

PRIEKŠVārds

Daudzi dzird laipno ielūgumu un līdzcietīgā Glābēja aicinājumu: "Nāciet šurp pie Manis," — jo Viņa mīlestības pilnā sirds tiecas pēc visiem, kas attālinās no Dieva. Daudzās sirdīs, kas patiesi ilgojas pēc Jēzū atrodamās palīdzības, šis aicinājums atdzīvina gribu atgriezties Tēva mājas. Bieži ir atkārtots Toma jautājums: "Kā lai mēs zinātu ceļu?" Tēva mājas liekas tik tālu, un ceļš šķiet grūts un nedrošs. Kur jāiet, lai nonāktu mājās?

Šis grāmatas nosaukums izsaka arī tās uzdevumu — norādīt uz Jēzu kā uz Vienīgo, kas spēj apmierināt dvēseles vajadzības un vadīt miera ceļā to kājas, kas svārstās un šaubās. Taisnības un rakstura pilnības meklētāju šī grāmata soli pa solim vada kristīgas dzīves ceļā pretī svētības pilnībai, kas atrodama, atsakoties no sava "es" un nešaubīgi uzticoties grēcinieku Drauga glābjošajai žēlastībai un uzturošajam spēkam. Sajās lappusēs esošās pamācības jau ir atnesušas mierinājumu un cerību daudzām bēdu un rupju nospiestām sirdīm un daudziem Meistara sekotājiem devušas spēku uzticīgāk un priecīgāk iet sava dievišķā Vadoņa pēdās. [6] Tāpēc mēs ceram, ka šī grāmata to pašu vēsti var aiznest vēl daudz tālāk, daudz vairāk cilvēkiem, kam vajadzīga tāda pati palīdzība, parādot tiem ceļu uz Debesīm.

To kādreiz piedzīvoja Jēkabs, kad viņš kā ceļnieks atgūlās atpūsties, bailēs domājot, ka grēks viņu ir atšķīris no Dieva. Tad "viņam bija sapnis: Lūk, uz zemes bija kāpnes uzslietas, bet to augšgalš sniedzās debesīs". Tā bija uzskatāma liecība, ka zeme ir savienota ar Debesīm. Neskaidri iezīmēto kāpņu augšgalā stāvošā Būtne ceļniekam teica iepriecinošus un cerību dodošus vārdus. Kaut daudzi, lasot šo grāmatu par Dzīvības ceļu, no jauna redzētu šo brīnišķīgo atklāsmi.
Izdevēji.

1. DIEVA MĪLESTĪBA PRET CILVĒKU

[9] Par Dieva mīlestību liecina kā daba, tā atklāsme. Mūsu Tēvs Debesīs ir dzīvības, gudrības un prieka Avots. Uzlūko brīnišķīgo, skaisto dabu! Pārdomā, cik apbrīnojami tā kalpo nevien cilvēka, bet arī visu dzīvo radījumu vajadzībām un laimei! Saules gaisma un lietūs, kas iepriecina zemi, pakalni, jūras un līdzenumi — viss mums stāsta par Radītāja mīlestību. Dievs ir tas, kas ik dienas apmierina visu savu radījumu vajadzības. Skaistos vārdos to izteica dziesminieks:

"Visas acis gaida uz Tevi,
un Tu viņiem dod viņu barību savā laikā;
Tu atver savu roku
un paēdini visus, kas dzīvo, ar labu prātu."
(Psalmi 145:15,16)

Dievs cilvēku radīja pilnīgi svētu un laimīgu; un skaistajā zemē, kādu to radīja Kunga rokas, nebija nevienas iznīcības zīmes, ne lāšta ēnas. Tikai Dieva likuma — mīlestības likuma - pārkāpšana atnesa bēdas un nāvi. Tomēr pat ciešanās, ko rada grēks, ir atklājusies Dieva mīlestība. Stāv rakstīts, ka Dievs nolādēja zemi cilvēka dēļ. (I. Mozus. 3:17) Ērkšķi un dadži — grūtības un pārbaudījumi, kas cilvēka dzīvi dara smagu un rūpju pilnu — doti viņa labā. Tie ir daļa no Dieva plānā paredzētās nepieciešamās audzināšanas, lai viņu paceltu no grēka izraisītā sabrukuma un pagrimuma. [10] Pasaulē, lai gan tā kritusi grēkā, nevalda vienīgi bēdas un posts. Dabā atrodas arī cerības un mierinājuma vēstis. Uz dadžiem izplaukst ziedi, un ērkšķus sedz rozes.

"Dievs ir mīlestība" — rakstīts uz katra plaukstoša pumpura, uz katra dīgstoša zāles stiebra, jaukie putni, pieskandinādami gaisu ar savām līksmajām dziesmām, skaistumā tik pilnīgie, gleznainie ziedi, kas pa visu apkārtni izplata savu patīkamo smaržu, cēlie meža koki ar savu krāšņo, zaļo lapotni — viss stāsta par mūsu Dieva maigo, tēvišķo gādību un Viņa vēlēšanos aplaimot savus bērnus.

Dieva Vārds atklāj Viņa raksturu. Viņš pats ir apliecinājis mums savu bezgalīgo mīlestību un līdzjūtību. Kad Mozus lūdza: "Rādi man, lūdzams, savu godību!", Kungs atbildēja: "Es likšu tev iet garām visai savai godībai." (2.Mozus 33:18,19) Tā ir Viņa godība. Kungs gāja garām Mozum un sacīja: "Kungs, Kungs, apžēlošanās un žēlastības Dievs, pacietīgs un bagāts žēlsirdībā un uzticībā, kas tūkstošiem saglabā žēlastību, piedod noziegumus, pārkāpumus un grēkus." (2.Mozus 34:6,7) Viņš ir "lēnprātīgs un bagāts žēlastībā", jo Viņam "patīk žēlastība". (Mihā 7:18)

Dievs mūsu sirdis saistījis pie sevis ar neskaitāmiem mīlestības pierādījumiem Debesīs un virs zemes. Viņš ir centies atklāt sevi dabas norisēs un visdziļākajās un maigākajās saitēs, kādas vien pazīst šīs zemes cilvēku sirdis. Tomēr tas viss vēl tikai nepilnīgi atspoguļo Viņa mīlestību. Lai gan šie pierādījumi bija doti, visa labā ienaidnieks tā aptumšoja cilvēku prātus, ka tie Dievu uzlūkoja bailēs. Tie domāja, ka Viņš ir bargs un nepiedodošs. [11] Sātans ierosināja cilvēkus Dievu uzskatīt par būtni, kuras galvenā īpašība ir stingrs taisnīgums; par bargu tiesnesi, skarbu, prasošu aizdevēju. Viņš attēloja Radītāju kā tādu, kas modri vēro cilvēkus, lai ieraudzītu visus viņu maldus un kļūdas un tos sodītu. Bet Jēzus nāca dzīvot starp cilvēkiem, lai, atklājot pasaulei Dieva bezgalīgo mīlestību, atņemtu šo tumšo ēnu.

Dieva Dēls nāca no Debesīm, lai atklātu Tēvu. "Dievu neviens nekad nav redzējis. Vienpiedzimušais Dēls, kas ir pie Tēva krūts, Tas mums To ir darījis zināmu." (Jāņa 1:18) "Neviens nepazīst Dēlu, kā vien Tēvs, un neviens nepazīst Tēvu, kā vien Dēls, un kam Dēls to grib darīt zināmu." (Mateja 11:27) Kad viens no mācekļiem lūdza: "Rādi mums Tēvu," Jēzus atbildēja: "Tik ilgi es jau esmu pie jums, un tu vēl neesi mani sapratis, Filip? Kas mani ir redzējis, tas ir redzējis Tēvu. Kā tu vari sacīt: Rādi mums Tēvu?" (Jāņa 14:8,9)

Izskaidrodams savu uzdevumu virs zemes, Jēzus sacīja: "Jo Viņš Mani svaidījis sludināt prieka vēsti nabagiem, pasludināt atsvabināšanu cietumniekiem un akliem gaismu, satriektos palaist vaļā." (Lūkas 4:18) Tas bija Viņa darbs. Viņš gāja apkārt, labu darīdams un dziedinādams visus sātana pārvarētos. Bija veseli ciemi, kur nevienā namā vairs nedzirdēja slimnieku vaidus, jo tur bija gājis Jēzus un visus slīmos dziedinājis. Kristus darbs liecināja par Viņa dievišķo svaidījumu. Katrā Viņa dzīves darbībā atklājās mīlestība, žēlastība un iejūtība. Kristus sirds kvēloja maigā līdzjūtībā pret cilvēku bērniem. [12] Viņš pieņēma cilvēka dabu, lai saprastu un apmierinātu to vajadzības. Kristum nebaidījās tuvoties visnabadzīgākie un vienkāršākie ļaudis. Pat mazi bērni vēlējās būt pie Viņa. Tiem patika rāpties Viņam uz ceļiem un ieskatīties domīgajā, laipnajā un mīlestības pilnajā sejā.

Jēzus nenoklusēja nevienu patiesības vārdu, bet vienmēr izteica to ar mīlestību. Attiecībās ar ļaudīm Viņš bija visaugstākajā mērā smalkjūtīgs un parādīja gādīgu un laipnu uzmanību. Nekad viņš nebija nelaipns, nekad lieki neteica bargu vārdu, nekad nesagādāja nevajadzīgas sāpes jūtīgai dvēselei. Kristus nenosodīja cilvēcīgo vājumu. Viņš runāja patiesību, bet vienmēr mīlestībā. Liekulību, neticību un netaisnību Viņš neatstāja neatklātu; bet, izsakot dziļi skarošus rājienus, Viņa balsī bija jūtamas asaras. Kungs raudāja par Jeruzalemi, mīļoto pilsētu, kas atteicās pieņemt Viņu — Ceļu, Patiesību un Dzīvību. Jeruzalemes iedzīvotāji bija atraidījuši savu Pestītāju, bet Viņš tos uzlūkoja ar līdzcietīgu maigumu. Visā Viņa dzīvē atklājās pašizliedzība un rūpes par citiem. Viņa acīs dārga bija katra dvēsele. Vienmēr izturēdamies ar dievišķu cieņu, Viņš tomēr vismaigākajā uzmanībā noliecās pār ikvienu Dieva ģimenes locekli. Visos cilvēkos Jēzus redzēja kritušas dvēseles, kuru glābšanu uzskatīja par savu uzdevumu.

Tāds ir Kristus raksturs, kā tas atklājās Viņa dzīvē. Tāds ir Dieva raksturs. No Tēva sirds plūst dievišķās žēlastības straumes, kas, atrodot savu piepildījumu Kristū, izlejas pār cilvēku bērniem. Jēzus, līdzjūtīgais, žēlojošais Pestītājs, bija Dievs, "skatīts miesā". (I. Timotejam 3:16)

[13] Jēzus dzīvoja, cieta un mira tādēļ, lai mūs glābtu, Viņš kļuva "Sāpju Vīrs", lai mēs varētu kļūt par mūžīga prieka līdzdalībniekiem. Dievs atļāva savam mīļotajam Dēlam, kurā iemiesota žēlastība un patiesība, nākt no neaprauktāmas godības uz grēka samaitātu un izpostītu pasauli, ko aptumšojusi nāves ēna un lāsts. Viņš atļāva Kristum atstāt savas mīlestības loku un eņģeļu pielūgsmi, lai ciestu kaunu, apvainojumus, pazemojumu, naidu un nāvi. "Mūsu sods bija uzlikts Viņam mums par atpestīšanu, ar Viņa brūcēm mēs esam dziedināti." (Jesajas 53:5) Uzlūko Viņu tuksnesī, Ģetzemanes dārzā un pie krusta! Nevainīgais Dieva Dēls uzņēma grēka nastu. Viņš, kas vienmēr bija viens ar Dievu, tagad savā dvēselē izjuta, cik briesmīgā stāvoklī atrodas cilvēks, kuru grēks ir šķīris no sava Radītāja. Tāpēc no Viņa lūpām izlauzās sāpju kliedziens: "Mans Dievs, mans Dievs, kāpēc Tu esi mani atstājis?" (Mateja 27:46) Grēka nasta, apziņa par tās drausmīgo smagumu, par grēka izraisīto dvēseles atšķirtību no Dieva salauza Dieva Dēla sirdi.

Bet šis lielais Upuris netika pienests, lai Tēva sirdī modinātu mīlestību pret cilvēku, lai Viņu darītu

labprātīgu cilvēku glābt. Nē, nē! "Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlēja, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu." (Jāņa 3:16) Tēvs mūs mīl ne lielā salīdzināšanas upura dēļ, bet ir sagādājis salīdzināšanu tāpēc, ka Viņš mūs mīl. Kristus kļuva par Vidutāju, lai Dievam būtu iespējams savu bezgalīgo mīlestību izliet pār pasauli. "Jo Dievs bija Kristū un salīdzināja pasauli ar sevi." (2.Korintiešiem 5:19) Dievs cieta kopā ar savu Dēlu. Dvēseles mokās Ģetzemanē, nāves cīņā Golgātā Bezgalīgās Mīlestības sirds samaksāja mūsu atpestīšanas cenu.

[14] Jēzus sacīja: "Tāpēc Tēvs mani mīl, ka Es atdodu savu dzīvību, lai Es to atkal atgūtu." (Jāņa 10:17) Tas nozīmē: "Mans Tēvs tik ļoti jūs ir mīlējis, ka tagad, kad Es atdodu savu dzīvību jūsu atpestīšanai, Tēva mīlestība pret Mani kļuvusi vēl lielāka. Nododot savu dzīvību, uzņemoties jūsu parādus, jūsu pārkāpumus un tādā veidā kļūstot par jūsu Vietnieku un Galvotāju, Es savam Tēvam esmu kļuvis vēl mīļāks, jo, pateicoties Manam upurim, Dievs var palikt taisns un attaisnot to, kas Man tic."

Mūs atpestīt varēja vienīgi Dieva Dēls, jo vienīgi Viņš, kas atradās pie Tēva krūts, spēja atklāt Dievu. Vienīgi Viņš, kas pazina Dieva mīlestības augstumu un dziļumu, spēja to skaidri atklāt citiem. Nekas mazāks par Kristus bezgalīgo upuri, ko Viņš pienesā kritušā cilvēka labā, nespēja izteikt Tēva mīlestību pret pazudušo cilvēci.

"Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlēja, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu." Dievs deva Kristu, lai Viņš ne tikai dzīvotu cilvēku vidū, nestu to grēkus un mirtu kā Viņu upuris, bet Viņš Savu Dēlu dāvināja kritušai cilvēcei. Cilvēces interesēm un vajadzībām bija jāklūst par Kristus interesēm un vajadzībām. Viņu, kurš bija viens ar Dievu, ar cilvēku bērniem tagad vieno saites, kas netiks sarautas. Jēzus "nekaunas tos saukt par brāļiem".(Ebrejiem 2:11) Viņš ir mūsu Upuris, mūsu Aizstāvis, mūsu Brālis un Tēva troņa priekšā stāv mūsu cilvēcīgā izskatā, uz mūžīgiem laikiem vienots ar saviem atpestītajiem ļaudīm. Un tas viss tāpēc, lai mūs paceltu no grēka posta un pagrimuma, lai cilvēks varētu atstarot Dieva mīlestību un ņemt daļību svētā priekā.

[15] Cenai, kas maksāta par mūsu atpestīšanu, Debesu Tēva bezgalīgajam upurim, nododot savu Dēlu nāvē mūsu vietā, vajadzētu sniegt augstāku izpratni par to, kas mēs varam kļūt caur Kristu. Kad inspirētais apustulis Jānis redzēja uz bojā ejošo cilvēci izlietās Tēva mīlestības augstumu, dziļumu un platumu, viņu pārņēma pielūgsmē un godbijībā; un, neatradis piemērotus vārdus šīs mīlestības lieluma un maiguma izteikšanai, viņš aicināja pasauli uzlūkot to: "Redziet, kādu mīlestību Tēvs mums ir parādījis, ka tiekam saukti Dieva bērni." (1. Jāņa 3:1) Kādu vērtību tas piešķir cilvēkam! Pārkāpuma dēļ zemes iedzīvotāji bija nokļuvuši sātana pakļautībā. Ticībā Kristus salīdzinošam upurim Ādama pēcnācēji tagad var kļūt par Dieva bērniem. Pieņemot cilvēcīgo dabu, Kristus paaugstināja cilvēci. Kritušajiem cilvēkiem savienībā ar Kristu tiešām ir iespējams kļūt cienīgiem saukties par "Dieva bērniem".

[16] Tādai mīlestībai nav līdzīgas. Debesu Ķēniņa bērni! Kāds dārgs apsolījums! Tematš visdziļākajām pārdomām! Kāda Dieva nepārspējamā mīlestība pret pasauli, kas Viņu nemīlēja! Šī doma klusina dvēseli, pakļauj prātu Dieva gribai. Jo vairāk mēs iepazīstamies ar dievišķo raksturu krusta gaismā, jo spilgtāk saskatām žēlastību, maigu līdzjūtību un piedošanu, savienotu ar patiesīgumu un taisnīgumu, un vēl skaidrāk ieraugām neskaitāmos pierādījumus bezgalīgai mīlestībai un sirsnīgai līdzcietībai, kas pārspēj mātes dziļo pieķeršanos savam untumainajam bērnam.

2. GRĒCINIEKAM VAJADZĪGS KRISTUS

[17] Sākotnēji cilvēks bija apveltīts ar cēlām spējām un līdzsvarotu prātu. Viņš bija pilnīga būtne un dzīvoja pilnīgā saskaņā ar Dievu. Viņa domas bija skaidras un mērķi svēti. Bet nepaklausība samaitāja tā spējas, un savtība ieņēma mīlestības vietu. Grēka dēļ viņa daba kļuva tik vāja, ka tā vairs nevarēja saviem spēkiem pretoties ļaunā varai. Cilvēks kļuva par sātana gūstekni un tāds paliktu mūžīgi, ja Dievs sevišķā veidā nebūtu nostājies starp viņu un sātanu. Kārdinātāja nolūks bija izjaukt Dieva nodomu cilvēku radīšanā un piepildīt pasauli ar sāpēm un postu, lai pēc tam, norādot uz visu šo ļaunumu, varētu sacīt, ka tāds ir rezultāts Dieva darbam, radot cilvēku.

Savā bezgrēcīgajā stāvoklī cilvēks uzturēja līksmu sadraudzību ar To, "Kurā apslēptas visas gudrības un atziņas bagātības." (Kol. 2:3) Bet kopš krišanas grēkā viņš vairs neatrada prieku svētumā un centās izvairīties no Dieva klātbūtnes. Tāds vēl joprojām ir neatjaunotas sirds stāvoklis. Tā nav saskaņā ar savu Radītāju un neatrod prieku Viņa sabiedrībā. Grēcinieks nejostos laimīgs Dieva klātbūtnē; viņš bēgtu no svēto būtņu sadraudzības. Ja tam atļautu ieiet Debesīs, tas nesagādātu viņam nekādu prieku. Nesavtīgās mīlestības gars, kas valda tur, kur katra sirds atsaucas Bezgalīgās Mīlestības sirdij, nerastu atbilstošu stīgu viņa dvēselē. [18] Viņa domas, interese, viņa motīvi būtu

sveši tur dzīvojošām bezgrēcīgajām būtnēm. Tāds cilvēks radītu disonansi debesu harmonijā. Debesis viņam būtu moku vieta, jo viņš ilgotos paslēpties no Tā, kas ir Visuma gaismas un liksmības Avots. Ļauno izslēgšana no Debesīm nav patvaļīgs Dieva lēmums; viņi tur netiek ielaisti tāpēc, ka ir nederīgi svētai sabiedrībai. Dieva godība tiem būtu kā iznīcinošs uguns. Viņi labāk vēlētos iznīcību, lai tikai varētu paslēpties no Tā vaiga, kas nomira, lai tos atpestītu.

Mēs paši nevaram izglābties no grēka bedres, kurā esam iestiguši. Mūsu sirdis ir ļaunas, un mēs tās nespējam pārmainīt. "Vai tad tīrs var celties no nešķīsta? nekad ne!" „Jo miesas tieksme ir naidā ar Dievu: tā neklausa Dieva likumam, jo tā to nespēj.” (Ījaba 14:4; Romiešiem 8:7) Izglītībai, kultūrai, gribas vingrināšanai, cilvēku pūlēm — visam ir sava nozīme, bet šeit tās ir bezspēcīgas. Tās var dot ārēji pareizu uzvedību, bet nespēj pārmainīt sirdi; tās nespēj šķīstīt dzīves motīvus. Pirms cilvēkos varētu notikt pārmaiņa no grēka uz svētumu, vajadzīgs spēks, kas darbojas no iekšienes. Sis spēks ir Kristus. Vienīgi viņa žēlastība var atdzīvināt dvēselē ilgās pēc Dieva, pēc svētuma.

Pestītājs sacīja: "...ja cilvēks nepiedzimst no augšienes", ja viņš nesaņem jaunu sirdi, jaunas ilgas, mērķus un motīvus, kas viņu vada pretī jaunai dzīvei, "neredzēt tam Dieva valstības." (Jāņa 3:3) [19] Doma, ka jāattīsta tikai labais, kas cilvēkam jau ir no dabas, ir liktenīgi maldi. "Miesīgais cilvēks nesatver to, kas nāk no Dieva Gara; jo tas viņam ir ģeķība, viņš to nevar saprast, jo tas ir garīgi apspriežams." "Nebrīnies, ka es tev esmu sacījis: Tev jāpiedzimst no augšienes." (I. Korintiešiem 2:14; Jāņa 3:7) Par Kristu rakstīts: "Viņā bija dzīvība, un dzīvība bija cilvēku gaisma," — tas ir vienīgais Vārds, kas "zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana" (Jāņa 1:4; Apustuļu darbi 4:12)

Nepietiek, ja saskatām tikai Dieva laipno gādību, Viņa raksturā redzam labestību un Tēva maigumu. Nepietiek, ja izprotam Viņa baušļos ietvertu gudrību un taisnību un zinām, ka tie veidoti pēc mūžīgās mīlestības principa. Apustulis Pāvils to visu saprata, kad izsaucās: "...es piebalsoju bauslībai un atzīstu, ka tā ir laba." (Romiešiem 7:16) "Tā tad bauslība kā tāda ir svēta, un bauslis kā tāds — svēts, taisns un labs." (Romiešiem 7:12) Bet dvēseles ciešanu un izmisuma rūgtumā viņš piebilst: "... es esmu miesīgs, pārdots grēka varā." (Romiešiem 7:14) Viņš ilgojās pēc skaidrības un taisnības, kādu pats nespēja sasniegt, tādēļ izsaucās: "Es, nožēlojamais cilvēks! Kas mani izraus no šīs nāvei lemtās miesas?" (Romiešiem 7:24) Tāds kliedziens no nospīstām sirdīm ir izlauzies visās zemēs un visos laikmetos. Un visiem ir tikai viena atbilde: "Redzi, Dieva Jērs, kas nes pasaules grēku!" (Jāņa 1:29)

Pastāv daudz ainojumu, ar kuriem Dieva Gars ir centies paskaidrot šo patiesību un darīt to saprotamu cilvēkiem, kuri ilgojas atbrīvoties no vainas apziņas. Kad Jēkabs, piekrāpis Ēzavu, bēga no tēva mājām, viņu ļoti nomāca domas par pielaisto netaisnību. [20] Vientuļam un izstumtam, kāds viņš bija, šķirtam no visa, kas dzīvi darīja dārgu, vairāk par visām domām viņa dvēseli nomāca bailes, ka grēks to ir atšķīris no Dieva, ka Debesis viņu atstājušas. Noskumis Jēkabs apgūlās uz kailas zemes, kur ap viņu bija tikai vientuļi pakalni un pāri — zvaigznēs mirdzošas debesis. Tā guļot, viņa skatam atklājās savāda gaisma: un, redzi, likās, ka no vietas, kur viņš atradās, milzīgas, neskaidri manāmas kāpnes veda augšup līdz pat Debesu vārtiem, un pa tām uzkāpa un nokāpa Dieva eņģeļi. No godības augšā bija dzirdama dievišķā balss ar cerības un mierinājuma vēsti. Tā Jēkabs iepazīnās ar Pestītāju, kas saprata viņa dvēseles vajadzības un ilgas. Pricīgs un pateicīgs tas raudzījās uz ceļu, pa kuru viņš, grēcinieks, var atkal nonākt savienībā ar Dievu. Noslēpumainās kāpnes viņa sapnī attēloja Jēzu, vienīgo Vidutāju satiksmei starp Dievu un cilvēku.

Tā ir tā pati aina, uz kuru norādīja Kristus sarunā ar Nātānaēlu: "Jūs redzēsiet debesis atvērtas un Dieva eņģeļus uzkāpjām un nokāpjām uz Cilvēka Dēlu." (Jāņa 1:51) Aprēķojoties cilvēks atsvešinājās no Dieva, zeme tika atšķirta no Debesīm. Pār šo bezdibeni nebija iespējama nekāda sadraudzība. Bet caur Kristu zeme un Debesis ir atkal savienotas. Ar savu nopelnu Glābējs ir uzcēlis tiltu pār grēka radīto bezdibeni, tā ka kalpojošie eņģeļi var uzturēt satiksmi ar cilvēku. Kristus kritušo cilvēku tā vājumā un bezpalīdzībā savieno ar bezgalīgā Spēka Avotu. [21]

Velti ļaudis sapņo par progresu, velti tie mēģina pacelt cilvēci, ja viņi atmet šo vienīgo cerības un palīdzības Avotu kritušajai pasaulei. "Katrs labs devums un katra pilnīga dāvana" (Jēkaba 1:17) ir no Dieva. Neatkarīgi no Viņa nav iespējams patiess rakstura cēlums. Un vienīgais ceļš pie Dieva ir Kristus. Viņš saka: "Es esmu ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva, kā vien caur Mani." (Jāņa 14:6)

Stiprāka par nāvi ir mīlestība, ar kādu Dieva sirds ilgojas pēc saviem zemes bērniem. Atdodams savu Dēlu, Viņš šai vienā dāvanā mums līdzī ir ielicis visas Debesis. Pestītāja dzīve un nāve, Viņa Vidutāja darbs, eņģeļu kalpošana, Gara aicinājums, Tēva darbība pāri visam un caur visu, kā arī debesu būtņu nerimstošā ieinteresētība — tas viss nodrošina cilvēka atpestīšanu.

Ak, uzlūkosim apbrīnojamo Upuri, kas pienests par mums! Centīsimies novērtēt, cik daudz darba un enerģijas Debesis veltī pazudušo atgūšanai, lai tos pārvestu Tēva mājās! Nav iespējama vēl lielāka mīlestība un vēl dārgāks upuris: neizmērojamais atalgojums, ko saņem taisnības darītāji, Debesu laime, eņģeļu sabiedrība, Dieva un Viņa Dēla sadraudzība un mīlestība, visu mūsu spēju izkopšana un pavairošana cauri visiem mūžības laikmetiem — vai tas viss nav kā varens pamudinājums un iedrošinājums ar mīlošām sirdīm kalpot savam Radītājam un Glābējam?

Un uz otru pusi — brīdinot mūs no kalpošanas sātanam, Svētie Raksti norāda, ka Dievs neatstās grēku nesodītu, ka par rakstura pagrimumu nāks neizbēgama atmaksa un galīga bojāeja. [22]

Vai neņemsim vērā Dieva žēlastību? Ko gan vēl vairāk Kungs varētu darīt? Nostāsimies pareizās attiecībās ar Viņu, kas mūs milējis ar apbrīojamu mīlestību! Izlietosim mums sagādātos līdzekļus, lai tiktu pārveidoti Viņa līdzībā un atjaunotu sadraudzību ar kalpojošajiem eņģeļiem, saskaņu un savienību ar Tēvu un Dēlu!

3. NOŽĒLA

[23] Kā cilvēks var būt taisns Dieva priekšā? Kā grēcinieks var tikt attaisnots? Vienīgi Kristū mēs varam gūt saskaņu ar Dievu un svētumu. Bet kā nākt pie Kristus? Daudzi šodien jautā tāpat kā pūlis Vasarsvētku dienā, kad, pārliecināti par grēku, tie izsaucās: "Ko lai mēs darām?" Pēteris atbildēja: "Atgriezieties no grēkiem." (Apustuļu darbi 2:37) Drīz pēc tam viņš vēl paskaidroja: "Nožēlojiet savus grēkus un atgriezieties, lai jūsu grēki tiek izdeldēti." (Apustuļu darbi 3:19)

Nožēla sevī ietver skumjas par grēku un novēršanos no tā. Mēs nekad neatteiksimies no grēka, ja nesaskatīsim tā ļaunumu; un kamēr sirdī nenovēršamies no tā, nenotiks nekāda īsta pārmaiņa dzīvē.

Ir daudzi, kas nesaprot nožēlas īsto būtību. Neskaitāmi cilvēki skumst, ka viņi ir grēkojuši, un pat ārēji labojas, baidoties, ka to noziegums pašiem nesīs ciešanas. Bet tā nav nožēla Bībeles izpratnē. Viņi drīzāk vaimanā par ciešanām, nevis par grēku. Tādas bēdas kādreiz pārdzīvoja Ēzavs, redzot, ka viņam uz visiem laikiem zudušas pirmdzimtības tiesības. Bileāms, izbījies no eņģeļa, kas ar izvilktu zobenu stāvēja viņam ceļā, atzina savu vainu, lai tikai nezaudētu dzīvību; bet šajā gadījumā nebija īstas grēku nožēlas, nekādas atteikšanās no sava nodoma, nekāda riebuma pret ļaunumu. [24] Jūda Iskariots, nodevis savu Kungu, izsaucās: "Es esmu grēkojis, nododams nenoziedzīgas asinis." (Mateja 27:4)

Apziņa par gaidāmo sodu un neizsakāmās bailes no tiesas piespieda viņa vainīgo dvēseli atzīties. Redzot grēka sekas, viņu piepildīja briesmīgas izbailes, bet viņa dvēselē nebija dziļu, sirdi pļošu skumju par to, ka tas nodevis nevainīgo Dieva Dēlu un aizliedzis Izraēla Svēto. Faraons, ciezdams zem Dieva pārmācības rīkstes, atzina savu grēku, lai izbēgtu no tālākā soda, bet, tiklīdz mocības beidzās, viņš turpināja izaicināt Debesis. Visi šie vīri žēlojās par grēka sekām, bet nenoskuma par pašu grēku.

Bet, sirdij pakļaujoties Dieva Gara iespaidam, tiks atdzīvināta sirdsapziņa un grēcinieks sāks saskatīt Dieva svētā likuma, Viņa valdības pamata Debesīs un virs zemes, dziļumu un svētumu. "Gaišums, kas nāca pasaulē, kas apgaismo ikvienu cilvēku" (Jāņa 1:9), iespīd visnoslēgtākajos dvēseles stūrīšos un atklāj visu, kas kādreiz bija apslēpts tumsā. Sirdi un prātā nostiprinās pārlicība par grēku. Grēcinieks atzīst Jehovas taisnību un sajūt, cik šausmīgi ar savu vainu un nešķīstību parādīties siržu Pārbaudītāja priekšā. Viņš redz Dieva mīlestību, svētuma skaistumu un prieku, ko dod sirds skaidrība: viņš ilgojas pēc šķīstuma un pēc savienības atjaunošanas ar Debesīm.

Dāvida nožēlas lūgšana atklāj, cik dziļas var būt skumjas par grēku. Viņa nožēla bija sirsnīga un patiesa. [25] Viņš nemaz necentās mazināt savu vainu; un viņa lūgšanu neizsauca vēlēšanās izvairīties no draudošā soda. Dāvids saprata, cik ārkārtīgi liels ir viņa pārkāpums, cik aptraipīta viņa dvēsele; viņš sajuta pretīgumu pret savu grēku. Viņš lūdza ne tikai piedošanu, bet arī skaidru sirdi. Viņš ilgojās pēc svēta prieka — saskaņas un savienības atjaunošanas ar Dievu. Viņa dvēseles valoda bija šāda:

"Svētīgs, kam pārkāpumi piedoti, kam grēki nolīdzināti!
Svētīgs tas cilvēks, kam tas Kungs nepielīdzina viņa vainu,
kura sirdī viltības nevaids!"
(Psalmi 32:1,2)

"Apžēlojies par mani, ak, Dievs, savā žēlastībā,
izdzēs manus pārkāpumus savā lielajā apžēlošanā!

Tiešām, es atzīstu savus pārkāpumus,
un mani grēki ir vienmēr manu acu priekšā!
Šķīsti mani no grēkiem ar īzapu, lai es topu šķīsts,
mazgā mani, lai es topu baltāks par sniegu!
Radi manī, ak, Dievs, šķīstu sirdi,
un atjauno manī pastāvīgu garu!
Neraidi mani prom no sava vaiga
un neatņem no manis savu Svēto Garu!
Atdod man atkal atpakaļ savas pestīšanas prieku
un stiprini mani ar paklausības garu!
Glāb mani no asinsgrēka, ak, Dievs, Tu, mans Pestītājs,
lai mana mute gaviļēdama daudzina Tavu taisnīgumu!"
(Psalmi 51:3-16)

Tādu nožēlu kā šī nav iespējams sasniegt mūsu pašu spēkiem; to iegūst vienīgi no Kristus, kas pacēlies debesīs un dod cilvēkiem dāvanas.[26]

Tieši šajā jautājumā daudzi maldās un tāpēc nesaņem palīdzību, kādu Kristus tiem vēlas dot. Viņi domā, ka nevar nākt pie Jēzus, pirms nav nožēlojuši grēkus, un ka nožēla ir tā, kas sagatavo ceļu viņu grēku piedošanai. Nožēla tiešām nāk pirms grēku piedošanas; jo tikai salauzta un sagrauzta sirds jutīs vajadzību pēc Pestītāja. Bet vai grēciniekam vispirms jāgaida uz nožēlu, lai viņš varētu nākt pie Kristus? Vai nožēlai jāklūst par šķērslī starp grēcinieku un Pestītāju?

Bībele nemāca, ka grēciniekam būtu jānožēlo grēki, pirms viņš var atsaukties Jēzus aicinājumam: "Nāciet šurp pie manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi, es jūs gribu atvieglināt." (Mateja 11:28) Uz īstu nožēlu vada vienīgi Kristus spēks. Pēteris to ļoti skaidri izteica savā vēstī izraēliešiem: "Dievs Viņu paaugstinājis sev pa labo roku par Valdnieku un Pestītāju, lai vestu Izraēlu pie atgriešanās un grēku piedošanas." (Apustuļu darbi 5:31) Bez Kristus Gara, kas modina sirdsapziņu, mēs nespējam nožēlot grēkus, tāpat kā bez Kristus nevaram saņemt grēku piedošanu.

Kristus ir katra pareiza impulsa Avots. Viņš ir vienīgais, kas spēj radīt sirdī ienaidu pret grēku. Ilgas pēc patiesības un skaidrības, pārliecība par savu grēcīgumu liecina, ka mūsu sirdis darbojas Viņa Gars.

Jēzus sacīja: "Kad Es no zemes tikšu paaugstināts, Es visus vilkšu pie sevis." (Jāņa 12:32) [27] Grēciniekam jāatklāj Kristus kā par pasaules grēkiem mirstošs Pestītājs; kad mēs ieraugām Dieva Jēru pie Golgātas krusta, mūsu prātiem sāk atvērties pestīšanas noslēpums, un Dieva laipnība mūs vada uz nožēlu. Mirstot Kristus atklāja neizprotamu mīlestību; un, grēciniekam šo mīlestību uzlūkojot, tā mīkstina viņa sirdi, ietekmē prātu un rada dvēselē nožēlu.

Ir taisnība, ka cilvēki reizēm kaunas par saviem grēcīgajiem ceļiem un atsakās no dažiem ļauniem ieradumiem, pirms tie apzinās, ka Kristus viņus velk pie sevis. Bet vienmēr, kad tie patiesi cenšas laboties, viņus vada Kristus spēks. Jau tad cilvēku dvēselē darbojas tiem vēl nezināma ietekme, modinot sirdsapziņu un labojot dzīvi. Un, kad Kristus viņu skatu piesaista krustam un tie atzīst, ka Jēzu tur pienaglojuši viņu grēki, tad uz sirdsapziņu sāk runāt arī bauslis. Viņiem atklājas pašu dzīves ļaunums un dziļi dvēselē iesakņojies grēks. Tad tie sāk kaut cik aptvert Kristus taisnību un izsaucas: "Kas gan ir grēks, ja grēka gūstekņu glābšana prasīja tādu upuri? Vai tiešām bija vajadzīga tik liela mīlestība, ciešanas, pazemošanās, lai mēs nepazustu, bet iemantotu mūžīgu dzīvi?"

Grēcinieks var pretoties dievišķai mīlestībai, var atraidīt spēku, kas velk pie Kristus; bet ja viņš nepretosies, tad Jēzus tuvums kļūs arvien jūtamāks un pestīšanas plāna izpratne viņu vadīs krusta pakājē nožēlot savus grēkus, kuru dēļ cietis Dieva mīļotais Dēls. [28]

Tas pats dievišķais prāts, kas iespaido dabas norises, runā arī uz cilvēku sirdīm un rada neizsakāmas ilgas pēc kaut kā, kā tiem vēl trūkst. Pasaules lietas viņus vairs nespēj apmierināt. Dieva Gars skubina meklēt to, kas vienīgi spēj dot mieru un atvieglojumu — Kristus žēlastību un svētu prieku. Mūsu Pestītājs vienmēr darbojas caur redzamiem un neredzamiem iespaidiem, vedot cilvēku prātus no neapmierinošajiem grēka priekiem uz bezgalīgajām svētībām, ko varētu iegūt kopā ar Viņu. Visām šīm dvēselēm, kas veltīgi mēģina remdēt slāpes pie šīs pasaules caurajām akām, ir adresēta dievišķā vēsts: "Kam slāpst, lai nāk; kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas." (Atklāsmes 22:17)

Ja tava sirds ilgojas pēc kaut kā labāka par to, ko var dot pasaule, tad atzīsti, ka šīs ilgas ir uz tevi runājošā Dieva balss. Lūdz, lai Viņš tev dāvina nožēlu, lai atklāj Kristus Viņa bezgalīgajā mīlestībā un pilnīgajā skaidrībā. Pestītāja dzīve bija vislabākais piemērs, kā ievērot Dieva likumu principus —

mīlestību uz Dievu un cilvēkiem. Kristus dvēseles dzīvība bija labdarība un nesavtīga mīlestība. Uzliūkojot Viņu, gaismā, kas nāk no Pestītāja, mēs ieraugām paši savas sirds grēcīgumu.

Iespējams, mēs sev esam glaimojuši līdzīgi Nikodēmam, ka mūsu dzīve ir bijusi taisna un morālā stāja laba, un domājam, ka mums nav vajadzības pazemot sirdi Dieva priekšā līdzīgi parastam grēciniekam. Bet, kad gaisma no Kristus iespīdēs mūsu [29] dvēselēs, mēs ieraudzīsim savu grēcīgumu, savu motīvu savtīgumu un ienaidu pret Dievu, kas ir aptraipījis katru dzīves darbu. Tad atzīsim, ka mūsu pašu taisnība tiešām ir kā netīras skrandas un ka vienīgi Kristus asinis var nomazgāt grēka traipus un atjaunot mūsu sirdis Viņa līdzībā.

Viens dvēselē uzņemts Dieva godības stars kā Kristus skaidrības atspīdums ļoti sāpīgi uzrāda visu netīrību un katru traipu, pilnīgi atsedzot cilvēka rakstura kroplumu un trūkumus. Tad kļūst redzamas nesvētās vēlmes, sirds neuzticība un lūpu nešķīstība. Grēcinieks atklāj savu nodevīgo rīcību, atmetot Dieva baušļus, un viņa gars tiek salauzts Dieva meklējošā mīlestības gara iespaidā. Uzliūkojot Kristus skaidro, neaptraipīto raksturu, grēcinieks sāk ienīst pats sevi.

Kad pravietis Daniēls redzēja, kāda godība apņēma pie viņa sūtīto Debesu vēstnesi, to pārņēma paša vājuma un nepilnības izjūta. Aprakstot šī brīnišķīgā skata iespaidu, viņš saka: "Man izzuda visi spēki, mans vaigs pazaudēja savu krāsu līdz nepazīšanai, un es kļuvu galīgi bezspēcīgs." (Daniela 10:8) Tādā veidā skarta dvēsele ienīdīs savu savtību, sajūtīs nepatiku pret patmīlību un Kristus taisnībā meklēs sirds skaidrību, kas atrodama saskaņā ar Dieva baušļiem un Kristus raksturu.

Pāvils saka, ka "taisnībā, ko bauslība paredz" - cik tālu tas attiecas uz redzamiem darbiem — viņš ir bijis "nevainojams" (Filipiešiem 3:6), bet, [30] sapratis baušļu garīgo raksturu, tas sevi atzina par grēcinieku. Spriežot pēc likuma burta, kā cilvēki to piemēro, viņš bija atturējies no grēka; bet ieskatījies svēto priekšrakstu dziļumos un ieraudzījis sevi Dieva skatījumā, viņš dziļi pazemojās un atzina savu vainu. Viņš saka: "Es kādreiz dzīvoju bez bauslības, bet kad nāca bauslis, grēks kļuva dzīvs, bet es — nomiru." (Romiešiem 7:9) Kad Pāvils saprata bauslības garīgo raksturu, grēks parādījās visā pretīgumā, un augstprātība pazuda.

Dievam visi grēki nav vienādi; Viņa, kā arī cilvēku vērtējumā, pastāv dažādas vainas pakāpes, bet, lai cik niecīga cilvēku acīs varētu likties viena vai otra nepareiza rīcība, Dieva skatījumā neviens grēks nav mazs. Cilvēka spriedums ir vienpusīgs, nepilnīgs; bet Dievs visas lietas vērtē tā, kādas tās ir patiesībā. Dzērāju nicina un saka, ka viņa grēks to izslēdz no Debesīm, bet tajā pašā laikā pārāk bieži paliek nenorāts lepnums, savtība un alkatība. Tomēr tieši šie grēki Dieva acīs ir ļoti pretīgi, jo tie ir pilnīgi pretēji Viņa rakstura labvēlībai, tai nesavtīgajai mīlestībai, kas valda nekritušajā Visumā. Tam, kas krīt kādā no visrupjākajiem grēkiem, ir iespējams apzināties savu kaunu un nabadzību, kā arī vajadzību pēc Kristus žēlastības, bet lepnums neizjūt nekādu trūkumu un tādā veidā aizslēdz sirdi Kristum un bezgalīgajām svētībām, kuras Viņš nāca sniegt.

Kad nelaimīgais muitnieks lūdza: "Dievs, esi man, grēciniekam, žēlīgs" (Lūkas 18:13), viņš tiešām sevi uzskatīja par ļoti jaunu cilvēku, un arī citi viņu redzēja [31] tāda pašā gaismā; bet tas sajuta savu vajadzību, un ar vainas un kauna nastu nāca Dieva priekšā, lūgdams Viņa žēlastību. Viņa sirds bija atvērta Dieva Garam, lai Kungs varētu darīt savu žēlastības darbu un atbrīvot to no grēka varas. Farizeja lielīgā, paštaisnā lūgšana parādīja, ka viņa sirds bija aizslēgta Svētā Gara ietekmei. Atrazdamies tālu no Dieva, viņš neizjuta savu grēcīgumu pretstatā dievišķā svētuma pilnībai. Viņš neizjuta nekādu vajadzību un tāpēc arī neko nesajēma.

Ja tu saskati savu grēcīgumu, tad negaidi, kamēr kļūsi labāks. Cik gan daudzi domā, ka viņi nav pietiekami labi, lai nāktu pie Kristus! Vai tu ceri, ka pats spēsi darīt sevi labāku? "Vai var nēģeris mainīt savu ādas krāsu, un vai pardelis var pārveidot savus ādas raibumus? Tad arī jūs varētu labu darīt, jūs, kas esat pieraduši pie ļauniem darbiem." (Jeremijas 13:23) Palīdzība mums ir vienīgi Dievā. Mums nevajag gaidīt stiprāku pamudinājumu, labākas izdevības vai svētāku noskaņojumu. Mēs paši nespējam nenieka. Mums jānāk pie Kristus tieši tādiem, kādi esam.

Bet lai neviens sevi nepievil ar domu, ka Dievs savā lielajā mīlestībā un žēlsirdībā tomēr izglābs pat tos, kas atmet Viņa žēlastību. Grēka ārkārtīgo grēcīgumu novērtēt iespējams vienīgi krusta gaismā. Ja cilvēki ir pārliecināti, ka Dievs ir pārāk labs, lai pazudinātu grēcinieku, lai viņi raugās uz Golgātu. Tieši tāpēc, ka nebija cita ceļa cilvēku glābšanai, ka bez šī upura cilvēcei nebija iespējams izbēgt no grēka samaitājošās varas un atgriezties svētu būtņu sabiedrībā — [32] kļūt garīgās dzīves dalībniekiem — tāpēc Kristus uzņēmās nepaklausīgā vainu un cieta grēcinieka vietā. Dieva Dēla mīlestība, ciešanas un nāve viss liecina par grēka briesmīgumu un skaidri rāda, ka nav citas iespējas izbēgt no ļaunā varas, nav cerības uz uzvaras dzīvi, kā vien nodoties Jēzum Kristum.

Tie, kas nenožēlo savus grēkus, reizēm aizbildinās, norādot uz cilvēkiem, kas saucas kristieši: "Es esmu tikpat labs kā viņi. Tie savā rīcībā nav par mani ne pašaieliedzīgāki, ne atturīgāki, ne apdomīgāki. Viņi tāpat kā es mīl izpriecāties un apmierināties savas iegribas" Tā šie ļaudis ar citu kļūdām aizbildina savu nevērību pret pienākumu. Bet citu grēki un trūkumi nevienu neattaisno, jo Kungs mums nav devis par paraugu grēcīgu cilvēku. Kā priekšzīme var būt vienīgi nevainīgais Dieva Dēls, tādēļ tiem, kas sūdzas par vārda kristiešu nepareizo rīcību, vajadzētu dzīvot, labāku dzīvi un parādīt cēlāku piemēru. Ja jau viņiem ir tik augsta izpratne par to, kādam jābūt kristietim, vai līdz ar to atbilstoši nepaliek arī viņu grēks? Tie zina, kas ir pareizi, un tomēr atsakās to darīt.

Sargieties no vilcināšanās! Neatlieciet savu grēku atstāšanu un nekavējieties meklēt sirds skaidrību Jēzū. So kļūdu sev par mūžīgu zaudējumu pielaiduši tūkstoši un atkal tūkstoši. Es neapstāšos, lai runātu par dzīves isumu un nedrošību; bet pastāv ārkārtīgas briesmas — briesmas, kas nav pietiekami izprastas — mēs kavējamies pakļauties Dieva Svētā Gara [33] lūdzošajai balsij, izvēlamies dzīvot grēkā, jo tāda ir kavēšanās būtība. Nododoties grēkam, lai cik mazs tas izskatītos, mēs riskējam ar mūžīgu zaudējumu. Ko neuzvarēs mēs, tas uzvarēs mūs un līdz ar to mūs pazudinās.

Ādams un Ieva sevi pārliecināja, ka tādām necīgām pārkāpumiem, kā aizliegtā augļa ēšana, nevarētu būt tik briesmīgas sekas, kā bija teicis Dievs. Bet šī mazā nepaklausība tomēr bija Dieva negrozāmā un svētā likuma pārkāpšana, un tā cilvēku atšķīra no Dieva un mūsu pasaulē atvēra vārtus nāvei un neizsakāmām ciešanām. Gadsimtu pēc gadsimta no mūsu zemes uz Debesīm paceļas nepārtraukti sāpju saucieni, un cilvēka nepaklausības dēļ visa radība sāpēs nopūšas un cieš. Visums ir izjutis sekas, ko nes sacelšanās pret Dievu. Golgāta stāv kā piemineklis apbrīnojamam upurim, ko prasīja dievišķā likuma pārkāpšanas salīdzināšana. Tādēļ neuzskatīsim grēku par niecīgu lietu!

Katrs pārkāpums, katra nevērība pret Kristus žēlastību vai tās atraidīšana uz cilvēku atstāj noteiktu iespaidu; tas nocietina sirdi, vājina gribu, aptumšo prātu un ne tikai mazina vēlēšanos paklausīt, bet padara neiespējamu pakļaušanos Dieva Gara iespaidam un maigajam lūgumam.

Daudzi satraukto sirdsapziņu mierina ar domu, ka viņi, kad vien vēlēties, spēs izmainīt savu jauno dzīves veidu, ka šodien tie var spēlēties ar žēlastības ielūgumiem un tomēr atkal un atkal saņemt aicinājumu. Viņi domā, ka vēl pēc tam, kad būs pretojusies žēlastības Garam un ar savu iespaidu nostājušies sātana pusē, tie galējās nepieciešamības brīdī spēs mainīt savu [34] ceļu. Bet tas nav tik viegli izdarāms. Visas dzīves piedzīvojumi un audzināšana tik ļoti ietekmē raksturu, ka tikai nedaudzi vēlas kļūt līdzīgi Jēzum.

Pat viena slikta rakstura iezīme, viena grēcīga iekāre, kas tiek nepārtraukti lolota, beidzot neitralizē visu Evaņģēlija spēku. Katra grēcīga savu iegribu apmierināšana dvēselē nostiprina nepatiku pret Dievu. Cilvēks, kas parāda bezdievja nekaunību vai stūrgalvīgu vienaldzību pret dievišķo patiesību, pļaus tikai to, ko pats ir sējis. Visā Bībelē nav nopietnāka brīdinājuma pret rotaļāšanos ar ļaunumu, kādu atrodam gudrā vīra vārdos, ka grēcinieks "ar savu grēka valgu paliks nesaraujami sasiets". (Salamana pamācības 5:22)

Kristus ir gatavs mūs atbrīvot no grēka, bet Viņš neizlieto varu, un, ja pastāvīgu pārkāpumu rezultātā griba pilnīgi padevusies ļaunajam un mēs vairs neilgojamies kļūt brīvi, ja mēs nevēlamies pieņemt Kristus žēlastību, ko gan vēl vairāk Viņš varētu darīt? Ar šo apzināto Viņa mīlestības atraidīšanu mēs paši sevi esam iznīcinājuši. "Redzi, tagad ir vislabvēlīgākais laiks; redzi, tagad ir pestīšanas diena." (2.Korintiešiem 6:2) "Sodien, ja dzirdēsiet Viņa balsi, neapcietiniet savas sirdis." (Ebrejiem 3:7,8)

"Cilvēks redz, kas parādās viņa acīm, bet tas Kungs uzlūko sirdi" (I. Samuēla 16:7) — cilvēka sirdi ar tās pretrunīgajām emocijām, kurā prieku nomaina skumjas un otrādi; maldīgo, untumaino sirdi, kurā mājās tik daudz netīrības un viltus. Viņš pazīst tās motīvus, tās īstos nodomus un mērķus. Ej pie Viņa ar savu viscaur aptraipīto dvēseli, kāda tā ir. Līdzīgi dziesminiekam atver to visu redzošajai acij, izsaucoties: "Pārbaudi mani, ak, Dievs, izzini manu sirdi; izmeklē mani un izdibini [35] skaidri manas domas; un lūko, vai es neesmu uz ļauna ceļa, tad vadi mani pa mūžības ceļu!" (Psalmi 139:23,24)

Daudzi pieņem prāta reliģiju, dievbijības formu, bet tomēr paliek ar neizmainītu sirdi. Lai tava lūgšana ir: "Radi mani, ak, Dievs, šķīstu sirdi un atjauno mani pastāvīgu garu!" (Psalmi 51:12) Esi patiess pret savu dvēseli! Esi tik nopietns, tik neatlaidīgs, kā tu izturētos, ja būtu apdraudēta tava mirstīgā dzīvība! Tas ir jautājums, kas jāizšķir starp Dievu un tavu dvēseli un jāizšķir uz mūžību. Ja pastāv tikai iedomāta cerība un nav nekā vairāk, tad tu noteikti aiziesi bojā.

Ar lūgšanām pēti Dieva Vārdu! Šis Vārds Dieva baušļos un Kristus dzīvē atklāj lielos svētuma principus, bez kā "neviens neredzēs Kungu". (Ebrejiem 12:14) Tas pārliecina par grēku: tas skaidri parāda pestīšanas ceļu. Ievēro to kā Dieva balsi, kas runā uz tavu dvēseli!

Aptverot grēka briesmīgumu un ieraugot sevi, kāds tu tiešām esi, nepadodies izmisumam! Kristus nāca glābt tieši grēciniekus. Mums nav jāsalīdzina Dievs ar sevi, bet — ak, apbrīnojamā mīlestība! — Dievs Kristū "salīdzināja pasauli ar sevi." (2.Korintiešiem 5:19) Viņš ar savu maigo mīlestību cenšas aizsniegt visu savu maldīgo bērnu sirdis. Nav laicīgu vecāku, kas būtu tik pacietīgi pret savu bērnu trūkumiem un kļūdām, cik ļoti pacietīgs ir Dievs pret tiem, kurus Viņš meklē, lai glābtu. Neviena nespētu vēl maigāk izturēties pret pārkāpēju. Neviena cilvēka lūpas nav izteikušas sirsnīgākus lūgumus maldīgajam kā Viņš. Visi Viņa apsolījumi, Viņa brīdinājumi ir kā neizsakāmas mīlestības elpa.

Kad sātans nāk, lai tev pateiktu, ka tu esi liels grēcinieks, tad uzlūko savu Glābēju un atsaucies uz [36] Viņa nopelnu! Tas, kas gatavs tev palīdzēt, vēlas, lai tu uzlūko Viņa gaismu. Atzīsti savu grēku, bet ienaidniekam saki, ka "Kristus Jēzus ir nācis pasaulē izglābt grēciniekus" (I. Timotejam 1:15) un ka Viņa nesalīdzināmā mīlestība var arī tevi glābt. Jēzus Sīmanim uzdeva jautājumu par diviem parādniekiem. Viens savam kungam bija parādā mazu summu un otrs — ļoti daudz, bet kungs atlaida abiem, un Kristus jautāja Sīmanim, kurš parādnieks savu kungu vairāk milēs. Sīmanis atbildēja: "Tas, kam viņš vairāk atlaidis." (Lūkas 7:43) Mēs esam lieli grēcinieki, bet Kristus mira, lai mums varētu piedot. Viņa upura nopelns ir pietiekošs, lai mūs salīdzinātu ar Tēvu. Kam Viņš vairāk piedevis, tie arī Viņu vairāk milēs un stāvēs vistuvāk Viņa tronim, lai slavētu Viņu par lielo mīlestību un bezgalīgo upuri. Tikai tad, kad sapratīsim Dieva mīlestību, mēs labāk spēsim aptvert grēka grēcīgumu. Kad mēs ieraugām šo žēlastības virvi, kas mūsu dēļ tika nolaista lejup, kad jau saprotam kaut ko no bezgalīgā upura, kuru Kristus pienesa mūsu labā, tad sirds kļūst jūtīga un atsaucas nožēlā.

4. GRĒKU IZSŪDZĒŠANA

[37] "Kas noliedz savu jauno darbu, tam tas neizdosies, bet kas tajā atzīstas un turpmāk tā vairs nedara, tas izpelnīsies žēlastību." (Salamana pamācības 28:13)

Nosacījumi Dieva žēlastības iegūšanai ir pavisam vienkārši, taisnīgi un saprotami. Lai mēs varētu saņemt grēku piedošanu, Kungs no mums neprasa neko smagu un mokošu. Mums nav jādodas garos, nogurdinošos svētceļojumos, ne arī jāizpilda sāpīgi grēku izpiršanas darbi, lai ieteiktu savas dvēseles Debesu Dievam vai izpirktu savus noziegumus, bet tas, kas savu grēku izsūdz un atstāj, dabūs žēlastību.

Apustulis saka: "Izsūdziet cits citam savus grēkus un aizlūdziet cits par citu, ka topat dziedināti." (Jēkaba 5:16) Izsūdziet savus grēkus Dievam, kas vienīgais var tos piedot, un savas kļūdas viens otram. Ja esi darījis pāri savam draugam vai kaimiņam, tad tev jāatzīst sava vaina, un viņa pienākums, savukārt, ir no sirds tev piedot. Pēc tam tev jāmeklē piedošana no Dieva, tāpēc ka brālis, ko tu esi sāpinājis, ir Dieva īpašums, un, apvainojot viņu, tu esi grēkojis pret viņa Radītāju un Glābēju. Pārkāpums jānes vienīgā īstā Vidutāja, Lielā Augstā Priestera, priekšā, "kas tāpat kārdināts visās lietās, tikai bez grēka" un kas spēj "līdzī just mūsu vājībām" (Ebrejiem 4:15) un var nomazgāt katru netaisnības traipu.

Kas savu dvēseli nav pazemojuši [38] Dieva priekšā, atzīstot savu vainu, tie vēl nav izpildījuši pirmo nosacījumu, lai Kungs viņus varētu pieņemt. Ja neesam piedzīvojuši tādu nožēlu, kas par jaunu nav jānožēlo un neesam patiesā dvēseles pazemībā un ar salauztu garu atzinuši grēkus, sajūtot pretīgumu pret savu netaisnību, tad vēl nekad neesam patiesi meklējuši grēku piedošanu, un, ja vēl neesam meklējuši, tad arī nekad neesam atraduši Dieva mieru. Vienīgais iemesls, kāpēc mūsu pagātnes grēki nav piedoti, ir mūsu nevēlēšanās pazemot savu sirdi un pakļauties patiesības Vārdā atklātajiem nosacījumiem. Par to mums ir doti skaidri norādījumi. Kā atklāto, tā slepeno grēku izsūdzēšanai vajadzētu būt dziļi izjustai un labprātīgai. Grēcinieku nevajag spiest to darīt. Tam nav jānotiek vieglprātīgi un bezrūpīgi, ne arī uz to jāspiež tādi, kam nav izpratnes par grēka pretīgo dabu. Grēku izsūdzēšana, kas nāk no dvēseles visapslēptākajiem dziļumiem, vienmēr atradīs ceļu pie bezgalīgās žēlsirdības Dieva. Dziesminieks saka:

"Kungs ir tuvu tiem, kam salauzta sirdis, un palīdz tiem, kam satriekts un noskumis prāts." (Psalmi 34:19)

Patiesa grēku izsūdzēšana vienmēr ir noteikta, kur grēks tiek saukts vārdā. Var būt tādi pārkāpumi, kas jāstāsta vienīgi Dievam; var būt pārestības, par kurām jālūdz piedošana atsevišķiem cilvēkiem, kas cietuši šo nodarījumu dēļ, bet ja grēki zināmi sabiedrībai, tad tie tikpat atklāti jāatzīst. Visos gadījumos šai izsūdzēšanai vajadzētu būt noteiktai un skaidrai, atzīstot tieši tos grēkus, kuros esam vainīgi.

Samuēla dienās izraēlieši atkāpās [39] no Dieva. Viņiem bija jācieš sekas; jo tie bija pazaudējuši savu ticību Dievam, aizmirsuši, ka Viņam ir spēks un gudrība pārvaldīt tautu, pazaudējuši savu uzticību Viņa prasmei aizsargāt un aizstāvēt savu lietu. Tie novērsās no Visuma lielā Valdnieka un ilgojās pēc pārvaldības, kāda bija apkārtējām tautām. Tādēļ, pirms viņi varēja atrast mieru, tiem noteikti bija jāatzīst izdarītais pārkāpums: "Bez visiem saviem grēkiem mēs arī vēl to grēku esam darījuši, ka esam sev prasījuši ķēniņu." (I. Samuēla 12:19) Jāizsūdz bija tieši tas grēks, kurā viņi sevi apzinājās esam vainīgu, jo nepateicība nospieda viņu dvēseles un atšķīra tos no Dieva.

Grēku izsūdzēšana bez patiesas nožēlas un reformas Dievam nav pieņemama. Dzīvē jānotiek neapstrīdamai pārmaiņai; ir jāatstāj viss, kas Dievam nav patīkams. Un šī pārmaiņa būs rezultāts neviltotām skumjām par grēku. Mums pašiem darāmais darbs ir skaidri pateikts: "Mazgājieties, šķīstieties, pārtrauciet savus jaunos darbus manu acu priekšā! Mitieties jaunu darīt! Mācieties labu darīt, meklējiet taisnību, palīdziet nospiestajiem, stājieties pretī varmācībai, piešķiriet pienācīgo tiesu bāriņiem, aizstāviet atraitni!" (Jesajas 1:16,17) "Tā, ka tas (bezdievis) atdod viņam ieķīlāto tā īpašniekam, atmaksā par laupīto un staigā pēc dzīves likumiem un nedara ļauna, tad tas patiesi dzīvos un nemirs." (Ezehiēla 33:15) Pāvils, runājot par nožēlu, saka; "Jo redziet, šīs dievišķās skumjas — kādu rosību tās ir jūsos modinājušas. pat aizstāvēšanos, uztraukumu, bailes, ilgas, centību, sodīšanu! Katrā ziņā jūs esat pierādījuši, ka šinī lietā esat nevainīgi." (2. Korintiešiem 7:11) [40]

Kad grēks ir notrulinājis morālo uztveri, grēcinieks vairs nesaskata sava rakstura trūkumus un neizprot izdarītā ļaunuma briesmīgumu; un, ja viņš nepakļaujas Svētā Gara pārliecinošajam spēkam, tad pret savu grēku viņš paliek daļēji aklis. Viņa pārkāpuma izsūdzēšana nevar būt nopietna un īsta. Katrai savas vainas atzīšanai viņš pievieno aizbildinājumu, apgalvodams, ka nekad nedarītu šo vai to, par ko tagad tiek norāts, ja nebūtu bijuši attiecīgi apstākļi.

Pēc tam kad Ādams un Ieva bija ēduši no aizliegtā augļa, viņus pārņēma kauna un baiļu sajūta. Sākumā viņi domāja vienīgi par to, kā attaisnot savu grēku un izbēgt no draudošā nāves sprieduma. Kad Adamam vajadzēja atbildēt Kungam par savu rīcību, viņš vainu uzlika daļēji Dievam un daļēji savai sievai: "Sieva, ko Tu man devi, lai viņa būtu ar mani, tā man deva no tā koka, un es ēdu." Sieva atbildību uzvēla čūskai, sakot: "Čūska mani pievīla, un es ēdu." (I. Mozus 3:12,13) Kāpēc Tu radīji čūsku? Kāpēc ļāvi tai ienākt Ēdenē? Ar šiem jautājumiem, kas saklausāmi Ievas atbildē, viņa centās attaisnot savu grēku un savā krišanās vainoja Dievu. Sevis attaisnošanas garš radās melu tēvā un tālāk ir atklājies visos Ādama dēlos un meitās. Šāda grēku izsūdzēšana nav dievišķā Gara iedvesta un nav Dievam pieņemama. Patiesa nožēla liks cilvēkam nest savu vainu pašam un atzīt to bez viltus vai liekulības. Līdzīgi nabaga muitniekam, kas neuzdrošinājās [41] pat acis pacelt uz Debesīm, viņš sauks: "Dievs, esi man, grēciniekam, žēlīgs!", un tie, kas atzīst savu noziegumu, tiks taisnoti, jo Jēzus ar savām asinīm aizstāvēs nožēlojošo dvēseli.

Patiesas nožēlas un pazemošanās piemēri Dieva Vārdā atklāj grēku izsūdzēšanas garu, kas brīvs no grēka aizbildināšanas un mēģinājumiem sevi attaisnot. Pāvils necentās sevi saudzēt, viņš savu grēku parādīja vistumšākajās krāsās, nemēģinot mazināt vainu. Viņš saka: "Saņēmis pilnvaras no augstajiem priesteriem, es esmu daudz svēto ieslēdzis cietumā, un kad viņus nomaitāja, man tas bija pa prātam. Pa visām sinagogām es tos daudzkārt ar sodiem esmu spiedis zaimot, pārlietu pret tiem trakojis, vajādams tos pat svešās pilsētās." (Apustuļu darbi 26:10,11) Viņš nevilcinājās pasludināt, ka "Kristus Jēzus ir nācis pasaulē izglābt grēciniekus. Es esmu pirmais viņu starpā." (I. Timotejam 1:15)

Pazemīga un salauzta sirds, ko klusināja patiesa nožēla, sāks nojaust kaut ko no Dieva mīlestības un Golgātas cenas; un, kā dēls atzīstas mīlošam tēvam, tā tas, kas patiesi nožēlo, visus savus grēkus nesīs Dieva priekšā. Stāv rakstīts: "Ja atzīstamies savos grēkos, tad Viņš ir uzticīgs un taisns, ka Viņš mums piedod grēkus un šķīsta mūs no visas netaisnības." (I. Jāņa 1:9) [42]

5. NODOŠANĀS

[43] Dieva apsolījums skan: "Kad jūs Mani meklēsiet, jūs Mani atradīsiet. Ja jūs no visas sirds Mani meklēsiet." (Jeremijas 29:13)

Sirds pilnīgi jāpakļauj Dievam, jo pretējā gadījumā mūsos nekad nevarēs notikt pārmaiņa, mēs nevarēsim tikt atjaunoti Dieva līdzībā. Mūsu daba mūs ir atsvešinājusi no Dieva. Svētais Gars kritušā cilvēka stāvokli apraksta ar vārdiem: "miruši savos pārkāpumos un grēkos", "vīsa galva ir slima, un sirds ir vāja", "nav tur vairs nekā vesela". Mēs, no sātana "savaldzināti", cieši tiekam turēti viņa slazdos (Efeziešiem 2:1; Jesajas 1:5,6; 2.Timotejam 2:26) Dievs ilgojas mūs dziedināt un atbrīvot. Bet tā kā tas prasa pilnīgu pārvēršanos, visas mūsu dabas atjaunošanu, tad mums pilnīgi jānododas

Viņam.

Cīņa pret paša "es" ir vislielākā, kāda jebkad ir izcīnīta. Sevis nodošana, visa pakļaušana Dieva gribai prasa cīņu; bet, pirms dvēsele var tikt atjaunota svētumā, tai ir jāpadodas Dievam.

Dieva vadība nav tāda, kādu to cenšas parādīt sātans, tā nebalstās uz aklu pakļāvību, uz patvaļu. Tā runā uz prātu un sirdsapziņu. "Tad nāciet, spriedīsim kopīgi!" (Jesajas 1:18, angļu tulk.) — tāds ir Radītāja aicinājums Viņa radītām būtnēm. Dievs nepiespiež savu radījumu gribu. Viņš nevar pieņemt nelabprāt un neapzināti pienestu pagodinājumu. Piespiesta padevība [44] neļautu patiesi attīstīties ne prātam, ne raksturam, tā cilvēku darītu par automātu. Tāds nav Radītāja mērķis. Viņš vēlas, lai cilvēks, Viņa radošā spēka meistardarbs, sasniegtu iespējami visaugstāko attīstību. Viņš mums rāda svētību augstumus, uz kuriem savā žēlastībā grib mūs novest. Dievs aicina nodoties Viņam, lai varētu mūsos īstenot savu gribu. Bet mūsu ziņā paliek izvēle, vai gribam atbrīvoties no grēka verdzības un ņemt dalību Dieva bērnu brīnišķīgajā brīvībā.

Atdodot sevi Dievam, mums noteikti jāatsakās no visa, kas mūs no Viņa šķir. Tāpēc Pestītājs saka: "Neviens no jums, kas neatsakās no visa, kas viņam pieder, nevar būt mans mācekļis." (Lūkas 14:33) Ir jāatstāj viss, kas šķir sirdi no Dieva. Daudzu elks ir mamons. Mīlestība uz naudu, kāre pēc bagātības ir kā zelta ķēde, kas tos saista pie sātana. Cita cilvēku šķira pielūdz slavu un pasaules godu. Vēl citiem elks ir savtīgi ērta un no atbildības brīva dzīve. Tomēr šīs verdzinošās saites ir jāsarauj. Mēs nevaram pa pusei piederēt Kungam un pa pusei pasaulei. Mēs neesam Dieva bērni, ja neesam tādi visā pilnībā.

Ir cilvēki, kas apgalvo, ka kalpo Dievam, bet, cenšoties paklausīt Viņa baušļiem, veidojot pareizu raksturu un nodrošinot izglābšanos, paļaujas uz saviem spēkiem. Viņu sirdis nav skārusi dziļi izjustā Kristus mīlestība, bet krīstīgās dzīves pienākumus tie mēģina izpildīt kā Dieva prasītus nosacījumus Debesu iemantošanai. Šādai reliģijai nav nekādas vērtības. [45] Kad sirdī mājō Kristus, tad Viņa mīlestība un prieks par sadraudzību ar Viņu tā piepildīs dvēseli, ka tā pieķersies Viņam un, raugoties uz Viņu tiks aizmirsts paša "es". Mīlestība uz Kristu būs visas mūsu darbības dzinējspēks. Tie, kas sajūt Kunga pamudinošo mīlestību, nejautā, cik maz var dot, lai apmierinātu Dieva prasības, viņi nejautā pēc zemākā standarta, bet tiecas pēc pilnīgas saskaņas ar Glābēja prātu. Ar karstām ilgām viņi visu atdod Dievam, un viņu dedzība atbilst mērķa vērtībai. Kristus apliecināšana bez šīs dziļās mīlestības ir tukša valoda, kaila forma un smaga verdzība.

Vai jūs domājat, ka nodot visu Kristum būtu pārāk liels upuris? Jautājiet sev: "Ko Kristus ir devis man?" Lai glābtu mūs, Dieva Dēls atdeva visu — mīlestību, ciešanas un dzīvību. Viņš kļuva par Sāpju Vīru. Vai varētu būt, ka mēs, kas esam tik necienīgi saņemt šo lielo mīlestību, negribētu Viņam atdot savu sirdi? Katru dzīves mirkli mēs esam baudījuši Viņa žēlastības svētības, un tieši šī iemesla dēļ nespējam pilnībā aptvert gara tumsības un posta dziļumus, no kuriem tiekam izglābti. Vai mēs varam uzlūkot Kristu, ko caurdūruši mūsu grēki, un tomēr nicināt Viņa mīlestību un upuri? Vai, redzot godības Kunga bezgalīgo pazemošanos, mēs kurnēsim, ka dzīvībā var ieiet tikai ar cīņu un sevis pazemošanu?

Daudzas lepnas sirdis jautā: "Kāpēc gan man, pirms varu būt drošs, ka Dievs mani pieņēmis, jāiet nožēlas un pazemošanās ceļš?" — Es jums norādu uz Kristu. Viņš bija bezgrēcīgs, pat vēl vairāk, [46] Viņš bija Debesu Valdnieks, bet cilvēka labā kļuva cilvēcei par grēku. Viņš "tika pieskaitīts ļaundariem, kaut gan Viņš nesa daudzu grēkus un aizlūdza par ļaundariem." (Jesajas 53:12)

Bet no kā mēs atsakāties, ja arī visu atdodam? — No grēkiem aptraipītas sirds, lai Jēzus to šķīstītu, tīrītu ar savām asinīm un glābtu savā neizmērojamā mīlestībā. Un tomēr cilvēki vēl domā, ka ir par grūtu tā visu atdot! Man ir kauns to klausīties, kauns par to rakstīt!

Dievs neprasa, lai mēs atsacītos no kaut kā tāda, kas mums tiešām derīgs. Viss, ko Viņš dara, kalpo Viņa bērnu labklājībai. Kaut visi, kas nav izvēlējušies Kristu, saprastu, ka Viņš var piedāvāt kaut ko daudz labāku par to, ko tie paši varētu sameklēt. Domādams un rīkodamies pretēji Dieva gribai, cilvēks vislielāko pārestību un netaisnību nodara pats savai dvēselei. Īsts prieks nav atrodams ceļā, ko aizliedzis Tas, kas zina vislabāko un rūpējas par savu radījumu labklājību. Pārkāpumu ceļš ir posta un iznīcības ceļš.

Mēs maldāmies, ja domājam, ka Dievam patīk redzēt savus bērnus ciešam. Visas Debesis ir ieinteresētas cilvēka laimē. Mūsu Debesu Tēvs nevienam no saviem radījumiem neliedz prieku. Dievišķās prasības mūs aicina izvairīties no tādu iegribu apmierināšanas, kas nes ciešanas un vilšanās, kas mums aizver durvis uz laimi un Debesīm. Pasaules Glābējs pieņem cilvēkus tādus, kādi tie ir — ar visiem viņu trūkumiem, nepilnībām un vājībām; Viņš ne tikai grib tos atbrīvot no grēka un

dāvāt pestīšanu caur savām [47] asinīm, bet arī apmierināt sirds ilgus visiem, kas labprātīgi izvēlas uzņemties Viņa jūgu un nest Viņa nastu. Kristus nolūks ir sniegt mieru un dusu visiem, kas nāk pie Viņa pēc dzīvības maizes. Kungs prasa, lai mēs pildītu tikai tādus pienākumus, kas mūsu soļus vadītu pie pilnīgas Debesu svētlaimes, ko nepaklausīgie nekad nevar sasniegt. Ja dvēselē mājō Kristus, godības cerība, tad tā kļūst patiesi līksma.

Daudzi jautā: "Kā es varu nodoties Dievam?" Tu ilgojies sevi nodot Viņam, bet tavš morālais spēks ir vājš, tevi nomāc šaubas un pārvalda grēcīgas dzīves ieradumi. Tavi solījumi un apņemšanās ir celti uz smiltīm, Tu nespēj valdīt savas domas, savus impulsus un jūtas. Apziņa, ka esi lauzis solījumus un neesi palicis pie savas apņemšanās, vājina tavu pārliecību par pašā patiesīgumu un liek domāt, ka Dievs tevi nevar pieņemt, bet nezaudē tomēr cerību. Tev jāsaprot, kas ir gribas patiesais spēks. Tā ir valdošā vara cilvēka dabā, spēja izšķirties vai izvēlēties. Viss atkarīgs no gribas pareizas darbības. Dievs cilvēkiem devis spēju izvēlēties un mums pienākas to vingrināt. Tu nevari pārvērst savu sirdi, tu pats no sevis nespēj mīlēt Dievu; bet tu vari izvēlēties kalpot Viņam. Tu vari viņam nodot savu gribu; tad Viņš strādā tevī un panāks, ka tu gribēsi un darīsi saskaņā ar Viņa labo prātu. Tā visa daba tiks pakļauta Kristus Gara darbībai, tava mīlestība būs koncentrēta uz Viņu, tavas domas būs saskaņā ar Viņu.

Ilgas pēc krietnuma un svētuma pašas par sevi ir pareizas, [48] bet, ja tu šajā vietā apstājies, tad tās vien neko nedos. Daudzi, cerēdami un ilgodamies būt kristieši, aizies bojā. Viņi nekad nenonāk līdz gribas pakļaušanai Dievam. Viņi tagad neizvēlas būt kristieši.

Pareizi izlietojot gribu, tavā dzīvē var notikt pilnīga pārmaiņa. Pakļaujot savu gribu Kristum, tu savienosies ar spēku, kas stāv pāri visām valdībām un varām. Tu no augšienes saņemsi spēku palikt nelokāms, un, nododoties Dievam, spēsi dzīvot jaunu dzīvi, ticības dzīvi.

6. TICĪBA UN PIENĒMŠANA

[49] Tiklīdz Svētais Gars ir atdzīvinājis tavu sirdsapziņu, tu ieraugi kaut ko no grēka ļaunuma, no grēka varas, tā nozieguma, posta, un tu sāc uzlūkot to ar riebumu. Tu sajūti, ka grēks tevi ir atšķīris no Dieva, ka tu kā vergs esi pakļauts ļaunā varai. Jo vairāk tu centies atbrīvoties, jo vairāk apzinies savu bezpalīdzību. Tavi motīvi nav šķīsti, tava sirds ir netīra. Tu redzi, ka tava dzīve ir savtības un grēka pilna. Tu ilgojies pēc piedošanas, pēc skaidrības, pēc atbrīvošanas. Ko gan tu vari darīt, lai iegūtu saskaņu ar Dievu un raksturā kļūtu Viņam līdzīgs?

Te v vajadzīgs Debesu miers, piedošana, dvēseles miers un mīlestība. To nevar nopirkt par naudu, to nevar sasniegt ar prātu, to nevar iegūt ar gudrību; tev nav nekādu cerību to nodrošināt ar savu piepūli. Bet Dievs to piedāvā kā dāvanu, "bez maksas, par velti". (Jesajas 55:1) Tā jau pieder tev, ja tu tikai vēlies izstiept savu roku, lai to satvertu. Kungs saka: "Kaut jūsu grēki arī būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs; kaut tie arī būtu kā purpurs, tomēr tie kļūs kā vilna." (Jesajas 1:18) "Es jums piešķiršu jaunu sirdi un jaunu garu." (Ezehiēla 36:26)

Tu esi izsūdzējis savus grēkus un sirdī no tiem jau atsacījies. Tu esi apņēmis nodoties Dievam. Tagad ej pie Viņa un lūdz, lai Viņš nomazgā tavus pārkāpumus un dod tev jaunu sirdi. Tad [50] tici, ka Viņš to dara tāpēc, ka Viņš to ir apsolījis. Tā ir mācība, ko Jēzus sniedza, atrodoties virs zemes: mums jātic, ka Dieva apsolītā dāvana pieder mums un mēs to varam saņemt. Jēzus dziedināja cilvēkus no slimībām, kad tie ticēja Viņa spēkam; Viņš tiem palīdzēja redzamās lietās, kuras tie izprata, tādā veidā modinot pašāvēību uz Viņu arī neredzamās lietās — mācot tos ticēt Viņa spēkam piedot grēkus. Tas skaidri atklājās paralizētā cilvēka dziedināšanā: "Bet lai jūs zinātu, ka Cilvēka Dēlam ir vara virs zemes grēkus piedot", Viņš saka uz slimo: "Celies, ņem savu gultu un ej uz mājām!" (Mateja 9:6) Runājot par Kristus brīnumdarbiem, līdzīgi izsakās arī evaņģēlists Jānis: "Bet šis ir rakstītas, lai jūs ticētu, ka Jēzus ir Kristus, Dieva Dēls, un lai jūs pie ticības nākuši, dzīvību iegūtu Viņa vārdā." (Jāņa 20:31)

No vienkāršā Bībeles ziņojuma par to, ka Jēzus dziedināja slimo, mēs varam mācīties, kā ticēt Viņam, lai saņemtu grēku piedošanu. Pievērsīsimies stāstam par paralizēto vīru Betezdā. Nabaga cietējs bija bezpalīdzīgs; jau trīsdesmit astoņus gadus viņš nebija varējis staigāt un kustēties. Tomēr Jēzus viņam teica: "Celies, ņem savu gultu un staigā!" Slimais vīrs būtu varējis iebilst: "Kungs, ja Tu mani darīsi veselu, tad es paklausīšu Tavam vārdam." Bet nē, viņš ticēja Kristum, ticēja, ka ir jau dziedināts, un tūlīt centās piecelties; viņš gribēja staigāt un gāja. Slimais izpildīja Kristus pavēli, un Dievs deva spēku. Viņš tika dziedināts.

Līdzīgā stāvoklī esi arī tu kā grēcinieks. Tu nevari [51] izpirkt savus pagātnes grēkus, tu nevari pārmainīt savu sirdi un darīt sevi svētu. Bet Dievs to visu tavā labā apsola paveikt caur Kristu. Tu tici

šim apsolījumam. Tu izsūdzi savus grēkus un nododies Dievam. Tu gribi Viņam kalpot. Tikpat droši, kā tu to dari, Dievs izpildīs savu vārdu pie tevis. Ja tu tici apsolījumam — tici, ka tev ir piedots un tu esi šķīstīts — tad Dievs gādā, lai tas tā notiktu; tu tiec dziedināts, tāpat kā Kristus paralizētajam deva spēku staigāt, kad šis cilvēks ticēja, ka ir dziedināts. Tas ir tā, ja tu tam tici.

Negaidi, līdz tu jūti, ka esi dziedināts, bet saki: "Es tam ticu; tas tā ir nevis tāpēc, ka es to jūtu, bet tāpēc, ka Dievs to ir apsolījis."

Jēzus saka: „Visu, ko jūs lūgdami lūgsit, ticiet, ka jūs dabūsit, tad tas jums notiks.” (Marka 11:24) Šim apsolījumam ir nosacījums — mums jālūdz saskaņā ar Dieva prātu. Bet Dieva prāts ir šķīstīt mūs no grēka, darīt par saviem bērniem un dot mums spēku dzīvot svētu dzīvi. Tāpēc mēs drīkstam lūgt šīs svētības, ticēt, ka tās saņemam, un pateikties Dievam, ka esam tās saņēmuši. Mums ir priekštiesība iet pie Jēzus un tikt šķīstītiem, un stāvēt likuma priekšā, nekaunoties un neizjūtot sirdsapziņas pārmetumus. "Tad nu tiem, kas ir Kristū Jēzū, vairs nav nekādas pazudināšanas." (Romiešiem 8:1)

No šī brīža tu nepiederi pats sev, tu esi dārgi atpirkts. "Jūs... esat atpirkti ne ar iznīcīgām lietām — sudrabu vai zeltu.., bet ar Kristus, šī bezvainīgā un nevainojamā Jēra, dārgām asinīm" (I. Pētera 1:18,19). Svētais Gars izlieto šo vienkāršo ticību [51] Dievam, lai tavā sirdī radītu jaunu dzīvību. Tu kā bērns esi piedzimis Dieva ģimenē, un Viņš tevi mīl, kā Viņš mīl savu Dēlu.

Tagad, kad esi sevi atdevis Jēzum, neatkāpies, neaizej no Viņa, bet dienu no dienas atkārto: "Es piederu Kristum, es esmu nodevies Viņam," un lūdz Viņu dot tev Savu Garu un uzturēt tevi savā žēlastībā. Tāpat kā, nodoties Dievam un ticot Viņam, tu kļūsti Viņa bērns, tā tev jādzīvo Viņā. Apustulis saka: "Tad nu Kristu Jēzu pieņēmuši, dzīvojiet Viņā." (Kolosiešiem 2:6)

Daži, šķiet, domā, ka jāiztur pārbaude un jāpierāda Kungam, ka ir labojušies, pirms var prasīt Viņa apsoltās svētības. Bet Dieva svētību tie var prasīt tieši tagad. Viņiem nepieciešama Kunga žēlastība, Kristus Gars, kas palīdzētu to nespēkam, jo citādi viņi nespēj pretoties ļaunajam. Jēzum patīk, ja mēs nākam pie Viņa tieši tādi, kādi esam: grēcīgi, bezpalīdzīgi, nespēcīgi. Mēs drīkstam nākt ar visām savām vajībām, ar savu neprātu, grēcīgumu un nožēlā krist pie Viņa kājām. Viņš uzskata par savu godu ietvert mūs savās mīlestības rokās, pārsiet mūsu brūces un darīt mūs tirus no visas nešķīstības.

Tūkstoši maldās: viņi netic, ka Jēzus tiem piedod personīgi, katram atsevišķi. Viņi nepaļaujas, ka Dievs turēs savu vārdu. Visi, kas pakļaujas nosacījumiem, var būt droši, ka piedošana tiek brīvi piedāvāta par ikvienu grēku. Atmet aizdomas, ka Dieva apsolījumi nav domāti tev. Tie pieder katram nožēlojošam grēciniekam. [53] Kristū ir sagādāts spēks un žēlastība, ko kalpojošie eņģeļi nes katrai ticīgai dvēselei. Nav tik grēcīgu cilvēku, kas nevarētu atrast spēku, skaidrību un taisnību Jēzū, kas par tiem nomira. Viņš gaida, lai tiem novilkto grēka aptraipītos apģērbus un uzvilktu baltos taisnības tērpus. Viņš liek tiem dzīvot un nevis mirt.

Dievs neizturas pret mums tā, kā ierobežotie cilvēki viens pret otru. Viņa domas ir žēlastības, mīlestības un vismaigākās līdzjūtības domas. Viņš saka: "Bezdievis lai atstāj savu ceļu, un ļaunprātis savas domas un lai atgriežas pie tā Kunga, ka tās par viņu apžēlojas, — un pie mūsu Dieva, jo Viņš ir bagāts žēlastībā," "Es izgaisīnu tavus pārkāpumus kā miglu un lieku izkļīst taviem grēkiem kā mākonim." (Jesajas 55:7; 44:22)

"Jo Es nebūt nepriecājos par tā nāvi, kam jāmirst," saka Kungs, — "tādēļ atgriezieties, tad jūs dzīvosit." (Ecehiēla 18:32) Sātans ir gatavs nolaupt Dieva svētību nesošos apsolījumus. Viņš grib dvēselei atņemt katru cerības un gaismas staru, bet neļauj viņam to darīt. Neuzklausi kārdinātāju, bet saki: "Jēzus ir nomiris, lai es varētu dzīvot. Viņš mani mīl un nevēlas, ka es aizeju bojā. Man ir līdzjūtīgs Tēvs Debesīs; un, lai gan es esmu nelietīgi izlietojis Viņa mīlestību un lai gan Viņa dotās svētības esmu izšķīdījis, es gribu celties un iet pie sava Tēva, un sacīt: "Es esmu grēkojis pret Debesīm un pret Tevi. Eš vairs neesmu cienīgs, ka mani sauc par Tavu dēlu; pieņem mani par vienu no saviem algādžiem!" Šī līdzība tev rāda, kā maldošais tiks uzņemts. "Viņam vēl tālu esot, [54] viņa tēvs to ieraudzīja, un tam kļuva viņa žēl, un viņš skrēja tam pretī, krita tam ap kaklu un to skūpstīja." (Lūkas 15:18-20)

Tomēr pat šī tik maigā, aizkustinošā līdzība nespēj izteikt Debesu Tēva bezgalīgo iejūtību. Kungs liek pravietim sacīt: "Es tevi mīlēju ar mūžīgu mīlestību, tādēļ Es pret tevi tik uzticīgi esmu saglabājis savu žēlastību." (Jeremijas 31:3) Kamēr grēcinieks vēl ir tālu no Tēva mājām un savu mantu izšķiež svešā zemē, Tēva sirds ilgojas pēc viņa; un katra dvēselē pamodusies vēlēšanās atgriezties pie Dieva ir tikai Viņa Gara maigais lūgums, kas pārliecina, aicina un velk maldošo pie Tēva mīlošās sirds.

Vai gan tu vari šaubīties, ja tavā priekšā Bībelē ir tik bagātīgi apsolījumi? Vai vari pieļaut domu, ka nelaimīgajam grēciniekam, kas ilgojas atgriezties un atstāt savus grēkus, Kungs bardzībā neļauj pakrist pie Viņa kājām? Nost ar tādām domām! Nekas tavu dvēseli nevar ievainot vairāk kā tādi uzskati par mūsu Debesu Tēvu. Viņš ienīst grēku, bet mīl grēcinieku, un Viņš Kristus personā atdeva sevi, lai visi, kas vēlas, tiktu glābti un iemantotu mūžīgo svētlaimi godības valstī. Vai iespējams atrast vēl spēcīgākus, vēl maigākus vārdus par tiem, kādus Viņš izvēlējies savas mīlestības izteikšanai pret mums? Kungs apliecina: "Vai var māte aizmirst savu zidaini un neapžēloties par savu miesīgo bērnu? Un ja pat māte to aizmirstu, Es tevi neaizmirsīšu." (Jesajas 49:15)

Skaties augšup tu, kas šaubies un baidies, jo Jēzus dzīvo, lai mūs aizstāvētu. Patējies Dievam, ka Viņš ir dāvinājis savu mīļoto Dēlu, un lūdz, lai Viņš [55] nebūtu velti par tevi miris! Sodien tevi aicina Svētais Gars. Nāc ar visu sirdi pie Jēzus, jo tu drīkstī prasīt Viņa svētību!

Lasot apsolījumu, atceries, ka tie atklāj neizsakāmu mīlestību un žēlsirdību. Tur neizmērojamā līdzjutībā lielā bezgalīgās Mīlestības sirds tuvojas grēciniekam. "Viņā mums dota pestīšana Viņa asinīs, grēku piedošana." (Efeziešiem 1:7) Jā, tikai tīci, ka Dievs ir tavš palīgs! Viņš cilvēkā vēlas atjaunot savu morālo līdzību. Kad tu nāksi tuvu Viņam, izsūdzot un nožēlojot grēkus, tad Viņš tuvosies tev ar žēlastību un piedošanu. [56]

7. MĀCEKĻA PAZĪMES

[57] „Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns.” (2. Korintiešiem 5:17)

Cilvēks varbūt nevar precīzi pateikt laiku un vietu, vai izsekot visai notikumu virknei atgriešanās procesā, bet tas nenozīmē, ka viņš nav atgriezts. Kristus sacīja Nikodēmam: "Vējš pūš, kur gribēdams, un tu dzirdi viņu pūšam, bet nezini, no kurienes viņš nāk un kurp viņš iet. Tāpat ir ar ikvienu, kas piedzimis no Gara." (Jāņa 3:8) Dieva Gars savā darbā pie cilvēka sirds ir līdzīgs vējam, kas ir neredzams, bet kura ietekme skaidri redzama un jūtama. Šis atjaunojošais spēks, ko neviena cilvēka acs nespēj saskatīt, rada dvēselē jaunu dzīvību; tas rada jaunu būtņi pēc Dieva līdzības. Lai gan Gara darbs ir kluss un nemanāms, tā ietekme ir acīm redzama. Ja sirds ir Dieva Gara atjaunota, par to liecinās dzīve. Lai gan mēs nespējam pārmainīt savu sirdi, ne arī paši radīt saskaņu ar Dievu, lai gan mums nemaz nevajag palauties uz sevi vai saviem labajiem darbiem, tomēr tieši dzīve atklās, vai mūsos mājā Dieva žēlastība. Pārmaiņa būs redzama raksturā, ieradumos un visā rīcībā. Starp agrāko un tagadējo būs skaidra un neapstrīdama atšķirība. Raksturs [58] neatklājas gadījuma labos darbos, ne arī nejaušos jaunos darbos, bet gan ikdienā lietotos vārdos un visā mūsu dzīves ievirzē.

Tiesa, uzvedības ārēja uzlabošana ir iespējama arī bez Kristus atjaunojošā spēka. Vēlēšanās gūt iespaidu un cieņu citu acīs var būt par iemeslu ārēji labi veidotai dzīvei. Pašcieņa var mūs atturēt no ļauna. Pat savtīga sirds var darīt cēlus darbus. Bet tādā gadījumā, kā varam izšķirt, kurā pusē atrodamies?

Kam pieder sirds? Kas saista mūsu domas? Par ko mums patīk sarunāties? Kam atvēlētas mūsu siltākās jūtas un mūsu labākie spēki? Ja esam Kristus pusē, tad mūsu domas ir pievērstas Viņam, mūsu vismīļākās domas — par Viņu. Viss, kas mums ir un kas mēs esam, veltīts Jēzum. Mēs ilgojamies būt Viņam līdzīgi, dzīvot Viņa Garā, darīt Viņa prātu un paklausīt Viņam visās lietās.

Tie, kas kļūst jauni radījumi Kristū Jēzū, nesīs augļus — "mīlestību, prieku, mieru, pacietību, laipnību, labprātību, uzticamību, lēnprātību, atturību." (Galatiešiem 5:22) Tie vairs nepakļausies agrākajām iekārēm, bet ticībā Dieva Dēlam ies Viņa pēdās, atstarojot Viņa raksturu un šķīstot sevi kā Viņš ir šķīsts. To, ko kādreiz ienīda, tie tagad mīl, un ko kādreiz mīlēja — ienīst. Lepnais un pašapzinīgais kļūst lēnprātīgs un no sirds pazemīgs. Arišķīgais un augstprātīgais kļūst vienkāršs un nopietns. Dzērājs kļūst atturīgs un netiklais šķīsts. Ir atstāti pasaules tukšie ieradumi un tās ceļi. Kristieši netieksies pēc ārējā greznuma, bet pēc [59] "apslēptā sirds cilvēka", rakstura, "kas neiznīcīgs savā lēnajā un klusajā garā." (I. Pētera 3:3,4)

Nožēla nav patiesa, ja tā neizraisa pārmaiņu dzīvē. Ja grēcinieks izpilda solījumu, atdod nolaupīto, izsūdz savus grēkus un mīl Dievu un savus līdzcilvēkus, tad viņš var būt drošs, ka no nāves ir pārgājis dzīvībā.

Kad mēs kā maldīgas, grēcīgas būtnes nākam pie Kristus un kļūstam par Viņa piedodošās žēlastības dalībniekiem, tad sirdī izraisās mīlestība. Katra nasta kļūst viegla, jo Kristus uzliktais jūgs ir viegls. Pienākums kļūst patīkams, un upuris nes prieku. Taka, kas agrāk likās tumsā tīta, kļūst spoža no

Taisnības Saules stariem.

Kristus rakstura piemīlība būs redzama Viņa sekotājos. Jēzum bija prieks darīt Dieva prātu. Mūsu Pestītāja dzīvē noteicošais spēks bija mīlestība uz Dievu un degsme Viņa pagodināšanā. Mīlestība izdaiļoja un darīja cildenu katru Viņa darbu. Mīlestība ir no Dieva. Nesvētota sirds to nespēj radīt. Tā ir atrodama tikai tādā sirdī, kur valda Jēzus. "Mīlēsīm, jo Viņš ir mūs pirmais mīlētājs." (I. Jāņa 4:19) Dievišķās žēlastības atjaunotā sirdī mīlestība kļūst par virzošo spēku. Tā pārveido raksturu, vada impulsus, savalda kaislības, klusina ienaidu un dara jūtas cēlākas. Šī dvēselē koptā mīlestība dzīvi dara patīkamāku un izplata ap sevi svētījošu iespaidu.

Dieva bērniem, īpaši tiem, kas tikko uzticējušies Dieva žēlastībai, sevišķi jāargās no divām maldībām. [60] Pirmā, jau pārrunāta, skatīšanās uz saviem darbiem, paļaušanās, ka paši spēj kaut ko darīt, lai nāktu saskaņā ar Dievu. Tas, kurš cenšas kļūt svēts, ar saviem spēkiem pūloties paklausīt baušļiem, mēģina neiespējamo. Viss, ko cilvēks var paveikt bez Kristus, ir savtības un grēka atpraipīts. Vienīgi Kristus žēlastība ticībā var darīt mūs svētus.

Pretēja, bet ne mazāk bīstama maldība ir uzskats, ka ticība Kristum atbrīvo cilvēkus no Dieva baušļu ievērošanas, un, tā kā mēs kļūstam par Kristus žēlastības līdzdalībniekiem vienīgi caur ticību, mūsu darbiem nav nekāda sakara ar atpestīšanu.

Tomēr ievēro, ka paklausība nav tikai ārēja piekāpšanās, bet gan mīlestības kalpošana. Dieva likums ir Dieva dabas izpausme; tas ir lielā mīlestības principa iemiesojums un tādā veidā ir Viņa valdības pamats Debesīs un virs zemes. Ja mūsu sirdis ir atjaunotas Dieva līdzībā, ja dvēselē ir iesakņota dievišķā mīlestība, vai tad Dieva likums netiks dzīvē izpildīts? Kad sirdī ir iedēstīts mīlestības princips, kad cilvēks ir atjaunots sava Radītāja līdzībā, tad ir piepildīts Jaunās Derības apsolījums: "Savus likumus Es došu viņu sirdīs un rakstīšu tos viņu prātā" (Ebrejiem 10:16). Ja baušļi ir rakstīti sirdī, vai tad tie neveidos dzīvi? Paklausība — mīlestības kalpošana un uzticība — ir droša mācekļa pazīme. Tā Svētajos Rakstos ir sacīts: "Šī ir Dieva mīlestība, ka turam Viņa baušļus." "Kas saka: es esmu viņu atzinis, bet netur Viņa baušļus, ir melis, un viņā nav patiesības." (I. Jāņa 5:3; 2:4) [61] Ticība neatbrīvo cilvēku no paklausības, bet ir vienīgā, kas dara mūs par Kristus žēlastības līdzdalībniekiem un līdz ar to arī spējīgus paklausīt.

Mēs pestīšanu nenopelnām ar savu paklausību, jo pestīšana ir brīva Dieva dāvana, ko saņemam ticībā. Bet paklausība ir ticības auglis. "Jūs zināt, ka Viņš ir atklājies, lai grēkus atņemtu, un grēku nav Viņā. Katrs, kas paliek Viņā, negrēko; katrs, kas grēko, nav viņu redzējis, nedz Viņu atzinis." (I. Jāņa 3:5,6) Šī ir īstā mēraukla. Ja mēs paliekam Kristū, ja mūsos mīt Dieva mīlestība, tad mūsu jūtas, domas, mērķi un rīcība saskaņosies ar Dieva prātu, kas izteikts Viņa svētā likuma priekšrakstos. "Bērni, lai neviens jūs nemaldina: kas dara taisnību, ir taisns, tā ka Viņš ir taisns." (I. Jāņa 3:7) Taisnība definēta ar Dieva svētā likuma standartu, kas izteikts Sinajā dotajos desmit baušļos.

Tā sauktā ticība Kristum, kas cilvēkus it kā atbrīvo no pienākuma paklausīt Dievam, nav ticība, bet vienkārši iedomā. "Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā." "Tāpat arī ticība, ja tai nav darbu, tā ir pati par sevi nedzīva." (Efeziešiem 2:8; Jēkaba 2:17) Jēzus pirms nākšanas uz šo zemi sacīja par sevi: "Man ir prieks dzīvot pēc Tava prāta, mans Dievs, un Tavi likumi ir ierakstīti dziļi manā sirdī." (Psalmi 40:9) Un tieši pirms atgriešanās Debesīs Viņš paskaidroja: "Es esmu turējis sava Tēva baušļus un palieku Viņa mīlestībā." (Jāņa 15:10) Raksti saka: "No tā mēs noprotam, ka esam viņu atzinuši, ja turam viņa baušļus... Kas teicas palieku Viņā, tam pienākas arī pašam tā dzīvot, kā Viņš ir dzīvojis." (I. Jāņa 2:3,6) "Jo arī Kristus [62] ir cietis jūsu labā, jums atstādams priekšzīmi, lai jūs sekotu Viņa pēdām." (I. Pētera 2:21)

Nosacījums mūžīgai dzīvei tagad ir tieši tāds pats, kāds tas bijis vienmēr — tieši tāds pats, kas bija Paradīzē pirms mūsu pirmo vecāku krišanas — pilnīga paklausība Dieva likumiem un pilnīga taisnība. Ja mūžīgo dzīvību varētu piešķirt ar kādiem vieglākiem nosacījumiem, tad būtu apdraudēta Visuma laime. Tad būtu atvērts ceļš, lai grēks ar visām sekojošajām ciešanām un postu kļūtu mūžīgs.

Pirms krišanas Ādamam bija iespējams, paklausot Dieva likumam, veidot taisnu raksturu. Bet viņš krita, un viņa grēka dēļ mūsu daba ir samaitāta un mēs paši nevaram kļūt taisni. Sava grēcīguma un nesvētuma dēļ mums nav iespējams pilnīgi paklausīt svētajam likumam. Mums pašiem nav nekādas taisnības, kas apmierinātu Dieva likuma prasības. Bet Kristus mums ir sagatavojis glābšanas ceļu. Viņš dzīvoja virs zemes, pakļauts pārbaudījumiem un kārdināšanām, ar kādām jāstojas mums. Tomēr Viņa dzīve bija bez grēka. Jēzus mira par mums, un tagad Viņš piedāvājas atņemt mūsu grēkus un dot savu taisnību. Ja tu nododies Viņam un pieņem Viņu par savu Pestītāju, tad, lai arī cik grēcīga būtu bijusi tava dzīve, Viņa dēļ tu tiec uzskatīts par taisnu. Kristus raksturs stājas tava

rakstura vietā, un Dievs tevi pieņem tādu, it kā tu nekad nebūtu grēkojis.

Vēl vairāk, Kristus pārmaina sirdi. Pateicoties ticībai, Viņš mājā tavā sirdī. Ticot un nepārtraukti pakļaujot savu gribu Viņam, tev jā saglabā šī savienība ar Kristu; un tik ilgi, [63] kamēr tu to darīsi, Viņš dos tev gribu un veiksmi pēc labpatikas. Tad tu varēsi sacīt: "Cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas mani ir mīlējis un nodevies par mani." (Galatiešiem 2:20) Tā Jēzus paskaidroja saviem mācekļiem: "Jo jūs neesat tie runātāji, bet jūsu Tēva Gars ir tas, kas jūsos runā". (Mateja 10:20) Kristum darbojoties tevī, tu parādīsi tādu pašu garu un darīsi tos pašus labos darbus — taisnības un paklausības darbus.

Mums pašiem nav nekā, ar ko varētu lielīties. Mums nav iemesla sevi paaugstināt. Mūsu vienīgais cerības pamats ir mums piedēvētā Kristus taisnība un tas, ko Viņa Gars paveic mūsos un caur mums.

Kad mēs runājam par ticību, tad ir atšķirība, kas jāņem vērā. Pastāv tāda pārliecība, kas pilnīgi atšķiras no īstas ticības. Dieva esamība un spēks, Viņa Vārda patiesība ir fakti, ko pat sātans un viņa pulki nevar savās sirdīs noliegt. Bībele saka, ka "arī ļaunie garī tic un dreb" (Jēkaba 2:19), bet tā nav ticība. Vienīgi tur, kur ir ne tikai pārliecība par Dieva Vārdu, bet Viņam tiek nodota arī griba, kur Viņam pakļauta sirds, pievērstas jūtas, tur ir ticība — ticība, kas darbojas mīlestībā un šķīsta dvēseli. Dzīvojot tādā ticībā, sirds tiek atjaunota Dieva līdzībā. Un sirds, kas neatjaunotajā stāvoklī nepakļāvās Dieva likumam un arī to nespēja, tagad priecājas par svētajiem priekšrakstiem, izsaucoties līdz ar dziesminieku: "Cik Tava bauslība man ir mīļa! To es pārdomāju ik dienas." (Psalmi 119:97) Tā bauslības taisnība tiek [64] papildīta mūsos, kas "nedzīvojam vairs miesai, bet garam". (Romiešiem 8:4)

Ir laudis, kas ir iepazinuši Kristus piedodošo mīlestību un patiesi ilgojas būt Dieva bērni, bet tomēr saprot, ka viņu raksturs ir nepilnīgs un dzīve ir kļūdaina; tādēļ tie ir gatavi šaubīties, vai viņu sirds ir Svētā Gara atjaunota. Tādiem es vēlos sacīt: "Neatkāpieties izmisumā!" Mums savu trūkumu un kļūdu dēļ bieži būs jāzemojas un jāraud pie Jēzus kājām, bet mums nav jāklūst mazdūšīgiem. Pat tad, ja ienaidnieks mūs uzvarējis, Dievs mūs vēl nav atraidījis, atmetis un pazudinājis. Nē, Kristus ir pie Dieva labās rokas un mūs aizstāv. Mīļotais Jānis sacīja: "To es jums rakstu, lai jūs negrēkotu. Un ja kāds krīt grēkā, tad mums ir aizstāvis Tēva priekšā — Jēzus Kristus, kas ir taisns." (I. Jāņa 2:1) Nekad neaizmirsti Kristus vārdus: "Pats Tēvs jūs mīl." (Jāņa 16:27) Viņš vēlas tevi atgūt, redzēt tevi atstarotu savu skaidrību un svētumu. Ja tu tikai nodosies Viņam, tad Viņš, kas tevī labo darbu iesācis, to pabeigs līdz Jēzus Kristus dienai. Lūdz vēl dedzīgāk; tici vēl pilnīgāk. Neuzticoties saviem spēkiem, pa ļausimies uz mūsu Glābēja spēku; slavēsim Viņu, kas ir mūsu Dziedinātājs.

Jo tuvāk nāksi Jēzum, jo kļūdaināks tu izskatīsies savās acīs, tāpēc ka tavš skats būs skaidrāks un tavas nepilnības pretstatā Viņa pilnīgajam raksturam būs labāk saskatāmas. Tas ir pierādījums, ka sātana viltības zaudējušas savu [65] varu, ka Dieva Gara dzīvinošā ietekme ir tevi atmodinājusi.

Sirdī, kas neatzīst savu grēcīgumu, nevar mājot dziļā mīlestība uz Jēzu. Kristus žēlastības pārveidotā dvēsele apbrīnos Viņa dievišķo raksturu; bet, ja mēs nesaskatām savu morālo kroplumu, tad tas ir nepārprotams pierādījums, ka neesam redzējuši Kristus skaistumu un pilnību.

Jo mazāk iemesla lepnībai mēs saskatīsim sevī, jo vairāk vērtību redzēsim mūsu Pestītāja bezgalīgajā skaidrībā un jaukumā. Sava grēcīguma atzīšana mums liks iet pie Viņa, kurš var piedot; un, kad dvēsele, saprotot savu bezpalīdzību, tieksies pēc Kristus, tad Viņš atklāsies spēkā. Jo vairāk mūsu vajadzības izjūta mums liks tuvoties Jēzum un Dieva Vārdam, jo augstāku izpratni gūsim par Viņa raksturu un jo pilnīgāk atstarosim Viņa līdzību. [66]

8. PIEAUGŠANA KRISTŪ

[67] Sirds pārmaiņa, kuras rezultātā mēs kļūstam Dieva bērni, Bībelē tiek nosaukta par jaunpiedzimšanu. Vēl tā ir pielīdzināta zemkopja izsētās labās sēklas uzdīgšanai. Tātad tie, kas tikko atgriezušies pie Kristus, ir kā "patlaban piedzimuši bērni", kam jāpieaug līdz pilnīgam vīra un sievas augumam Kristū Jēzū. (I. Pētera 2:2; Efeziešiem 4:15) Un, līdzīgi tīrumā izsētajai labajai sēklai, tiem jāizaug un jānes augļi. Jesaja saka, ka tie tiks saukti "par taisnības kokiem, kas Kungam dēstīti Viņam par godu". (Jesajas 61:3) Tā no dabas ņemtie piemēri mums palīdz labāk saprast garīgās dzīves noslēpumainās patiesības.

Visa cilvēku gudrība un izveicība nespēj radīt dzīvību visniecīgākajā dabas priekšmetā. Vienīgi pateicoties dzīvībai, ko devis pats Dievs, var eksistēt kā augi, tā dzīvnieki. Tāpat arī garīgā atmoda cilvēku sirdīs tiek radīta vienīgi tās dzīvības spēkā, kas nāk no Dieva. "Ja cilvēks nepiedzimst no augšienes" (Jāņa 3:3), tad viņš nevar kļūt par līdzdalībnieku tai dzīvībai, kuru dot nāca Kristus.

Tāpat kā ar dzīvību, ir arī ar pieaugšanu. Tas ir Dievs, kas liek pumpuram uzplaukt un ziedam nest augļus. Viņa spēkā attīstās sēkla un dod "priekš stiebru, tad vārpu, tad briedušus graudus vārpā". (Mārka 4:28) Un pravietis Hozeja saka par Izraēlu, ka "viņš ziedēs kā lilijs." "Viņi pārtiks no pašu audzētās labības, lai paši sacerotu kā labības ceri [68] un zaļotu kā vīna koks." (Hozejas 14:6,8) Un Jēzus mums pavēl: "Nemiet vērā lilijas..." (Lūkas 12:27) Stādi un puķes neaug, pateicoties savām rūpēm, raizēm vai piepūlei, bet gan uzņemot visu, ko Dievs ir sagādājis to dzīvības uzturēšanai. Bērni ar saviem spēkiem nespēj palielināt savu augumu, lai cik ļoti to vēlētos. Un arī tu esi tikpat nespējīgs ar savām rūpēm un pūlēm panākt garīgu izaugsmi. Stādi un bērni aug, uzņemot no savas apkārtnes visu, kas sekmē viņu dzīvību — gaisu, saules starus un barību. Ko šīs dabas dāvanas nozīmē augiem un dzīvniekiem, to Kristus nozīmē tiem, kas Viņam uzticas. Viņš ir to "mūžīgā gaismā", "saule un vairogs". (Jesajas 60:19; Psalmi 84:12) Viņš būs "Izraēlam kā rasa". "Viņš nolaižas lejup kā lietis uz nopļautām pļavām". (Hozejas 14:6; Psalmi 72:6) Viņš ir dzīvais ūdens, "Dieva maize..., kas nāk no debesīm un pasaulei dod dzīvību". (Jāņa 6:33)

Ar nesalīdzināmo dāvanu — savu Dēlu — Dievs visu pasauli ir ietvēris žēlastības atmosfērā, kas ir tikpat reāla kā gaiss, kas apņem Zemi. Visi, kas izvēlas elpot šo dzīvību dodošo atmosfēru, dzīvos un uzaugs par pilnīgiem vīriem un sievietēm Kristū Jēzū.

Kā zieds pagriežas pret sauli, lai tās spožie stari varētu pilnveidot tā skaistumu un harmoniju, tā mums vajadzētu pievērsties Taisnības Saulei, lai saņemtu Debesu gaismu un mūsu raksturs attīstītos Kristus līdzībā.

Par to domāja Jēzus, sacīdams: "Palieliet Mani un Es — jūsos. Kā zars nevar nest augļus no sevis, ja tas nepaliek pie vīna koka, [69] tāpat arī jūs, ja nepaliekat Mani... bez Manis jūs nenieka nespējat darīt" (Jāņa 15:4,5). Lai dzīvotu svētu dzīvi, tu esi tikpat atkarīgs no Kristus kā zars augšanā un auglīgumā no koka stumbra un saknes. Šķirtam no Viņa, tev nav dzīvības. Tev nav spēka pretoties kārdināšanām vai pieaugt žēlastībā un svētumā. Palielot Viņā, tu vari augt un zelt. Saņemot dzīvību no Viņa, tu nenokaltīsi un nebūsi neauglīgs. Tu būsi līdzīgs kokam, kas stādīts pie ūdens upēm.

Daudzi domā, ka daļa no darba jāpaveic viņiem pašiem. Grēku piedošanā tie ir uzticējušies Kristum, bet pēc tam cenšas dzīvot pareizi paši ar savām pūlēm. Tomēr katrs šāds mēģinājums cietīs neveiksmi. Jēzus apliecina: "Bez Manis jūs nenieka nespējat darīt." Mūsu pieaugšana žēlastībā, mūsu prieks un derīgums — viss ir atkarīgs no savienības ar Kristu. Sadraudzībā ar Viņu ik dienas, ik stundu — palielot Viņā — mums jāpieaug žēlastībā. Viņš ir ne tikai mūsu ticības Iesācējs, bet arī Pabeidzējs. Tas nozīmē, ka Kristus ir pirmais, pēdējais un vienmēr klātesošais. Viņam jābūt ar mums nevien mūsu ceļa iesākumā un noslēgumā, bet katrā solī. Dāvids saka: "Es to Kungu vienmēr turēšu acu priekšā; ja Viņš man ir pa labo roku, es nešaubīšos." (Psalmi 16:8)

Tu jautāsi: "Kā es varu palikt Kristū?" — Tādā pat veidā, kā tu Viņu pieņēmi sākumā. "Tad nu Kristu Jēzu pieņēmuši, dzīvojiet Viņā!" "Taisnais no ticības dzīvos." (Kolosiešiem 2:6, Ebrejiem 10:38) Tu nodevies Dievam, lai Viņam pilnīgi piederētu, lai Viņam kalpotu un paklausītu, un tu pieņēmi Kristu par savu Pestītāju. Tu pats nevarēji izpirkt savus grēkus, ne arī pārmainīt [70] savu sirdi, bet, nodevi sevi Dievam, ticēji, ka Viņš to visu tavā labā izdarīs Kristus dēļ. Ticībā tu kļuvi Kristus īpašums, un ticībā tev jāpieaug Viņā — dodot un ņemot. Tev jāatdod viss — tava sirds, tava griba, tava kalpošana — jānodod sevi Viņam, lai paklausītu visām Viņa prasībām; un tev jāņem viss — Kristus, visu svētību pilnība, lai Viņš mājotu tavā sirdī, lai būtu tavs stiprums, tava taisnība, tavs mūžīgais Palīgs, kas piešķir tev spēku paklausīt.

Nododies Dievam ik rītus, dari to par savu pirmo pienākumu. Lai tava lūgšana ir: "Pieņem mani, ak, Kungs, pilnīgi par savu īpašumu! Visus savus plānus es nolieku pie Tavām kājām. Izlieto mani šodien Tavā darbā. Paliel ar mani, un lai viss mans darbs tiek padarīts Tevī." Tā vajadzētu darīt ik dienas. Katru rītu nododies Dievam priekšā stāvošai dienai! Atvēli Viņam visus savus plānus, lai tie Viņa gudrībā un aizgādībā tiktu piepildīti vai atmesti. Tā dienu no dienas tu varēsi atrasties Dieva rokās, un tava dzīve vairāk un vairāk veidosies Kristus līdzībā.

Dzīve Kristū ir miera pilna dzīve. Var nebūt spēcīgu jūtu uzliesmojumu, bet jābūt pastāvīgai, mierīgai uzticībai. Tava cerība nav tevī, tā ir Kristū. Tavs nespēks ir savienots ar Viņa stiprumu, tava nezināšana ar Viņa gudrību, tavs vājums ar Viņa nezūdošo varu. Tev nav jāskatās uz sevi, ne arī prātam jākavējas pie sevis, bet jāraugās uz Kristu. Lai prāts pievērstos Viņa mīlestībai, Viņa rakstura skaistumam un pilnībai. Kristus pašizliedzība, pazemošanās, [71] skaidrība un svētums, Kristus nepārspējamā mīlestība — tas ir temats dvēseles pārdomām. Mīlot Viņu, atdarinot Viņu, dzīvojot pilnīgā atkarībā no Viņa, tu pārveidosies Viņa līdzībā.

Jēzus saka: "Palieciēt Manī." Šie vārdi sniedz priekšstatu par mieru, nemainīgumu un uzticību. Vēl Viņš aicina: "Nāciēt šurp pie Manis... Es jūs gribu atvieglināt." (Mateja 11:28) Arī dziesminieka vārdos saklausāma tā pati doma: "Esi kluss tā Kunga priekšā un gaidi uz Viņu." Un Jesaja apliecina: "Mierā un pašāvilībā jūs atrastu spēku." (Psalmi 37:7, Jesajas 30:15) Arī te nav runa par bezdarbību, jo Pestītāja uzaicinājumā apsolījums dot mieru ir savienots ar pamudinājumu darboties: "Nemiet uz sevi manu jūgu... tad jūs atradīsiet atvieglojumu." (Mateja 11:29) Sirds, kas vispilnīgāk dus Kristū, būs visdedzīgākā un visrosīgākā Viņa darbā.

Kavējoties pie paša "es", prāts tiek novērsts no Kristus — spēka un dzīvības Avota. Tāpēc sātans pastāvīgi cenšas uzmanību novirzīt no Kristus, tādā veidā kavējot dvēseles savienību un satiksmi ar Jēzu. Pašaules prieki, dzīves rūpes, grūtības un bēdas, citu kļūdas vai paša vainas un nepilnības, lūk, kam viņš cenšas piesaistīt prātu. Neļauj viņa viltībai tevi maldināt. Daudziem, kas ir tiešām apzinīgi un kas vēlas dzīvot Dievam, viņš ļoti bieži liek kavēties pie savām kļūdām un vajībām, un tā, atšķirot tos no Kristus, cer iegūt uzvaru. Mums nevajag savas domas piesaistīt tikai sev, [72] dzīvojot šaubās un bailēs, vai tikai tiktisim glābti. Tas viss dvēseli attālina no mūsu Spēka Avota. Uztici savu dzīvi Dievam un ļaujies uz Viņu. Runā un domā par Jēzu. Lai "es" pazūd Viņā. Atstāj visas šaubas; aizdzen savas bailes. Saki līdz ar apustuli Pāvilu: "...bet nu nedzīvoju es, bet manī dzīvo Kristus; bet cik es tagad dzīvoju miesā, es dzīvoju ticībā uz Dieva Dēlu, kas manī ir mīlējis un nodevies par mani." (Galatiešiem 2:20) Meklē mieru Dievā! Viņš spēj pasargāt to, ko tu Viņam uzticēsi. Ja tu nodosies Viņa rokās, tad Viņš tevi vadīs, un tu Tā spēkā, kas tevi mīlējis, kļūsi vairāk nekā uzvarētājs.

Kristus, pieņemot cilvēka dabu, piesaistīja cilvēci sev — tādām mīlestības saitēm, ko nevar saraut nekāds spēks, izņemot paša cilvēka izvēli. Sātans pastāvīgi piedāvās vilinājumus, lai mūs pamudinātu saraut šīs attiecības, tas ir, lai mēs šķirtos no Kristus. Ir jāsaģē, jācenšas un jālūdz, lai mēs nepadotos kārdinājumam izvēlēties citu kungu, jo mēs vienmēr esam brīvi to darīt. Turēsim savu skatu pievērstu Kristum, un Viņš mūs pasargās. Raugoties uz Jēzu, mēs esam drošībā. Nekas mūs nespēs izraut no Viņa rokās. Pastāvīgi uzlūkojot Viņu, mēs "topam pārvērsti Viņa paša līdzībā no spožuma uz spožumu. To dara tā Kunga Gars." (2.Korintiešiem 3:18)

Tieši tā pirmie mācekļi kļuva līdzīgi dārgajam Pestītājam. Kad mācekļi dzirdēja Jēzus vārdus, tie sajuta, ka Viņš ir tiem vajadzīgs. Tie meklēja, tie atrada un tie sekoja Viņam. Tie bija ar Viņu mājās, pie galda, vientulībā, darba laukā. [73] Mācekļi bija kopā ar Viņu kā skolnieki ar Skolotāju, ik dienas no Viņa lūpām saņemot svētās patiesības mācības. Tie raudzījās uz Viņu kā kalpi uz savu Kungu, lai uzzinātu savu pienākumu. Mācekļi bija cilvēki, "līdzīgi mums". (Jēkaba 5:17) Viņiem bija jāizcīna tā pati cīņa ar grēku, tiem bija nepieciešama tā pati žēlastība, lai dzīvotu svētu dzīvi.

Pat mīļotais māceklis Jānis, kas vispilnīgāk atstaroja Pestītāja līdzību, pēc dabas nebija ar piemīlīgu raksturu. Viņš bija ne tikai pašapzinīgs un godkārīgs, bet arī nesavaldīgs un viegli aizvainojams. Bet, atklājoties dievišķās Būtnes raksturam, viņš saskatīja savus trūkumus, un šī atziņa darīja viņu pazemīgu. Spēks un pacietība, varenība un maigums, cieņa un lēnprātība, ko viņš bija redzējis Dieva Dēla ikdienas dzīvē, mācekļa dvēseli pildīja ar apbrīnu un mīlestību. Dienu no dienas viņa sirdi pievilka Kristus, līdz mīlestībā uz Kungu viņš no redzesloka pazaudēja savu "es". Viņa viegli aizvainojamais, godkārais raksturs padevās Kristus pārveidojošajam spēkam. Sirdi skāra Svētā Gara atjaunojošā ietekme. Kristus mīlestība pārvērtā raksturu. Varam būt droši, ka savienība ar Jēzu to visu dod arī šodien. Ja Kristus mājā sirdī, tad tiek pārveidots viss cilvēks. Kristus Gars un Viņa mīlestība mīkstina sirdi, klusina dvēseli un paceļ domas un ilgas pretim Dievam un Debesīm.

Kad Kristus atgriezās Debesīs, Viņa sekotājos joprojām palika Kunga klātbūtnes izjūta. Tā bija personīga klātbūtne, pilna mīlestības un gaismas. [74] Pestītājs Jēzus, kas ar tiem bija staigājis, sarunājies un lūdzis, kas viņu sirdīm bija devis cerību un iepriecu, bija paņemts no tiem uz Debesīm ar miera vēsti uz lūpām, un, eņģeļu pulkam Viņu uzņemot, līdz klātesošo ausim nonāca vārdi: "Redzi, es esmu pie jums ik dienas līdz pasaules galam" (Mateja 28:20). Viņš Debesīs atgriezās cilvēka veidā, un mācekļi zināja, ka arī Dieva troņa priekšā Viņš joprojām paliks to Draugs un Pestītājs; ka Viņa līdzjūtība nav mainījusies, ka Viņš joprojām ir vienots ar cietēju cilvēci. Jēzus Dieva priekšā pienesa savu dārgo asiņu nopelnu, rādot savas ievainotās rokas un kājas, atgādinot cenu, ko Viņš ir maksājis par atpestītajiem. Tie saprata, ka Viņš atgriezās Debesīs, lai sagatavotu tiem vietu, un ka Viņš nāks atkal un ņems tos pie sevis.

Sapulcējušies pēc Kunga aiziešanas uz Debesīm, viņi Jēzus vārdā dedzīgi pienesa savus lūgumus Tēvam. Svinīgā godbijībā tie zemojās lūgšanā, atkārtējot apsolījumu: "...ja jūs Tēvam ko lūgsit, Viņš jums to dos Manā Vārdā. Līdz šim jūs neko neesat lūguši Manā Vārdā; lūdziet, tad jūs dabūsi, ka jūsu prieks būs pilnīgs." (Jāņa 16:23,24) Viņi savas ticības rokas cēla augstāk un augstāk ar varenu pamatojumu: "Kristus Jēzus, kas ir nómiris, vēl vairāk, kas ir arī augšāmcēlies un ir pie Dieva labās rokas, kas arī mūs aizstāv." (Romiešiem 8:34) Un Vasarsvētki tiem atnesa Iepriecinātāja klātbūtni,

par ko Kristus bija sacījis: "Viņš mājās jūsos." [75] Vēl mācekļiem bija paskaidrots: "Tas jums par labu, ka Es aizeimu. Jo, ja Es neaizietu, Aizstāvis nenāktu pie jums. Bet aizgājis, Es to sūtīšu pie jums." (Jāņa 14:17; 16:7.) Turpmāk ar Svēto Garu Kristus pastāvīgi mājoja savu bērnu sirdīs. Tagad to savienība ar Viņu bija vēl ciešāka nekā tad, kad Jēzus bija pie tiem personīgi. Viņos mājojošā Kristus gaisma, mīlestība un spēks izstaroja no viņiem, tā ka cilvēki, tos redzēdami, "brīnījās un... uzzināja, ka tie bijuši kopā ar Jēzu". (Apustuļu darbi 4:13)

Viss, kas Kristus bija mācekļiem, Viņš vēlas būt saviem bērniem šodien; jo pēdējā lūgšanā, atrazdamies mazā mācekļu pulciņa vidū, Jēzus sacīja: "Bet ne par viņiem vien Es lūdzu, bet arī par tiem, kas caur viņu vārdiem Man ticēs" (Jāņa 17:20) .

Jēzus aizlūdza par mums, Viņš vēlējās, lai mēs būtu viens ar Viņu, kā Viņš ir viens ar Tēvu. Ak, kas tā par savienību! Pestītājs par sevi ir sacījis:

„Dēls no sevis neko nevar darīt.” „Tēvs, kas pastāvīgi ir Manī, dara savus darbus” (Jāņa 5:19; 14:10) . Tāpēc, ja Kristus mājo mūsu sirdīs, Viņš mums "dod gribu un veiksmi pēc labpatikas" (Filipiešiem 2:13) . Mēs strādāsim, kā Viņš strādāja; mūsos atklāsies tas pats gars. Un tā, mīlot Viņu un paliekot Viņā, mēs "visās lietās pieaugsim Viņā, kas ir mūsu galva, proti, Kristus". (Efeziešiem 4:15) [76]

9. DARBS UN DZĪVE

[77] Dievs ir Visuma dzīvības, gaismas un prieka Avots. Līdzīgi gaismas stariem, kas nāk no saules, līdzīgi ūdens straumēm, kas plūst no dzīvinošā avota, no Viņa saņem svētību visi radījumi. Un kur vien Dieva dzīvība mājās cilvēku sirdīs, tā mīlestībā un svētībā plūdis uz citiem.

Mūsu Pestītājam bija prieks pacelt un glābt kritušos cilvēkus. Tādēļ Viņš nežēloja savu dzīvību, bet, nedomādams par kaunu un izsmieklu, gāja uz krustu. Arī eņģeļi vienmēr strādā, lai nestu laimi citiem. Tas ir viņu prieks. Palīdzības sniegšanu cilvēkiem, kas ir visādā ziņā sliktāki raksturā un ieņem zemāku sabiedrisko stāvokli, savtīgas sirdis uzskatītu par pazemojošu kalpošanu, bet tieši to dara bezgrēcīgie eņģeļi. Kristus pašuzpurīgās mīlestības gars ir gars, kas piepilda Debesis, un tas ir pamats tur valdošajai svētlaipei. Šāds gars būs Kristus sekotājiem, un tas noteikti atklāsies viņu darbos.

Ja sirdī ir Kristus mīlestība, tad to, tāpat kā jauku smaržu, nevar apslēpt. Tās svēto iespaidu sajūtīs visi, ar ko vien mēs saskarsimies. Kristus gars sirdī ir līdzīgs avotam tuksnesī, kas plūst, lai atspirdzinātu visus, un cilvēkos, kas jau tuvu bojāejai, šis avots rada vēlēšanos dzert dzīvības ūdeni.

[78] Mīlestība uz Jēzu atklāsies ilgās strādāt, kā Viņš strādāja, lai paceltu un darītu cilvēci laimīgu. Tā izraisīs mīlestību, maigumu un līdzjūtību pret visiem radījumiem, par ko rūpējas mūsu Debesu Tēvs.

Pestītāja dzīve virs zemes nebija viegla, ne arī veltīta sev, bet Viņš neatlaidīgi, dedzīgi un nenogurstoši pūlējās pazudušās cilvēces glābšanā. No silītes līdz Golgātai Viņš gāja pašai dzīvības ceļu un necentās atbrīvoties no grūtiem uzdevumiem, nogurdinošiem ceļojumiem, rūpēm un darba. Viņš sacīja: "Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet ka Viņš kalpotu un atdotu savu dzīvību kā atpirkšanas maksu par daudziem." (Mateja 20:28) Tas bija Viņa dzīves lielais mērķis. Viss cits bija mazāk svarīgs. Kristus ēdiens un dzēriens bija darīt Dieva prātu un pabeigt Viņa darbu. Paša "es" un savtībai Viņa darbā nebija vietas.

Tāpat tie, kas ir Kristus žēlastības līdzdalībnieki, būs gatavi pienest jebkuru upuri, lai citi, par kuriem Viņš nomira, arī yarētu saņemt Debesu dāvanu. Tā kā viņi dzīvo pasaulē, tie darīs visu iespējamo, lai tā kļūtu labāka. Šis gars noteikti parādīsies ikkatrā patiesi atgrieztā dvēselē. Neviens vēl nav nonācis pie Kristus, ja viņa sirdī nav dzimusi vēlēšanās stāstīt citiem, kādu dārgu Draugu viņš ir atradis Jēzū; glābjošā un svētojošā patiesība nevar palikt ieslēgta viņa sirdī. Ja mēs esam ietērpti Kristus taisnībā un pildīti ar prieku, ko rada Viņa Gars mūsos, tad nespēsīm klusēt. Ja mēs esam baudījuši un redzējuši, cik Kungs ir labs, tad mums būs ko stāstīt. [79] Līdzīgi Filipam, kad tas atrada Pestītāju, mēs aicināsim citus pie Viņa. Mēs centīsimies tiem parādīt Kristus pievilcību un atklāt nākošās pasaules vēl neredzamās vērtības. Radīsies dedzīga vēlēšanās iet to ceļu, kuru gājis Jēzus. Mēs ļoti ilgosimies, lai ap mums esošie redzētu Dieva Jēru, "kas nes pasaules grēkus".

Un cenšanās darīt laimīgus citus, atnesīs svētības mums pašiem. Tieši tāds arī bija Dieva nodoms, dodot mums iespēju piedalīties pestīšanas plāna piepildīšanā. Viņš cilvēkiem ir dāvinājis priekštiesību kļūt par dievišķās dabas līdzdalībniekiem un savukārt izplatīt svētības saviem līdzcīvēkiem. Tas ir augstākais gods, lielākais prieks, ko Dievs vispār spēj piešķirt cilvēkiem. Tie, kas tādā veidā kļūst līdzdalībnieki mīlestības darbos, atrodas vistuvāk savam Radītājam.

Dievs Evaņģēlija vēsti un visu mīlestības kalpošanas darbu varēja uzticēt debesu eņģeļiem. Viņš sava mērķa sasniegšanai varēja izlietot vēl citus līdzekļus. Bet savā bezgalīgajā mīlestībā Viņš izvēlējās mūs par saviem, Kristus un eņģeļu līdzstrādniekiem, lai mums būtu dalība svētībās, priekā un garīgajā augšupejā, ko dod šāda nesavtīga kalpošana.

Pilnīgā harmonijā ar Kristu mēs sākam dzīvot tad, kad izprotam Viņa lielās ciešanas mūsu glābšanas labad. Katra uzpurēšanās citu labā stiprina labdarības garu devēja sirdī, to ciešāk vienojot ar pasaules Pestītāju, kurš, "bagāts būdams, ir kļuvis nabags jūsu dēļ, lai Viņa nabadzība kļūtu jums par bagātību". (2. Kor. 8:9) [80] Un vienīgi tādā veidā, piepildot dievišķo cilvēka radīšanas mērķi, dzīve var kļūt mums par svētību.

Ja tu sāksi strādāt tā, kā Kristus to paredzējis saviem mācekļiem, lai mantotu dvēseles Viņam, tad izjutīsi, ka tev nepieciešami dziļāki piedzīvojumi un lielāka atziņa dievišķās lietās, un tu alksi un slāpsi pēc taisnības. Tu pazemīgi un neatlaidīgi lūgsi Dievu, un tava ticība tiks stiprināta, tava dvēsele arvien vairāk dzers no pestīšanas avota. Pretestība un pārbaudījumi tevi pamudinās griezties pie Bībeles un lūgt. Tu pieaugsi Kristus žēlastībā un atzīšanā un iegūsi bagātu pieredzi.

Pašaižiedzīgi strādājot citu labā, veidojas dziļš, noturīgs un piemīlībā Kristum līdzīgs raksturs. Centieni kļūst cēlāki. Kūtrumam vai patmīlībai vairs nav vietas. Tie, kas tādā veidā vingrināsies kristīgos tikumos, pieaugs un kļūs stipri Dieva darbā. Viņiem būs skaidra, garīga uztvere, nesatricināma, augoša ticība un pieaugošs spēks lūgšanās. Dieva Gars, darbojoties pie viņu gara, kā atbildi dievišķajam pieskārienam dvēselē pamodinās svētu saskaņu. Kas tā nodevušies pašaižiedzīgam darbam citu labā, tie izvēlējušies ceļu savai pestīšanai.

Vienīgais veids, kā pieaugt žēlastībā, ir nesavtīgi un tieši darīt to darbu, ko Kristus mums pavēlējis — cik vien iespējams, palīdzot un aplaimojot tos, kam mūsu palīdzība nepieciešama. Spēks rodas strādājot: [81] darbība ir dzīvības pirmais nosacījums. Tie, kas cenšas saglabāt kristīgu dzīvi, tikai patērējot žēlastības pasniegtās svētības, bet, neko nedarot Kristus labā, patiesībā cenšas dzīvot tikai, lai ēstu. Kā garīgajā, tā fiziskajā pasaulē tā rezultāts vienmēr būs deģenerācija un pagrimums. Cilvēkam, kas atsačītos nodarbināt savus locekļus, drīz vien vairs nebūtu nekāda spēka tos lietot. Tāpat kristietis, kurš negrib izlietot Dieva dāvinātos spēkus, ne tikai nepieaugs Kristū, bet zaudēs arī to spēku, kas viņam jau bija.

Kristus draudze ir Dieva nozīmētais līdzeklis cilvēku glābšanai. Tās misija ir nest pasaulei Evaņģēliju. Sis pienākums gulstas uz visiem kristiešiem. Katram atbilstoši savām spējām un izdevībām jāpilda Pestītāja uzdevums. Mums atklātā Kristus mīlestība dara mūs par parādniekiem visiem, kas Viņu nepazīst. Dievs ir devis gaismu ne tikai mums pašiem, bet lai tās stari kristu arī uz citiem.

Ja Kristus sekotāji būtu modri šajā pienākumā, tad pagānu zemēs, kur tagad ir tikai viens vēstnesis, Evaņģēliju sludinātu tūkstoši. Un visi, kas nevarētu personīgi iesaistīties darbā, to atbalstītu ar saviem līdzekļiem, līdzjūtību un lūgšanām. Tad arī kristīgajās zemēs daudz dedzīgāk strādātu dvēseļu labā.

Mums nav jāiet uz pagānu zemēm, nav pat jāatstāj ģimenes šaurais loks, ja tur mūs saista pienākums strādāt Kristum. Mēs to varam darīt ģimenē, draudzē, draugu un paziņu vidū un pie tiem, ar kuriem mūs saista darbs. [82]

Mūsu Pestītāja zemes dzīves lielākā daļa pagāja, pacietīgi strādājot namdara darbnīcā Nācaretē. Kad Dzīvības Kungs, neatzīts un negodāts, gāja kopā ar zemniekiem un strādniekiem, viņu pavadīja kalpojošie eņģeļi. Viņš savu misiju izpildīja vienlīdz uzticīgi, gan strādādams vienkāršo amatu, gan dziedinādams slimos vai iedams pa Galilejas jūras trakojošajiem viļņiem. Tā pildot visvienkāršākos pienākumus un atrodoties visnecilākajos dzīves apstākļos, mēs varam staigāt un strādāt ar Jēzu.

Apustulis saka: "Katrs, brāļi, lai paliek tai stāvoklī Dieva priekšā, kurā tas aicināts." (I. Korintiešiem 7:24) Veikalnieks var kārtot savus darījumus tā, ka viņa uzticība pagodina Meistaru. Ja viņš ir īsts Kristus sekotājs, tad savu reliģiju tas ienesīs visā savā darbībā un atklās cilvēkiem Kristus garu. Vienkāršs strādnieks var būt čakls un uzticīgs tās Būtnes pārstāvis, kas starp Galilejas pakalniem staigāja savās vienkāršajās dzīves gaitās. Ikvienam, kas saucas Kristus vārdā, vajadzētu strādāt tā, lai citi, redzot viņa labos darbus, tiktu ierosināti pagodināt savu Radītāju un Glābēju.

Daudzi savus talantus nav nodevuši kalpošanā Kristum, aizbildinoties, ka citiem ir lielākas spējas un priekšrocības. Ir valdījis uzskats, ka tikai sevišķi apdāvinātajiem jāvelta savi spēki kalpošanai Dievam. Daudzi domā, ka talanti ir piešķirti tikai sevišķi izredzētai šķīrai, izslēdzot citus, kas tādā

gadījumā, protams, nav aicināti ne strādāt, ne saņemt algu. [83] Bet līdzībā tā nav teikts. Kad nama kungs ataicināja savus kalpus, viņš katram deva savu darbu.

Ar mīlošu garu mēs dzīves vienkāršākos pienākumus varam veikt "kā savam Kungam". (Kolosiešiem 3:23) Ja sirdī ir Dieva mīlestība, tā būs redzama arī dzīvē. Mūs apņēms Kristus saldā smarža, un mūsu iespaids uzmundrinās un svētīs apkārtējos ļaudis.

Pirms tu ej strādāt Dievam, tev nav jāgaida lielas izdevības vai neparastas spējas. Tev nav jārūpējas par to, ko pasaule par tevi domās. Ja tava ikdienas dzīve apliecina tavas ticības skaidrību un patiesīgumu, un citi ir pārliecināti, ka tu vēlies tiem palīdzēt, tad tavas pūles nebūs veltīgas.

Visvienkāršākie un pazemīgākie Jēzus mācekļi var būt par svētību citiem. Viņiem pašiem nedomājot, ka dara kaut ko sevišķi labu, to neapzinātā ietekme izraisīs svētību viņus, kas paplašināsies un padziļināsies, bet svētīgos rezultātus tie ieraudzīs tikai galīgā atalgojuma dienā. Savu darbu viņi nevērtēs augstu. No tiem arī netiek prasīts, lai viņi nogurdinātu sevi ar rūpēm par panākumiem. Tiem mierīgi jāiet uz priekšu, uzticīgi darot darbu, kuru uzticējusi Dieva aizgādība, tad viņu dzīve nebūs veltīga. Viņu pašu dvēseles kļūs arvien vairāk un vairāk līdzīgas Kristum. Būdami Dieva līdzstrādnieki šajā dzīvē, tie kļūs derīgi augstākam darbam un neaizēnotam priekam nākošajā dzīvē. [84]

10. DIEVA ATZĪŠANA

[85] Daudz un dažādos veidos Dievs cenšas mūs iepazīstināt un vadīt sadraudzībā ar sevi. Uz mums nemitīgi runā daba. Atvērtu sirdi ietekmē Dieva mīlestība un godība, kas atklājas Viņa roku darbos. Uzmaņīga auss var dzirdēt un saprast Dieva vēstis dabā. Zāļie lauki, staltie koki, pumpuri un ziedi, peldošie mākoņi, krītošās lietūs lāses, burbuļojošais strauts un debesu krāšņums runā uz mūsu sirdīm, aicinot iepazīties ar visu lietu Radītāju.

Mūsu Pestītājs savas dārgās mācības saistīja ar dabu. Koki, putni, ziedi ielejās, pakalni, ezeri un krāšņās debesis līdz ar ikdienas dzīves notikumiem un vidi tika savienoti ar patiesības vārdiem, lai cilvēks, pat aizņemts savās darba dzīves rūpēs, bieži varētu atcerēties Viņa mācības.

Dievs vēlas, lai Viņa bērni augstu vērtētu Viņa darbus un priecātos par vienkāršo, kluso skaistumu, ar ko Kungs izrotājis mūsu mājas — Zemi. Viņš mīl skaistumu un pāri visam ārēji pievilcīgajam Viņš mīl rakstura cēlumu. Viņš vēlas, lai mēs izkoptu skaidrību un vienkāršību, kāda ir ziedu klusajā pievilcībā. [86]

Ja tikai mēs gribam klausīties, tad Dieva radītie darbi mums atklās dārgas mācības par pašjūtu un uzticību. No zvaigznēm, kas laikmetu laikmetos nemanāmi iet savu noteikto ceļu Visuma telpā, līdz vissīkākajam atomam dabā — viss klausā Radītāja gribai. Un Dievs par to rūpējas un uztur visu, ko Viņš ir radījis. Viņš, kurš vada neskaitāmo pasaulu gaitu Visumā, tajā pašā laikā rūpējas par pelēko zvirbulīti, kas bez bailēm skandina savu vienkāršo dziesmiņu. Kad cilvēki iziet savā ikdienas darbā, kad tie lūdz, kad tie vakaros apgulstas un rītos ceļas, kad bagātais dziro savā pilī vai nabagais sapulcina bērnus pie trūcīga galda, par ikvienu maigā gādībā ir nomodā Debesu Tēvs. Nenorit neviena asara, ko Dievs nepamanītu. Nav neviena smaids, ko Viņš neievērotu.

Ja tikai mēs tam pilnīgi ticētu, izzustu visas nevajadzīgās raizes. Mēs nejustos dzīvē tik bieži vīlušies kā tagad, jo it visu, kā lielo, tā mazo mēs nodotu Dieva rokās, jo Viņu nemulsina rūpju daudzums un nenomāc veicamā darba smagums. Tad mēs baudītu dvēseles mieru, ko daudzi šodien vairs nepazīst.

Priecājoties par zemes piemīlību, domā par nākamo pasauli, kas nekad nepazīs grēka un nāves bezcerību, kur radību nekad vairs neskars lāsta ēna. Stādiem sev priekšā atpestīto tēviju un atceries, ka tā būs krāšņāka par visbrīnīgāko, ko spējam iedomāties. [87] Dažādajās Dieva atklāsmēs dabā mēs šodien redzam tikai ļoti vāju Viņa godības atspīdumu. Ir rakstīts: "Ko acs nav redzējusi un auss nav dzirdējusi, un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl" (I. Korintiešiem 2:9).

Dzejniekam un dabas pētniekam ir daudz ko stāstīt par to, ko viņi redz, bet tieši kristietis spēj visaugstākajā mērā novērtēt un baudīt zemes skaistumu, jo tas pazīst sava Tēva roku darbu un ziedos, krūmos un kokos saskata Viņa mīlestību. Nevienam, kas uz pakalniem un ielejām, upēm un jūrām neraugās kā uz Dieva mīlestības izpausmi pret cilvēku, nespēj pilnībā novērtēt to nozīmi.

Savās rūpēs Dievs runā uz mums, un Viņa Gars ietekmē mūsu sirdi. Apstākļos, kādos mēs dzīvojam, mūsu apkārtnē un ap mums notiekošajās pārmaiņās mēs ik dienas varam smelties dārgas mācības,

ja tikai mūsu sirds ir atvērta tās saskatīt. Domājot par Dieva aizgādības darbu, dziesminieks izsauca: "Zeme ir pilna Viņa žēlastības!" (Psalmi 33:5) "Kas ir gudrs, lai ņem to vērā un saprot tā Kunga žēlastības darbus." (Psalmi 107: 43)

Dievs runā uz mums savā Vārdā. Tur skaidrās līnijās atklāts Viņa raksturs, Viņa attiecības ar cilvēkiem un lielais glābšanas darbs. Tur mūsu priekšā tiek atvērta sentēvu un praviešu, un citu senatnes svēto vīru dzīves vēsture. Tie bija cilvēki "mums līdzīgi". (Jēkaba 5:17) Mēs redzam, kā viņi cīnījās mums līdzīgos drosmi atņemošos apstākļos, [88] kā viņi, tāpat kā mēs, klupa zem kārdināšanu smaguma un tomēr cēlās no jauna, un Dieva žēlastības spēkā uzvarēja. To redzēdami, mēs tiekam iedrošināti tiekties pēc taisnības. Lasot par viņu vērtīgajiem piedzīvojumiem, par gaismu, mīlestību un svētību, ko tie baudīja, un par saņemtās žēlastības spēkā paveikto darbu, gars, kas tos iedvesmoja, mūsu sirdīs iedez svētas dedzības liesmu un vēlēšanos raksturā līdzināties viņiem — līdzīgi tiem staigāt kopā ar Dievu.

Par Vecās Derības Rakstiem Jēzus sacīja — un cik daudz vairāk to var attiecināt uz Jauno Derību — "tie ir, kas dod liecību par Mani" (Jāņa 5:39) — Pestītāju, par To, kurā koncentrētas visas mūsu cerības uz mūžīgo dzīvi. Jā, visa Bībele runā par Kristu. No paša pirmā apraksta par radīšanu — jo "bez Viņa nekas nav radies, kas ir" (Jāņa 1:3) — līdz noslēdzošajam apsolījumam: "Redzi, Es nāksu drīz" (Atklāsmes 22:12), mēs lasām par Jēzus darbiem un ieklausāmies Viņa balsī. Ja tu vēlies iepazīties ar savu Glābēju, meklē Viņu Svētajos Rakstos!

Visu savu sirdi piepildi ar Dieva Vārdu. Tas ir dzīvais ūdens, kas dzesēs tavas dedzinošās slāpes. Tā ir dzīvā maize no Debesīm. Jēzus saka: "Ja jūs neēdat Cilvēka Dēla miesu un nedzerat Viņa asinis, jums dzīvības nav sevi." Un sacīto Viņš paskaidro: "Vārdi, ko es jums runāju, ir gars un dzīvība." (Jāņa 6:53,63) Mūsu miesa veidojas no tā, ko mēs ēdam un dzeram; un tāpat kā laicīgajā pasaulē notiek arī garīgajā; mūsu kristīgajai dzīvei toni un spēku piešķir temati, kurus pārdomājam. [89]

Pestīšana ir viens no jautājumiem, ar kuru iepazīties vēlas arī eņģeļi; un tā būs atpestīto zinātnes un dziesmu pamats visos nebeidzamās mūžības laikmetos. Vai šīs patiesības nav cienīgas, lai tās rūpīgi pārdomātu un pētītu jau tagad? Jēzus bezgalīgā žēlastība un mīlestība, un mūsu labā pienestais upuris prasa visnopietnāko un svinīgāko apceri. Mums vajadzētu pievērsties mīļā Glābēja un Vidutāja raksturam. Mums vajadzētu pārdomāt Kristus misiju, kuš nāca glābt savus ļaudis no viņu grēkiem. Apcerot Debesu tematus, pieaug mūsu ticība un mīlestība, un mūsu lūgšanas kļūs Dievam arvien pieņemamākas, jo tās būs arvien vairāk savienotas ar ticību un mīlestību. Tās būs saprātīgas un dedzīgas. Nesatricināma būs mūs uzticēšanās Jēzum un ik dienas gūtajos piedzīvojumos mēs arvien no jauna pārlicināsimies, ka Viņam ir spēks pilnīgi izglābt visus, kas caur Viņu nāk pie Dieva.

Pārdomājot Pestītāja raksturu, mēs ilgosimies pēc pilnīgas pārvēršanas un atjaunošanas, lai skaidrībā būtu līdzīgi Viņam. Dvēsele alks un slāps pēc līdzības ar Viņu, ko mēs pielūdzam. Jo vairāk mūsu domas kavēsies pie Kristus, jo vairāk par Viņu stāstīsim citiem, atklājot Viņu pasaulei.

Bībele nav uzrakstīta vienīgi zinātniekiem; gluži pretēji, tā domāta vienkāršiem ļaudīm. Glābšanas lielās patiesības ir tik gaīšas kā saulaina diena, un neviens nenomaldīsies un nepazaudēs ceļu, izņemot tos, kas skaidri atklātā Dieva prāta vietā sekos saviem uzskatiem. [90]

Mums nevajadzētu pieņemt neviena cilvēka liecību par to, ko māca Raksti, bet Dieva Vārds ir jāpēta pašiem. Ja mēs savā vietā atļaujam domāt citiem, tad mūsu enerģija apstājas un spējas samazināsies. Cēli prāta spēki, ja tos nevingrinās, aplūkojot šos vislielākās koncentrēšanās cienīgos tematus, var tā panīkt, ka pazūd izpratne par Dieva Vārda dziļo nozīmi. Prāts padziļināsies, ja to nodarbinās, izsekojot Bībeles tematu savstarpējām attiecībām, salīdzinot rakstu vietu ar rakstu vietu un garīgās lietas ar garīgajām.

Nekas nevar vairāk stiprināt mūsu uztveri kā Rakstu pētīšana. Neviena cita grāmata tā nespēj pacelt domas un pavairot spējas kā Bībeles plašās patiesības. Ja Dieva Vārds būtu pētīts, kā to vajadzētu darīt, tad cilvēkiem šodien būtu tāds prāta plašums, tāds rakstura cēlums un tāda mērķtiecība, kādu šajos laikos reti var sasniegt.

Bet no steidzīgas Rakstu lasīšanas var iegūt pavisam maz labuma. Cilvēks var pāršķirstīt visu Bībeli un tomēr neieraudzīt tās skaistumu un nesaprast tās dziļo un apslēpto nozīmi. Ja mēs pamatīgi iedziļināmies vienā fragmentā, līdz ir skaidrs tā saturs un saistība ar pestīšanas plānu, tad tam ir daudz lielāka vērtība nekā daudzu nodaļu izlasīšanai bez noteikta mērķa, neiegūstot nekādu labu mācību. Turi savu Bībeli pie sevis. Kad tev ir izdevība, lasi to; nostiprini tekstus atmiņā. Pat pa ielu ejot, tu vari atcerēties kādu pantu un, to pārdomājot, labāk iegaumēt.

Mēs nevaram iegūt gudrību bez nopietnas uzmanības [91] un bez lūgšanu pavadītiem mācību brīžiem. Dažas rakstu vietas tiešām ir pārāk skaidras, lai tās varētu pārprast, bet ir citas, kuru vērtība neatrodas virspusē un nav saredzama no pirmā acu uzmetiena. Rakstu vieta jāsalīdzina ar rakstu vietu. Ir vajadzīgi rūpīgi meklējumi un ar lūgšanām pavadītas pārdomas. Tāda pētīšana bagātīgi atmaksāsies. Kā kalnracis atklāj zemē dziļi gulošu dārgu metālu, tā tas, kurš kā apslēptu mantu meklējot, neatlaidīgi iedziļinās Dieva vārdā, atradīs visvērtīgākās patiesības, kuras nepamana paviršs lasītājs. Sirdī pārdomātie iņspirētie Vārdi būs kā no dzīvības avota plūstošas straumes.

Bībeli nekad nevajadzētu pētīt bez lūgšanas. Pirms atveram tās lappuses, mums vajadzētu lūgt, lai Svētais Gars to apgaismo, un gaisma tiks dota. Kad Nātānaēls nāca pie Jēzus, Pestītājs izsaucās: "Redzi, patiesi izraēlietis, kurā nav viltības!" Nātānaēls vaicāja: "Kā tu mani pazīsti?" Jēzus atbildēja: "Pirms Filips tevi sauca, kad tu biji zem vīģes koka, Es tevi redzēju." (Jāņa 1:47,48) Un Jēzus redzēs arī mūs vientuļajās lūgšanu vietās, ja mēs meklēsim Viņu, lai iegūtu atziņu par to, kas ir patiesība. Eņģeļi no gaismas pasaules būs ar tiem, kas sirds pazemībā meklēs dievišķo vadību.

Svētais Gars paaugstina un pagodina Pestītāju. Tas ir Svētā Gara uzdevums atklāt Kristu, Viņa taisnības skaidrību un Jēzū pieejamo vareno pestīšanu. Kungs saka: "Viņš ņems no tā, kas ir Mans, un jums to darīs zināmu." (Jāņa 16:14) Patiesības Gars ir [92] vienīgais dievišķās patiesības sekmīgais Skolotājs. Cik augstu gan Dievs vērtē cilvēkus, ja Viņš par tiem atdeva nāvē savu Dēlu un vēl iecēla savu Garu par cilvēku Skolotāju un pastāvīgu Vadītāju!

11. LŪGŠANAS AUGSTĀ PRIEKŠROCĪBA

[93] Dievs runā uz mums ar dabas norisēm un atklāsmi, ar savu aizgādību un sava Gara iespaidu. Bet ar to vien nepietiek; arī mums sava sirds jāatklāj Viņam. Lai saņemtu garīgu dzīvību un spēku, mums nepieciešamas tiešas sarunas ar mūsu Debesu Tēvu. Mūsu prāts var tiekties pretī Viņam; mēs varam pārdomāt Viņa darbus, Viņa žēlastību un Viņa svētības; bet tā vēl nav satiksme ar Viņu šī vārda vispilnīgākajā izpratnē. Mums taču ir kaut kas, ko Dievam teikt par savu pašreizējo dzīvi.

Lūgšana ir sirds atvēršana Dievam kā Draugam. Tā ir nepieciešama ne tādēļ, lai Dievam darītu zināmu, kas mēs esam, bet gan tādēļ, lai Kungs mūs darītu spējīgus Viņu pieņemt. Lūgšana nenoved Dievu pie mums, bet mūs paceļ augšup pie Viņa.

Kad Jēzus dzīvoja virs zemes, Viņš mācīja saviem mācekļiem, kā lūgt. Viņš tiem deva padomu nolikt savas ikdienas vajadzības Dieva priekšā un visas savas rūpes mest uz Viņu. Jēzus apsolījums mācekļiem, ka viņu lūgumi tiks uzklausi, attiecas arī uz mums šodien.

Jēzus, dzīvodams starp cilvēkiem, lūdza ļoti bieži. Mūsu Pestītājs uzņēmās mūsu vajadzības un nespēku un tāpēc kļuva par lūdzēju, meklējot no Tēva jaunus spēka krājumus, lai, tā apbruņojies, varētu izpildīt savu [94] pienākumu un izturēt pārbaudījumus. Viņš ir mūsu priekšzīme visās lietās. Viņš ir līdzīgs mums, "tāpat kārdināts visās lietās", bet Viņa bezgrēcīgā daba nepatikā novērsās no ļaunā; Viņš grēka pasaulē izturēja cīņas un panesa dvēseles mokas. Jēzus cilvēcīgai labai lūgšana bija kā nepieciešamība un priekšrocība. Satiksmē ar Tēvu Viņš guva mierinājumu un prieku. Un, ja cilvēku Pestītājs, Dieva Dēls, sajuta vajadzību lūgt, tad cik daudz vairāk dedzīgas, pastāvīgas lūgšanas nepieciešamību vajadzētu izjust vājiem, grēcīgiem mirstīgajiem.

Mūsu Debesu Tēvs gaida, lai pār mums izlietu savas svētības pilnību. Mums ir iespēja neierobežoti dzert no bezgalīgās mīlestības avota. Cik savādi, ka mēs tomēr tik maz lūdzam! Dievs ir gatavs un labprātīgs uz klausīt sava visvienkāršākā bērna sirsnīgo lūgšanu, un tomēr no mūsu puses tik bieži redzama nevēlēšanās savas vajadzības uzticēt Viņam. Ko debesu eņģeļi var domāt par kārdināšanām pakļautiem nabaga bezpalīdzīgiem cilvēkiem, kas tik maz lūdz un kam ir tik maz ticības, lai gan Dieva bezgalīgās mīlestības sirds pēc tām ilgojas, vēloties dot vairāk, nekā tās spēj prasīt vai saprast? Eņģeļiem patīk zēmoties Dieva priekšā; tie priecājas atrasties Viņa tuvumā. Satiksmi ar Dievu tie uzskata par savu visaugstāko prieku. Bet zemes bērni, kam vajadzīga tik liela palīdzība, kādu vienīgi Dievs var dot, šķiet, jūtas apmierināti, staigājot bez Viņa Gara gaismas, bez pastāvīgas Viņa klātbūtnes.

Tos, kas lūgšanu atstāj novārtā, ļaunais apņēma ar tumsu. Ienaidnieka iečukstētās kārdināšanas vilina tos uz grēku. [95] Tas viss tikai tāpēc, ka viņi neizlieto iespējas, ko Kungs tiem sagādājis, dodams priekšrocību lūgt. Kāpēc gan Dieva dēli un meitas tik nelabprāt lūdz, ja lūgšana ir atslēga ticības rokās Debesu mantnīcas atvēršanai, kur glabājas Visvarenā neizmērojamās bagātības? Bez nepārtrauktas lūgšanas un dedzīgas modrības mums draud briesmas kļūt bezrūpīgiem un novirzīties no pareizā ceļa. Ienaidnieks nepārtraukti cenšas aizsprostot ceļu uz žēlastības krēslu, lai mēs sirsnīgā lūgšanā un ticībā neiegūtu žēlastību un spēku pretoties kārdināšanām.

Ir jāņem vērā zināmi nosacījumi, kurus ievērojot varam sagaidīt, ka Dievs uzklausīs un atbildēs uz mūsu lūgšanām. Viens no pirmajiem — mums jāizjūt sava vajadzība pēc Viņa palīdzības. Viņš ir solījis: "Es izleju ūdeni uz iztvikušu zemi un straumes uz sausu zemi." (Jesajas 44:3) Tie, kas alkst un slāpst pēc taisnības, kas ilgojas pēc Dieva, var būt droši, ka tiks piepildīti. Sirdij jābūt atvērtai Svētā Gara ietekmei, jo citādi Dieva svētība nav iegūstama.

Mūsu lielā vajadzība pati par sevi ir pierādījums, ka mums nepieciešama palīdzība, un tā visdaiļrunīgāk aizlūdz par mums. Bet Kungs ir jāmeklē, lai Viņš mums varētu dot visu vajadzīgo. Viņš saka: "Lūdziet, tad jums taps dots." Un "Viņš jau savu paša Dēlu nav saudzējis, bet to par mums visiem nodevis nāvē. Kā tad Viņš līdz ar to mums nedāvinās visas lietas?" (Mateja 7:7; Romiešiem 8:32)

Ja mēs savā sirdī saskatām netaisnību, ja pieķeramies kādam zināmam grēkam, tad Kungs mūs nedzirdēs; [96] bet nožēlojošas, satriektas dvēseles lūgšana vienmēr tiek pieņemta. Kad visas zināmās netaisnības ir izlabotas, mēs drīkstam ticēt, ka Dievs atbildēs uz mūsu lūgšanām. Mūsu pašu nopelns nekad neizraisīs Dieva labvēlību; mūs var glābt tikai Jēzus pilnība, mūs var šķīstīt tikai Viņa asinis; tomēr arī mums ir darāms darbs — ir jāpakļaujas Jēzus pieņemšanas nosacījumiem.

Vēl cita uzvarošas lūgšanas sastāvdaļa ir ticība. "Jo tam, kas pie Dieva griežas, nākas ticēt, ka Viņš ir, un ka Viņš tiem, kas Viņu meklē, atmaksā." (Ebrejiem 11:6) Jēzus saviem mācekļiem paskaidroja: "Visu, ko jūs lūgdami lūgsiet, ticiet, ka jūs dabūsi, tad tas jums notiks." (Marka 11:24) Vai mēs lūdzot atsaucamies uz Viņa Vārdu?

Šis apsolījums ir plašs, neierobežots, un tā Devējs — vienmēr uzticīgs. Ja mēs tūlīt nesaņemam tieši to, ko lūdzam, tad mums tomēr jātic, ka Kungs dzird un ka Viņš uz mūsu lūgšanu atbildēs. Mēs esam tik kļūdaini un tuvredzīgi, ka reizēm lūdzam lietas, kas mums nenestu svētību, un Debesu Tēvs mīlestībā atbild uz mūsu lūgšanām, dodot mums to, kas ir vislabākais, to, ko mēs paši vēlētos, ja ar dievišķi apgaismotu skatu spētu visu pareizi saskatīt. Kad mūsu lūgšanas šķiet neuzklausītas, mums jāturas pie apsolījuma, jo noteikti būs laiks, kad nāks atbilde, un mēs saņemsim visvairāk vajadzīgās svētības. Bet prasība, lai uz lūgšanu vienmēr atbildētu tieši tā, kā mēs vēlamies un mēs saņemtu tieši to, ko lūdzam, ir iedomība. [97] Dievs ir par gudru, lai kļūditos, un pārāk labs, lai aizturētu kaut ko labu tiem, kas staigā taisnībā. Tāpēc nebīsties Viņam uzticēties pat tad, ja tu uz savām lūgšanām nesaņemtu tūlītēju atbildi. Pajaujies uz Viņa drošo apsolījumu: "Lūdziet, tad jums taps dots." (Mateja 7:7)

Ja balstīsimies uz savām šaubām un bailēm vai mēģināsim atrisināt visu, ko bez ticības nevaram skaidri saprast, tad grūtības tikai pieaugs un padziļināsies. Bet, ja iesim pie Dieva, juzdamies bezpalīdzīgi un atkarīgi, kādi mēs tiešām esam, pazemīgā, paļāvīgā ticībā atklājot savu vajadzību Tam, kurā gudrība ir bezgalīga, kas redz un pazīst savus radījumus un visu pārvalda pēc sava labā prāta, tad Viņš varēs un noteikti atbildēs uz mūsu saucieniem, liekot gaismai iespīdēt mūsu sirdīs. Sirsnīga lūgšana mūs savieno ar Bezgalīgā prātu. Var jau būt, ka tūlīt nav redzamu pierādījumu, ka Glābēja vaigs mīlestībā un līdzjūtībā ir pievērsies mums, tomēr tā tas ir. Mēs varam arī nejst Kristus pieskārienu, bet Viņa roka mīlestībā un līdzjūtīgā maigumā tomēr ir pār mums.

Kad mēs nākam lūgt no Dieva žēlastību un svētību, mūsu pašu sirdīs vajadzētu būt mīlestības un piedošanas garam. Kā gan varam lūgt: "Piedodi mums mūsu parādus, kā arī mēs piedodam saviem parādniekiem" (Mateja 6:12), un tomēr sevi turēt nepiedodošu garu? Ja sagaidām mūsu lūgšanu uzklausišanu, tad mums tieši tāpat un tādā mērā, kādā ceram iegūt piedošanu, ir jāpiedod citiem.

Lai saņemtu to, ko lūdzam, vēl ir nepieciešama neatlaidība. [98] Ja vēlamies pieaugt ticībā un kļūt bagāti piedzīvojumos, tad mums jālūdz vienmēr. "Esiet... neatlaidīgi savās lūgšanās", "pastāvīgi lūgšanās, esiet ar tām nomodā ar pateicību". (Romiešiem 12:12; Kolosiešiem 4:2) Pēteris mudina ticīgos būt saprātīgiem "un skaidrā prātā, lai varētu Dievu lūgt". (I. Pētera 4:8) Pāvils māca: "Jūsu lūgumi lai nāk zināmi Dieva priekšā ar pateicību ikvienā pielūgšanā un lūgšanā." (Filipiešiem 4:6) "Bet jūs, mīļotie," saka Jūda, i (Jūdas 20:21) Nemītīga lūgšana ir nepārtraukta dvēseles savienība ar Dievu, kur dzīvība no Dieva ieplūst mūsu dzīvē un no mums pie Dieva atgriežas skaidrība un svētums.

Lūgšanās ir nepieciešama uzticība, un lai nekas tevi neaizkavē. Visiem spēkiem centies uzturēt pastāvīgus sakarus starp Jēzu un tavu dvēseli. Centies izmantot katru izdevību būt tur, kur parasti lūdz Dievu. Tie, kas patiesi meklē savienību ar Kungu, būs redzami lūgšanas sapulcēs, viņi uzticīgi izpildīs savus pienākumus un nopietni un dedzīgi satvers visas iespējamās priekšrocības. Tie izlietos katru izdevību nostāties tur, kur var uzņemt gaismas starus no Debesīm.

Mums vajadzētu lūgt ģimenes lokā, bet pāri visam mēs nedrīkstam aizmirst lūgšanu vienatnē, jo tā ir dvēseles dzīvība. Ja tādu lūgšanu atstāj novārtā, dvēselei nav iespējams uzplaukt. Ar ģimenes vai kopīgajām lūgšanām vien nepietiek. Lai dvēsele vienatnē tiek atvērta Dieva pārbaudošajam skatienam. Šāda lūgšana jādzird vienīgi Dievam, kas lūgšanas uzklausa. Nevienai ziņkārīgai ausij nav jāuztver personīgā lūgšanā atklātās nastas. Lūgšanā vienatnē dvēsele būs brīva no ārējas ietekmes, brīva no satraukuma. [99] Mierīgi, tomēr dedzīgi tā tieksies pēc Dieva, un no Tā, kas redz slepenībā, kas labprāt uzklausa sirds saukšanu, uz lūdzēju izstaros jauka, pastāvīga ietekme. Mierīgā, vienkāršā ticībā dvēsele varēs uzturēt savienību ar Dievu un sakrāt ap sevi dievišķās gaismas starus, kas dos spēku un izturību cīņā pret sātānu. Dievs ir mūsu patvērumš un stiprums.

Lūdz savā mājvietā, un, kad tu izej ikdienas darbā, lai tava sirds bieži paceļas pretī Dievam. Tā ar Dievu staigāja Ēnohs. Šis klusās lūgšanas kā dārgs vīraks uzkāpj žēlastības troņa priekšā. Sātans nevar uzvarēt to, kura sirds tādā veidā paliek pie Dieva.

Nav ne laika, ne vietas, kur būtu nepiemēroti lūgt. Nekas mūs nevar aizkavēt pacelt savas sirdis nopietnā lūgšanā. Ielas drūzmā, darba pienākumos mēs varam griezties ar lūgumu pie Debesu Tēva un izlūgties dievišķu vadību, kā to darīja Nehemija, kad viņš izteica savu vajadzību ķēniņam Artakserksam. Sarunai ar Dievu mēs varam atrast vietu visur, kur vien nonākam. Mums vajadzētu pastāvīgi turēt atvērtas sirds durvis un aicināt Jēzu, lai Viņš ienāk un paliek dvēselē kā Debesu Viesis.

Lai gan atmosfēra ap mums var būt demoralizēta un samaitāta, mums nav jāuzņem tās ļaunums, mēs varam dzīvot tīrajā Debesu gaisā. Mēs varam aizslēgt visas durvis netīrai iztēlei un nesvētām domām, sirsnīgā lūgšanā paceļot dvēseli pretī Dievam. [100] Tie, kuru sirdis ir gatavas saņemt Dieva svētību un atbalstu, dzīvos svētākā atmosfērā nekā tā, kas apņem cilvēkus virs zemes un tiem būs pastāvīga savienība ar Debesīm.

Mums jāiegūst skaidrāks priekšstats par Jēzu un pilnīgāka izpratne par mūžīgo patiesību vērtību. Svētuma skaistumam jāpiepilda Dieva bērnu sirdis; un, lai to sasniegtu, mums jāmeklē debesu lietu dievišķā atklāsme.

Lai dvēsele tiek pacelta augšup tā, ka Dievs var mums dot ieelpot debesu gaisu. Mēs varam palikt tik tuvu Dievam, ka katrā negaidītā pārbaudījumā mūsu domas pievērsīsies Viņam tikpat dabiski, kā zieds pagriežas pret sauli.

Savas vajadzības, savus priekus, savas bēdas, savas rūpes un nedrošību vienmēr nes Dieva priekšā. Tu nevari Viņu apgrūtināt, tu nevari Viņu nogurdināt. Viņš, kurš skaita tavas galvas matus, nav vienaldzīgs pret savu bērnu vajadzībām. "Jo tas Kungs ir žēlsirdīgs un apžēlotājs." (Jēkaba 5:11) Mūsu bēdas un pat to izteikšana vienmēr skar Viņa mīlošo sirdi. Nodod Viņam visu, kas mulsina prātu. Dievam nekas nav par lielu vai smagu, jo Viņš uztur pasaules, Viņš valda pār visu, kas notiek Visumā. Un nekas, kas saistās ar mūsu mieru, nav par mazu, lai Viņš to atstātu neievērotu. Mūsu piedzīvojumos nav tik tumšas nodaļas, ko Viņš nevarētu izlasīt, nav tik lielu sarežģījumu, ko Viņš nevarētu atrisināt. Vismazākajam no Viņa bērniem nevar notikt nekāda nelaime, dvēseli nevar mocīt rūpes vai ielīksmot prieks, neviena sirsnīga lūgšana nevar izlauzties no lūpām, ko neievērotu mūsu Debesu Tēvs vai uz ko Viņš tūlīt neatsauktos. [101] "Viņš dziedē salauztas sirdis un remdē laužu sāpes." (Psalmi 147:3) Sakari starp Dievu un ikvienu cilvēku ir tik nopietni un pilnīgi, it kā nebūtu nevienas citas būtnes virs zemes, kurai arī vajadzīga Viņa modrā gādība, nevienas citas dvēseles, par kuru Viņš nodevis savu mīļoto Dēlu.

Jēzus sacīja: "Jūs lūgsit manā vārdā, un Es nesaku, ka Es aizlūgšu Tēva priekšā par jums. Jo pats Tēvs jūs mīl." "Es jūs esmu izredzējis,... ka... visu, ko jūs Tēvam lūgsit Manā vārdā, Viņš jums dos." (Jāņa 16:26,27; 15:16) Bet lūgt Jēzus vārdā ir kaut kas vairāk nekā tikai šo vārdu pieminēt lūgšanas sākumā un beigās. Tas nozīmē lūgt saskaņā ar Jēzus prātu un garu, uzticoties Viņa apsolījumiem, paļaujoties uz Viņa žēlastību un strādājot Viņa darbus.

Dievs nedomā, ka kādam no mums vajadzētu kļūt par vientuļnieku vai mūku un aiziet no pasaules, lai nodotos Viņa pielūgšanai un pagodināšanai. Mūsu dzīvei jālīdzinās Kristus dzīvei, kāda tā bija kalnā, Dievu lūdzot, gan laužu pūlī. Tas, kas tikai lūgs un vairāk neko nedarīs, drīz vien pārtrauks lūgt vai arī viņa lūgšanas kļūs par formālu ārēju ieradumu. Kad cilvēki atstāj sabiedrisko dzīvi, savus kristīgos pienākumus un krusta nešanu, kad viņi pārtrauc dedzīgi strādāt Meistaram, kurš nenogurstoši pūlējās viņu labā, tad tie pazaudē lūgšanas saturu un vairs nejut pamudinājumu nodoties Dievam. Viņu lūgšanas kļūst personīgas un savtīgas. Tie nespēj lūgt par cilvēces vajadzībām vai Kristus valstības uzcelšanu, kā arī pēc darbam nepieciešamā spēka.

Mēs ciešam zaudējumu, ja pametam novārtā priekšrocību, [102] kopīgi sapulcējoties, citam citu stiprināt un iedrošināt kalpošanai Dievam. Mūsu prāts tad zaudē spējas uztvert Viņa Vārda patiesību spilgtumu un svarīgumu. To svētījošais iespaids vairs neapgaismo un nemodina mūsu sirdi, un mēs garīgi pagrimstam. Kā kristieši mēs savstarpējās attiecībās daudz zaudējam, tāpēc ka pietrūkst līdzjūtības vienam pret otru. Kas noslēdzas sevī, neizpilda uzdevumu, ko Dievs tam nolēmis dot. Sabiedriskuma pareiza izkopšana mūsu raksturā rada mūsos savstarpēju līdzjūtību un stiprina mūsu spēkus kalpot Dievam.

Ja kristieši sapulcētos, lai runātu par Dieva mīlestību un dārgajām pestīšanas patiesībām, tad viņu pašu sirdis tiktu atspirdzinātas un viņi atspirdzinātu viens otru. Mums ir iespējams ik dienas vairāk mācīties no mūsu Debesu Tēva, gūstot jaunus piedzīvojumus par Viņa žēlastību; tad mēs ilgosimies runāt par Viņa mīlestību, un tas sasildīs un iedrošinās mūsu pašu sirdis. Ja mēs domātu un runātu vairāk par Jēzu un mazāk par sevi, tad daudz vairāk izjustu Viņa klātbūtni.

Ja mēs atcerētos Dievu tik bieži, cik bieži saņemam pierādījumus par Viņa rūpēm mūsu labā, tad domātu par Viņu pastāvīgi un priecātos par Viņu runāt un To slavēt. Laicīgas lietas mēs apspriežam, tāpēc ka tās mūs interesē. Mēs runājam par saviem draugiem tādēļ, ka tos mīlam: ar tiem saistās mūsu prieki un bēdas. Tomēr mums ir bezgala lielāks pamats vairāk mīlēt Dievu nekā zemes draugus. Dot Viņam pirmo vietu mūsu domās, runāt par Viņa laipnību un izteikt Viņa spēku — tai vajadzētu būt [103] visdabiskākajai lietai pasaulē. Savas bagātās dāvanas Viņš mums nav devis, lai tās tik lielā mērā aizņemtu mūsu domas un mīlestību, ka Dievam vairs nekas neatliek, bet tām pastāvīgi būtu jāatgādina par Viņu, mīlestībā un pateicībā saistot mūs ar Debesu Labdari. Mēs par daudz kavējamies zemes ielejās. Pacelsim savas acis uz Debesu svētnīcas atvērtajām durvīm, kur Dieva godības gaismā spīd Kristus vaigā, kas "var uz visiem laikiem izglābt tos, kas caur Viņu nāk pie Dieva". (Ebrejiem 7:25)

Mums vajag vairāk slavēt Dievu „par Viņa žēlastību un par Viņa brīnuma darbiem, ko Viņš dara cilvēku bērnu vidū” (Psalmi 107:8). Mūsu dievkalpošanai nevajadzētu sastāvēt vienīgi no lūgumiem un saņemšanas. Nedomāsim pastāvīgi par mūsu vajadzībām un neaizmirsīsim saņemtās svētības. Mēs neviens nelūdzam par daudz, bet esam pārāk taupīgi pateicības izteikšanā. Mēs pastāvīgi saņemam Dieva žēlastību, un tomēr cik maz mēs pateicamies, cik maz slavējam Viņu par to, ko Viņš mūsu labā darījis!

Senatnē Kungs pavēlēja Izraēlam, kas tiem jādara, sapulcējoties dievkalpojumā: "Un tur jums un jūsu cilts piederīgiem Kunga, sava Dieva, priekšā būs ēst un priecāties par visu, ko jums jūsu rokas ir sagādājušas un ar ko tas Kungs, tavš Dievs, tevi ir svētījis" (5. Mozus 12:7). Ko dara par godu Dievam, to vajadzētu darīt priecīgi, ar slavas dziesmām un pateicību, ne grūtsirdīgā vai drūmā noskaņojumā.

Mūsu Dievs ir maigs, žēlsirdīgs Tēvs. [104] Kalpošanu Viņam nevajadzētu uzskatīt par nepatīkamu, nogurdinošu darbu. Pielūgt Kungu un piedalīties Viņa darbā vajadzētu ar prieku. Dievs nevēlas, ka Viņa bērni, kam sagādāta tik liela glābšana, izturas tā, it kā Viņš būtu bargs, prasīgs uzraugs. Viņš ir to labākais Draugs, un, kad tie Viņu pielūdz, tad Viņš ir tavš būt kopā ar tiem, lai tos svētītu un mierinātu, piepildot sirdis ar prieku un mīlestību. Kungs vēlas, lai Viņa bērni smeltos iedrošinājumu, kalpojot Viņam, un atrastu vairāk prieka nekā grūtību. Viņš ilgojas, lai tie, kas nāk Viņu pielūgt, paņemtu sev līdzī dārgas domas par Viņa rūpēm un mīlestību un tā tiktu iedrošināti visiem dzīves pienākumiem, saņemot žēlastību visās lietās izturēties godīgi un uzticīgi.

Mums jāpulcējas ap krustu. Kristum, krusta sistajam Kristum, vajadzētu būt mūsu pārdomu un sarunu tematam, mūsu visdziļākā prieka avotam. Mums savās domās vajadzētu glabāt katru no Dieva saņemto svētību un, apzinoties Viņa lielo mīlestību, būt labprātīgiem visu uzticēt Rokai, kas mūsu dēļ bija pienaglota pie krusta.

Uz slavas spārniem dvēsele var pacelties tuvāk Debesīm. Dievu pagodina dziesmas un mūzika Debesu pagalmos, un, kad mēs izsakām savu pateicību, tad arī mūsu pielūgsmē kļūst līdzīga Debesu pulku kalpošanai. "Kas pienes upurim pateicību, tas .. tur godā" Dievu. (Psalmi 50:23) Godbijīgā priekā nāksim mūsu Radītāja priekšā ar "pateicības un slavas dziesmām" (Jesajas 51:3).

12. KAS DARĀMS AR ŠAUBĀM?

[105] Daudzus, sevišķi tos, kas vēl ir jauni kristīgajā dzīvē, reizēm nomāc šaubas. Bībelē ir daudz lietu, ko tie nespēj izskaidrot vai pat saprast, un sāņņans tās izlieto, lai satricinātu viņu ticību Rakstiem kā Dieva atklāsmēi. Viņi jautā: "Kā lai es zinu pareizo ceļu? Ja Bībele tiešām ir Dieva Vārds, kā lai

atbrīvojos no šīm šaubām un neziņas?”

Dievs nekad neprasa no mums ticību, nedodot pietiekošus pierādījumus mūsu ticības pamatošanai. Viņa esamība, Viņa raksturu, Viņa vārda patiesīgumu — visu apstiprina liecības, kas pārlicina prātu, un tādu liecību ir ļoti daudz. Tomēr Dievs nekad nav novērsis iespēju šaubīties. Mūsu ticībai jābalstās uz Dieva sniegtajām liecībām un nevis uz cilvēciegiem pierādījumiem. Tie, kas vēlas šaubīties, vienmēr atradīs iemeslu, bet tie, kas godīgi ilgojas uzzināt patiesību, visur saskatīs neskaitāmus pierādījumus savas ticības nostiprināšanai.

Ierobežotiem prātiem nav iespējams pilnīgi aptvert bezgalīgā Dieva darbu un raksturu. Visasākajam prātam, visaugstāk izglītotajam cilvēkam svētā Būtne vienmēr paliks tērpta noslēpumā. “Vai tad tu vari izprast Dieva apslēptos dziļumus vai pacelties līdz pašā Visvarenā pilnībai? Tās ir tik augstas kā debesis, ko tu tur sasniegsi? Dziļākas nekā elle, cik tālu tur sniedzas tavas zināšanas?” (Ījaba 11:7,8) [106]

Apustulis Pāvils izsaucas: “Kāds Dieva bagātības, gudrības un atziņas dziļums! Cik neizprotamas viņa tiesas un cik neizdibināmi viņa ceļi!” (Romiešiem 11:33) Bet, lai gan “padebeši un tumsa ir ap Viņu,” “taisnība un tiesa ir Viņa troņa balsti” (Psalms 97:2). Dieva izturēšanos pret mums un Viņa motīvus mēs spējam saprast tikai tik tālu, līdz sastopamies ar bezgalīgu spēku, savienotu ar neizmērojamu mīlestību un žēlastību. Viņa nodomus mēs spējam aptvert tikai par tik, cik tas mums nāk par labu, un aiz šīs robežas mums tomēr jāuzticās visvarenajai Rokai un mīlestības pārpilnajai Sirdij.

Dieva Vārds, tāpat kā tā dievišķā Autora raksturs, satur noslēpumus, ko ierobežotas būtnes nekad nespēs pilnīgi saprast. Grēka ienākšana pasaulē, Kristus miesā nākšana, jaunpiedzimšana, augšāmcelšanās un daudzas citas patiesības, ar ko iepazīstina Bībele, ir pārāk dziļi noslēpumi, lai cilvēka prāts tos varētu izskaidrot vai pilnīgi aptvert. Bet mums nav iemesla apšaubīt Dieva Vārdu tikai tādēļ, ka nespējam saprast Viņa aizgādības noslēpumus. Arī fiziskajā pasaulē mūs pastāvīgi apņem noslēpumi, kurus nevaram izdibināt. Visvienkāršākās dzīvības formas atklāj problēmas, ko visgudrākais filozofs neņemsiem izskaidrot. Visur pastāv mums neizprotami brīnumi. Vai gan tad vajadzētu justies pārsteigtiem, ka arī garīgajā pasaulē ir neizdibināmi noslēpumi? Grūtības izskaidrojamas vienīgi ar cilvēka prāta nepilnību un ierobežotību. Kungs Rakstos devis pietiekoši [107] daudz pierādījumu par to dievišķo raksturu, un mums nav jāapšaubā Viņa Vārds, ja nespējam izprast visus Viņa darba noslēpumus.

Apustulis Pēteris atzīst, ka Rakstos ir grūti saprotamas lietas, “ko nemācītie un nenostiprinātie ļaudis sagroza... sev par pazušanu”. (2.Pētera 3:16) Skeptiķi uz šīm grūti izprotamajām Rakstu daļām ir atsaukušies kā uz argumentu pret Bībeli, bet tieši tas ir stiprs pierādījums tās dievišķajai inspirācijai. Ja Bībele nesaturētu augstākas patiesības par Dievu, kā tikai to, ko varam viegli saprast, ja ierobežotie prāti spētu aptvert Dieva lielumu un varenību, tad Bībelei nebūtu dievišķās autoritātes nekļūdīgo pilnvaru. Tieši tajā apskatīto tematu varenībai un noslēpumainībai vajadzētu mūsos modināt ticību, ka tā ir Dieva Vārds.

Bībele patiesību atklāj tik vienkārši un tik atbilstoši cilvēka sirde vajadzībām un ilgām, ka pārsteidz un valdzina visaugstāk attīstītos prātus un tajā pat laikā visvienkāršāko cilvēku dara spējīgu ieraudzīt pestīšanas ceļu. Un tomēr šīs neuzkrītoši izteiktās patiesības risina tik lielus un neaptveramus jautājumus, kas tik ļoti pārsniedz cilvēka izpratnes spējas, ka mēs tos varam pieņemt tikai tāpēc, ka tas ir Dieva Vārds. Tā arī glābšanas plāns mums ir atklāts tik skaidri, ka ikviena dvēsele var redzēt soļus, kas tai jāspēr, nožēla un ticībā tuvojoties Dievam un Kungam Jēzum Kristum, lai tiktu glābta Dieva paredzētajā veidā. Tomēr zem šīm tik viegli saprotamajām patiesībām atrodas noslēpumi, kas aizklāj Viņa godību, — noslēpumi, kas ir augstāki [108] par jebkura pētnieka prātu, kas nopietnu patiesības meklētāju pilda ar godbijību un ticību. Jo vairāk tas iedziļinās Rakstos, jo spēcīgāka kļūst viņa pārlicība, ka Bībele ir dzīvā Dieva Vārds, un cilvēka prāts zemojas dievišķās atklāsmes varenības priekšā.

Atzīt, ka mēs nespējam pilnīgi saprast Bībeles lielās patiesības, nozīmē piekrist, ka ierobežots prāts nav atbilstošs Bezgalīgā uztveršanai, ka cilvēks ar savām nelielajām zināšanām nespēj izprast Visuzinātāja nodomus.

Skeptiķi un neticīgie noraida Dieva Vārdu, tāpēc ka tie nevar izdibināt visus tā noslēpumus, un pat ne visi, kas apgalvo, ka tic Bībelei, ir brīvi no briesmām šai ziņā. Apustulis saka: “Pielūkojiet, brāļi, ka kādā no jums nebūtu neticības ļaunā sirde, atkāpjoties no dzīvā Dieva.” (Ebrejiem 3:12) Ir pareizi rūpīgi pētīt Bībeles mācības un mēģināt izdibināt “Dieva dziļumus” (I. Korintiešiem 2:10), cik tālu tie atklāti Rakstos. Kamēr “noslēpumainās lietas visas pieder Kungam, mūsu Dievam”, “atklātās lietas ir darītas zināmas mums”. (5.Mozus 29:29) Bet sātans cenšas panākt, lai cilvēka prāts kļūtu nederīgs

pētīšanai. Bībeles patiesību izprašana tiek saistīta ar atsacīšanos no lepnuma, tādēļ cilvēki bieži zaudē pacietību un sajūt neveiksmi, ja nevar gūt gandarījumu, izskaidrojot katru Rakstu daļu. Viņiem ir pārāk pazemojoši atzīt, ka nesaprot inspirētos vārdus. Tie negrib pacietīgi gaidīt, līdz Dievs redzēs, ka ir īstais laiks atklāt patiesību. Viņi domā, ka pašu cilvēcīgā gudrība ir pietiekoša, lai spētu saprast Rakstus, un, kad tas neizdodas, viņi faktiski noliedz to autoritāti. [109] Ir taisnība, ka daudzas teorijas un mācības, kuru izcelsmi ļaudis saista ar Bībeli, nenāk no tās un savā būtībā ir pretējas inspirācijas garam. Šī iemesla dēļ daudzi sākuši šaubīties un ir nonākuši neizpratnē. Tomēr ne Dieva Vārds te ir vainojams, bet cilvēks, kas to sagrozījis.

Ja radītajām būtnēm būtu iespējams iegūt pilnīgu izpratni par Dievu un Viņa darbiem, tad, to sasniegušām, tām vairs nebūtu patiesību, ko atklāt, nebūtu pieaugšana zināšanās, ne arī iespēju tālākai prāta vai sirds attīstībai. Dievs vairs nebūtu Visaugstākais, un cilvēks, sasniedzis zināšanu un spēju robežu, pārtrauktu virzīties uz priekšu. Pateiksimies Dievam, ka tas tā nav. Dievs ir bezgalīgs; Viņā ir "visas gudrības un atziņas bagātības" (Kolosiešiem 2:3). Visā mūžībā cilvēki varēs vēl vairāk meklēt un mācīties, un tomēr nekad tie neizsmels Viņa gudrības, laipnības un spēka bagātības.

Kungs vēlas, lai jau šajā dzīvē Dieva Vārda patiesības arvien vairāk atklātos Viņa ļaudīm. Šo zināšanu iegūšanai ir tikai viens ceļš. Izprast Dieva Vārdu mēs spējam vienīgi tad, ja to apgaismo Gars, kas Vārdu devis. "Neviens nespēj izprast to, kas ir Dievā, kā vien Dieva Gars", "jo Gars izdibina visas lietas, arī Dieva dziļumus" (I. Korintiešiem 2:11,10), un Pestītājs apsollīja Saviem sekotājiem: "Kad nāks Viņš, Patiesības Gars, tas jūs vadīs visā patiesībā... Jo Viņš ņems no tā, kas ir Mans, un jums to darīs zināmu." (Jāņa 16:13,14) [110]

Dievs vēlas, lai cilvēks izlieto savas spriešanas spējas; un Bībeles pētīšana stiprinās un paaugstinās prātu tā, kā nevienas citas studijas. Tomēr mums jāargās dievināt prātu, kas pakļauts cilvēces vājībām un nepilnībām. Ja mēs nevēlamies, ka Svētie Raksti mūsu izpratnē kļūst aptumšoti tā, ka paliek neizprotamas visvienkāršākās patiesības, mums jāiegūst maza bērna paļāvība un ticība, kas ir gatava mācīties un lūgt Svētā Gara palīdzību. Dieva spēka un gudrības izjūtai, atziņai, ka nespējam aptvert Viņa lielumu, vajadzētu mūs piepildīt ar pazemību, un Viņa Vārdu mums vajadzētu atvērt ar tik svētu godbijību, it kā mēs nāktu Viņa tiešā klātbūtnē. Ņemot rokās Bībeli, prātam būtu jāatzīst Autoritāte, kas ir par to daudz augstāka, un sirdij jāzemojas lielā ES ESMU priekšā.

Cilvēkiem, kas tādā veidā centīsies izprast šķietami sarežģītas un neskaidras lietas, Dievs daudzas no tām darīs saprotamas, bet bez Svētā Gara vadības mēs pastāvīgi tieksimies Svētos Rakstus sagrozīt vai izskaidrot nepareizi. Daudzi Bībeli lasa bez kāda labuma, un daudzos gadījumos tās lasīšana neapšaubāmi nāk par ļaunu. Kad Dieva Vārdu atver bez godbijības un lūgšanas, kad domas un jūtas nav saistītas pie Dieva vai saskaņā ar Viņa gribu, tad prātu apņem šaubas, un, tieši Bībeli pētot, arvien vairāk nostiprinās neticība. Īenaidnieks pārvalda domas un piedāvā nepareizus izskaidrojumus. Kad cilvēki vārdos un darbos nemeklē saskaņu ar Dievu, lai cik izglītoti viņi arī nebūtu, tiem pastāvīgi draud briesmas maldīties Rakstu izpratnē, [111] tādēļ nav droši uzticēties viņu izskaidrojumiem. Tiem, kas Rakstos meklē tikai pretrunas, nav garīgas izpratnes. Ar savu izkropļoto uztveri tie atradīs daudz iemeslu šaubām un neticībai lietās, kas patiesībā ir skaidras un vienkāršas.

Vairumā gadījumu īstais šaubu un neticības iemesls, lai kā to arī neslēptu, ir mīlestība pret grēku. Dieva Vārda mācības un ierobežojumi lepnai, grēku mīlošai sirdij nav patīkami, un tie, kas negrib paklausīt tā prasībām, ir gatavi apšaubīt to dievišķo autoritāti. Lai nāktu pie patiesības, mums nepieciešamas nerimstošas ilgas zināt patiesību un sirds labprātībā tai paklausīt. Visi, kas Bībeles pētīšanai tuvosies tādā garā, atradīs ļoti daudz pierādījumu, ka tas ir Dieva Vārds, un izprātis Bībeles patiesības, kas tos darīs gudrus saņemt pestīšanu.

Kristus ir sacījis: "Ja kāds grib darīt Viņa prātu, tas sapratīs" mācību. (Jāņa 7:17) Neapšaubi un nenoniecini to, ko tu nesaproti, bet ņem vērā gaismu, kas jau spīd, tad saņemsi vēl lielāku gaismu. Kristus žēlastības spēkā izpildi katru pienākumu, ko tu jau saproti, tad tev tiks piešķirtas spējas saprast un izpildīt to, par ko tu šobrīd vēl šaubies.

Viens pierādījums ir pieejams visiem — visaugstāk izglītotajam un arī neizglītotajam. Tas ir pierādījums, ko sniedz piedzīvojumi. Dievs mūs uzaicina personīgi pārbaudīt Viņa Vārdu un Viņa apsollījumu patiesīgumu. Viņš iesaka: "Baudiet un redziet, cik tas Kungs ir [112] labs!" (Psalmi 34:9) Un mums jābauda pašiem, nevis jāpaļaujas uz citu vārdiem. Jēzus saka: "Lūdziet, tad jūs dabūsit." (Jāņa 16:24) Viņa apsollījumi piepildīsies. Tie nekad nav pievīlušies, tie vienkārši nevar pievilt. Tuvojoties Jēzum un priecājoties Viņa mīlestības pilnībā, mūsu šaubas un tumsa pazudīs Viņa klātbūtnes gaismā.

Apustulis Pāvils saka, ka Dievs "mūs izrāvis no tumsības varas un pārcēlis sava mīļā Dēla valstībā".

(Kolosiešiem 1:13) Katrs, kas pārgājis no nāves dzīvībā, ir spējīgs apliecināt, "ka Dievs ir patiesīgs". (Jāņa 3:33) Viņš var nodot liecību: "Man bija nepieciešama palīdzība, un es to atradu Jēzū. Viņš apmierināja visas manas vajadzības un remdēja dvēseles izsalkumu. Un tagad Bībele man ir Jēzus Kristus atklāsmē. Jūs jautājat, kāpēc es ticu Jēzum? — Tāpēc, ka Viņš ir mans Glābējs. Kāpēc es ticu Bībelei? — Tāpēc, ka esmu sapratis, ka tā ir Dieva balss manai dvēselei." Mēs varam liecināt, ka Bībele ir patiesa, ka Kristus ir Dieva Dēls. Mēs zinām, ka nesekojam viltīgi izdomātām pasakām.

Pēteris savus brāļus pamudina pieaugt "mūsu Kunga un Pestītāja Jēzus Kristus žēlastībā un atziņā". (2.Pētera 3:18) Augot žēlastībā, Dieva ļaudis iegūs arvien skaidrāku Viņa Vārda izpratni. Tie Bībeles svētajās patiesībās ieraudzīs jaunu gaismu un skaistumu. Tā tas ir bijis draudzes vēsturē visos laikmetos un tāpat būs arī turpmāk līdz galam. "Bet taisno taka mirdz kā rīta ausmas gaišums, kas arvienu kļūst spilgtāks, līdz pilnīgi uzaust diena." (Salamana pamācības 4:18) [113]

Ticībā mēs varam raudzīties nākotnē un uzticēties Dieva apsolījumam, ka, savienojot cilvēcīgās spējas ar dievišķo spēku, mēs garīgi pieaugsim un mūsu dvēsele nonāks ciešā saskarē ar Gaismas Avotu. Mēs varam priecāties, ka viss, kas Dieva vadībā mūs agrāk mulšināja, tad kļūs skaidrs un grūti saprotamās lietas atradīs savu pamatojumu, un kur mūsu ierobežotais prāts saskatīja tikai sajukumu un nesasniegtus mērķus, mēs ieraudzīsim vispilnīgāko un skaistāko saskaņu. "Mēs tagad visu redzam mīklaini kā spoguļi..., bet tad atzišu pilnīgi, kā es pats esmu atzīts." (I. Korintiešiem 13:12) [114]

13. PRIEKŠ KRISTŪ

[115] Dieva bērni ir aicināti pārstāvēt savu Kungu, parādot Kristus laipnību un žēlastību. Kā Jēzus mums ir atklājis Tēva patieso raksturu, tā mums jāatklāj Kristus pasaulei, kas nepazīst Viņa maigo, līdzcietīgo mīlestību. "Tāpat kā Tu Mani esi sūtījis pasaulē," - sacīja Jēzus, - "arī Es viņus esmu sūtījis pasaulē." "Es viņus un Tu Mani... lai pasaule atzīst, ka Tu Mani esi sūtījis." (Jāņa 17:18,23) Par Jēzus sekotājiem apustulis Pāvils liecināja: "Ir skaidri redzams, ka esat Kristus vēstule", "saprotama un lasāma visiem cilvēkiem". (2.Korintiešiem 3:3,2) Ar katru no saviem bērniem Jēzus sūta vēstuli cilvēkiem, kur tu dzīvo. Mājojot tevī, Jēzus vēlas runāt uz to sirdīm, kas Viņu nepazīst. Varbūt viņi nelasa Bībeli un nedzird balsi, kas uz tiem runā no Rakstu lappusēm, tie nespēj saskatīt Dieva mīlestību Viņa darbos. Bet, ja tu esi īsts Kristus pārstāvis, tad, iespējams, tieši no tavas izturēšanās viņi iegūs zināmu izpratni par Kunga laipnību un tiks pārliecināti Viņu mīlēt un Viņam kalpot.

Kristieši ir nolikti par gaismas nesējiem ceļā uz Debesīm. Viņiem jāatstaro pasaulei gaisma, kas uz tiem spīd no Kristus. Viņu dzīvei un raksturam vajadzētu būt tādiem, lai citi, uz tiem raugoties, [116] iegūtu pareizu priekšstatu par Kristu un Viņa kalpošanu.

Ja mēs tiešām pārstāvam savu Glābēju, tad Viņa kalpošanu parādīsim tik pievilcīgu, kāda tā arī patiesībā ir. Kristieši, kas savās dvēselēs uzņem grūtsirdību un skumjas, kas kurn un sūdzas, citiem sniedz nepareizu priekšstatu par Dievu un kristīgu dzīvi. Tie rada iespaidu, ka Radītājam nepatīk, ja Viņa bērni ir laimīgi, un tādā veidā nodod nepareizu liecību par mūsu Debesu Tēvu.

Sātans gaviļē, kad viņam izdodas Dieva bērnos radīt neticību un izmisumu. Viņš priecājas redzot, ka mēs neuzticamies Dievam, ka šaubāmies par Viņa labprātību un spēku mūs glābt. Viņam patīk, ja mēs domājam, ka Kungs, kurš lemj pasaules likteņus, varētu nodarīt mums ko ļaunu. Sātans cenšas izveidot priekšstatu, ka Radītājam nav līdzjūtības un žēlastības. Viņš sniedz nepareizu liecību par Dievu. Viņš piepilda iztēli ar maldīgiem uzskatiem, ka mums vairs nav dārga patiesība par mūsu Debesu Tēvu, bet pārāk bieži savās domās kavējamies pie ļaunā ienaidnieka sagrozījumiem un ar savu neuzticēšanos un kurnēšanu pret Dievu darām Viņam negodu. Reliģisko dzīvi sātans vienmēr ir centies padarīt pēc iespējas drūmāku. Viņš vēlas, lai tā liktos nogurdinoša un grūta, un, ja kristietis ar savu izturēšanos apstiprina šo priekšstatu par reliģiju, tad viņa neticība atbalsta sātana melus.

Staigājot pa dzīves ceļu, daudzi kavējas pie savām kļūdām un neveiksmēm, pie vilšanās, un viņu sirdis pildās ar skumjām un mazdūšību. Mana Eiropas apmeklējuma laikā kāda māsa, kas tā bija rīkojusies un tāpēc jutās dziļi nelaimīga, rakstīja man, [117] lūdzot kādu iedrošinošu vārdu. Pēc viņas vēstules izlasīšanas es naktī sapņoju, ka atrodos dārzā, un viens, kas, likās, bija dārza īpašnieks, mani pavadīja pa iemītajiem ceļiem. Es plūcu puķes un priecājos par to smaržu, bet šī māsa, kas gāja blakus, manu uzmanību visu laiku pievērsa neizskatīgiem ērkšķu krūmiem, kas atradās viņas ceļā. Tā jutās neapmierināta un noskumusi. Viņa negāja pa taku, sekojot vadoņim, bet staigāja starp ērkšķiem un dadžiem. "Ak," viņa sūdzējās, "cik žēl, ka ērkšķi ir sabojājuši šo skaisto dārzu!" Tad pavadonis sacīja: "Atstāj ērkšķus, jo tie tikai tevi ievaino! Plūc rozes, lilijas un neļķes!"

Vai tavā dzīvē bijuši gaiši brīži? Vai tu neesi piedzīvojis laikus, kad tava sirds priedīgi pukstēja, atsaucoties Dieva Garam? Vai, pāršķirstot savas dzīves atmiņas, tu neatrodi arī patīkamas lappuses? Vai Dieva apsolījumi, līdzīgi smaržīgām puķēm, neaug abās pusēs tavai takai? Vai tu negribi atļaut, lai to skaistums un smarža tavu sirdi piepilda ar prieku?

Ērkšķi tevi tikai ievainos un sāpinās; un, ja tu vāc vienīgi tos, sniedzot arī citiem, vai tad tu, pats nicinādams Dieva laipnību, neaizkavē arī savus līdzcilvēkus iet pa dzīvības ceļu?

Nav gudri sakrāt visas nepatīkamās atmiņas par pagājušo dzīvi — tās netaisnības un vilšanos — runāt par tām un sērot [118] par tām, līdz mūs nomāc mazdūšība. Drosmi zaudējušu dvēseli piepilda tumsa, kas tur neielaiž Dieva gaismu un met ēnu arī uz citu takas.

Pateicība Dievam, ka Viņš mums ir atklājis daudzas krāšņas ainas. Apkoposim Viņa mīlestības svētīgos apliecinājumus, lai pastāvīgi varētu uz tiem skatīties. Lūk, Dieva Dēls, savu dievišķību ietērpis cilvēka miesā, atstāj Tēva troni, lai cilvēku varētu izglābt no sātana varas; Viņa uzvara mūsu labā, kas cilvēkiem atver Debesis, dod iespēju ieskatīties tur, kur atklājas Dieva godība. Tur kritusi cilvēce, pacelta no sabrukuma bedres, kur to bija iebrūdis grēks, no jauna savienota ar bezgalīgo Dievu un ticībā mūsu Glābējam, kas izturējis dievišķo pārbaudi, ietērpta Kristus taisnībā un paaugstināta pie Viņa troņa — vai tās nav ainas, par kurām Dievs vēlas, lai mēs tās pārdomātu!

Kad apšaubām Dieva mīlestību un nezticamies Viņa apsolījumiem, mēs Viņu apkaunojam un apbēdinām Viņa Svēto Garu. Kā justos māte, kas visu savu dzīvi atdevusi, lai atbalstītu bērnu intereses un sagādātu tiem palīdzību, ja viņas bērni pastāvīgi par to sūdzētos, ka tā tiem nevēl labu? Pieņemsim, ka bērni apšaubā viņas mīlestību — vai tas neievainotu jūtīgo sirdi? Kā justos tēvs, pret kuru tā izturētos viņa bērni? Un kā Debesu Tēvs var skatīties uz mums, ja mēs nezticamies Viņa mīlestībai, kas Viņam likusi atdot savu vienpiedzimušo Dēlu, lai mums būtu dzīvība? [119] Apustulis raksta: "Viņš jau savu paša Dēlu nav saudzējis, bet to par mums visiem nodevis nāvē. Kā tad Viņš līdz ar to mums nedāvinās visas lietas?" (Romiešiem 8:32) Un tomēr, cik daudzi, ja ne ar vārdiem, tad ar savu rīcību saka: "Kungs to nav domājis par mani. Varbūt Viņš mīl citus, bet mani gan Viņš nemīl."

Tas viss nāk par ļaunu tavai dvēselei, jo katrs šaubu vārds, ko tu izrunā, izsauc sātana kārdināšanas. Tas pastiprina tevī tieksmi šaubīties un apbēdina kalpojošos eņģelus. Kad sātans tevi kārdina, tad neizsaki nevienu šaubu vai nedrošības vārdu. Ja tu izvēlies atvērt durvis viņa priekšlikumiem, tad tavu prātu pildīs nezticība un izaicinošs aizdomīgums. Ja tu atklāj savas izjūtas, tad katras izsacītās šaubas ietekmē ne tikai tevi pašu, bet tā ir sēkla, kas uzdīgs un nesīs augļus citu dzīvē, un var gadīties, ka tavu vārdu ietekmi vairs nebūs iespējams novērst. Varbūt tu pats pēc kārdināšanas spēsi atgūties un izkļūt no sātana slazdiem, bet citi, kurus skārusi tava ietekme, iespējams, nevarēs vairs izvairīties no tevis mantotās neticības. Cik svarīgi tāpēc runāt tikai to, kas dod garīgu spēku un dzīvību!

Eņģeļi klausās, kādu liecību par savu Debesu Kungu tu nodod pasaulei. Lai tavas sarunas ir par Viņu, kurš dzīvo, lai tevi aizstāvētu Tēva priekšā. Kad tu satver drauga roku, tad lai tavas lūpas un tava sirds slavē Dievu. Tas viņa domas saistīs pie Jēzus.

Katram ir savi pārbaudījumi: mokošas bēdas vai kārdinājumi, kam grūti pretoties. [120] Tādēļ personīgās grūtības nestāsti mirstīgajam cilvēkam, bet lūgšanā visu uztici Dievam. Apņemies nekad neizteikt nevienu vārdu, kurā varētu saklausīt šaubas vai mazdūšību — lai tas ir tavas dzīves likums. Ar cerības un svēta iedrošinājuma vārdiem tu vari darīt daudz, apgaismojot citu dzīvi un stiprinot viņu centienus.

Ir daudz varonīgu dvēseļu, kuras ļoti nomāc kārdināšanas, tomēr ciņā ar sevi un ļaunā spēkiem tās kādreiz jau var būt gatavas padoties. Nekad neizsauc mazdūšību viņu smagajā ciņā. Uzmundrini ar drosmīgiem, cerību pilniem vārdiem, lai dvēsele apņemtos neatkāpties no sava ceļa. Tā no tevis var atspīdēt Kristus gaisma. "Jo neviens mūsu starpā nedzīvo sev pašam." (Romiešiem 14:7) Mūsu neapzinātais iespaids citus var iedrošināt un stiprināt vai arī atņemt tiem drosmi un aizdzīt no Kristus un patiesības.

Daudziem par Kristus dzīvi un raksturu ir pavisam maldīgi uzskati. Tie domā, ka ar Viņu kopā nebija ne siltuma, ne prieka, ka Viņš bija kategorisks, nosodošs un drūms. Daudzos gadījumos šis tumšais viedoklis nosaka toni visai reliģiskajai dzīvei.

Bieži dzird sakām, ka Jēzus gan raudāja, bet nekas nav zināms, vai Viņš kādreiz būtu arī smaidījis. Mūsu Pestītājs tiešām bija Sāpju Vīrs un pazina bēdas, jo Viņš Savu sirdi atvēra visām cilvēku

ciešanām. Bet, lai gan Kristus dzīve bija pašai dziedīgai, ciešanu un rūpju apēnota, Viņa gars tomēr nebija satriekts. Viņa sejā neatspoguļojās bēdas un neapmierinātība, bet gan liels un pastāvīgs miers. Viņa sirds bija dzīvības avots, un visur, kur Viņš gāja, Jēzus sev līdzī nesa mieru un dusu, prieku un līksmi. [121]

Mūsu Pestītājs bija dziļi nopietns un neparasti mierīgs, bet nekad drūms vai īgns. Un arī to dzīve, kas atdarina Viņu, būs veltīta cēliem mērķiem. Tie dziļi izpratīs savu personīgo atbildību. Tik apvaldīta vieglprātība, nebūs trakulīgas jautrības vai rūpju joku, bet Jēzus reliģija radīs miera plūsmu, kas līdzināsies varenas upes štraumei. Tā nenodzēsīs prieka gaismu, tā neatturēs no līksmības un neapēnos saulaino, smaidošo seju. Kristus nenāca, lai Viņam kalpotu, bet lai Viņš kalpotu; un ja sirdī valda Viņa mīlestība, tad mēs sekosim Viņa priekšzīmei.

Ja mēs daudz skatīsimies uz līdzcilvēku nelaipno izturēšanos un netaisno rīcību, tad būs jāatzīst, ka ir neiespējami tos milēt, kā Kristus mūs milējis, bet, ja mūsu domas kavēsies pie Jēzus brīnišķīgās līdzjūtības un mīlestības pret mums, tad šo pašu garu sajūtīs arī citi. Mums vajadzētu milēt un cienīt vienam otru, neskatoties uz kļūdām un nepilnībām, kaut arī tās nevar neredzēt. Ir jāizkopj pazemība un neuzticēšanās sev un, sastopoties ar citu kļūdām, mums pret tiem jābūt pacietīgiem un iejūtīgiem. Tas iznīcinās jebkuru savtību, un mēs kļūsim augstsirdīgi un devīgi.

Dziesminieks saka: "Cērē uz to Kungu un dari labu, paliec savā zemē un dzīvo ar godu." (Psalmi 37:3) "Cērē uz to Kungu!" Katrai dienai ir savas nastas, savas rūpes un sarežģījumi; un cik ātri tad mēs esam gatavi runāt par savām grūtībām un pārbaudījumiem. Bet, ja mēs ļausim sevi nomākt nevajadzīgām rūpēm, ja daudz bailosimies un ja mūsu vārdos būs saklausāms rūpju smagums, tad citi domās, ka mums [122] nav līdzjūtīgā, mīlošā Pestītāja, kas gatavs uzklaut visus mūsu lūgumus un palīdzēt vajadzības brīdī.

Daži dzīvo pastāvīgās bailēs un atrod nepatikšanas tur, kur to nemaz nav. Katru dienu tie saņem Dieva mīlestības pierādījumus. Katru dienu tie var priecāties par Viņa aizgādības balvām. Tomēr viņi neņem vērā šīs skaidri redzamās svētības. Viņu domas pastāvīgi pievērstas kaut kam nepatīkamam, kas it kā vārētu notikt. Zināmas grūtības vienmēr pastāv, kuras, lai gan mazas, tā aizmiglo viņu acis, ka tie neredz daudzās lietas, par ko vajadzētu pateikties. Sastaptās grūtības tos neveda pie vienīgā palīdzības Avota, bet tās viņus atšķir no Dieva, jo tie sevī pamodinājuši nemieru un kurnēšanu.

Vai ir labi dzīvot tādā neticībā? Kāpēc mums vajadzētu būt tik nepateicīgiem un neuzticīgiem? Jēzus ir mūsu Draugs, visas Debesis ir ieinteresētas mūsu labklājībā. Mums nevajadzētu pieļaut, ka ikdienas dzīves sarežģījumi un raizes satrauc prātu un aptumšo skatu. Pretējā gadījumā mūs vienmēr kaut kas sadusmos un kaitinās. Nav nekādas vajadzības nodoties rūpēm, kas tikai uztrauc un nogurdina, bet nepalīdz izturēt pārbaudījumus.

Tevar var būt sarežģījumi darbā; tavas izredzes var kļūt arvien tumšākas un tumšākas, un tev var draudēt zaudējumi, bet nekļūsti tādēļ mazdūšīgs; uztici rūpes Dievam, nomierinies un neskumsti. Lūdz gudrību apdomīgi vadīt savas lietas un tā novērst zaudējumus un nelaimi. Dari visu, kas tavos spēkos, lai sasniegtu labvēlīgus rezultātus. Jēzus ir apsolījis savu palīdzību, bet ne bez mūsu pūlēm. Kad, paļaujoties uz mūsu [123] Glābēju, tu esi darījis visu iespējamo, tad ar prieku pieņem, ko Viņš tev dod.

Dievs nevēlas, lai Viņa ļaudis nomāktu rūpes, bet Kungs mūs arī nemaldina. Viņš nesaka: "Nebīstieties, jūsu ceļā nav briesmu!" Viņš zina, ka pārbaudījumi un briesmas pastāv, un Viņš ar mums runā atklāti. Jēzus nedomā savus ļaudis izvest no grēka un ļaunuma pasaules, bet Viņš tiem norāda uz Patvērumu, kas nekad nepievils. Par mācekļiem Kristus kādreiz lūdza: "Es nelūdzu, lai Tu viņus paņemtu no pasaules, bet lai Tu viņus pasargātu no ļauna." (Jāņa 17:15) "Pasaulē," - Viņš teica, - "jums ir bēdas, bet turiet drošu prātu, Es pasauli esmu uzvarējis." (Jāņa 16:33)

Kalna syētrunā Kristus saviem mācekļiem līdzdalīja dārgus padomus par nepieciešamību paļauties uz Dievu. Šiem norādījumiem vajadzētu iedrošināt Dieva bērnus visos laikos, sniedzot pamācības un arī iepriecu. Pestītājs savu sekotāju uzmanību pievērsa putniem gaisā, kā tie bezrūpīgi dzied savas slavas dziesmas, jo "ne tie sēj, ne tie plauj", un tomēr par visām viņu vajadzībām gādā Debesu Tēvs. Jēzus jautāja: "Vai tad jūs neesat daudz labāki nekā viņi?" (Mateja 6:26) Lielais cilvēku un dzīvnieku Palīgs vienmēr atver savu roku un dod vajadzīgo visiem saviem radījumiem. Viņš neatstāj neievērotus pat putnus gaisā. Kungs gan neliek barību viņu knābjos, bet rūpējas par to vajadzībām. Tiem pašiem jāsalasa gaudi, ko Viņš tiem izkaisījis. Tiem jāsigādā materiāls savām mazajām ligzdām. [124] Tiem jābaro savi mazuļi. Un tā putni ar dziesmām iziet darbā, jo "jūsu Debesu Tēvs tos baro". Bet, "vai tad jūs neesat daudz labāki nekā viņi"? Vai jūs kā saprātīgi, garīgi Dieva pielūdzēji neesat daudz vērtīgāki par putniem gaisā? Vai mūsu Radītājs, mūsu dzīvības Uzturētājs,

Tas, kurš mūs veidojis pēc savas dievišķās līdzības, negādās par mūsu vajadzībām, ja tikai Viņam uzticēsimies?

Kristus saviem mācekļiem norādīja uz puķēm laukā, kas pārpilnībā augs un ziedēja savā vienkāršajā skaistumā, ko tām bija devis Debesu Tēvs, apliecinot mīlestību uz cilvēku. Viņš sacīja: "Mācaities no puķēm laukā, kā tās aug." Lauku ziedu skaistums un vienkāršība tālu pārspēja Zālamana greznību. Viskrāšņākais tērps, ko spēj izgatavot cilvēku rokas un prasme, nevar līdzināties Dieva radīto ziedu dabiskajai pievilcībai un mirdzošajam skaistumam. Tādēļ Jēzus jautā: "Ja tad Dievs zāli laukā, kas šodien stāv un rītu tiek iemesta krāsni, tā ģērbj, vai tad ne daudz vairāk jūs, jūs mazticīgie?" (Mateja 6:28,30) Ja dievišķais Mākslinieks vienkāršajām puķēm, kas var iznīkt vienā gadā, dod tik dažādas un izsmalcinātas krāsas, vai tad daudz vairāk Viņš nerūpējas par tiem, kas radīti pēc Viņa līdzības? Šī Kristus mācība norāj neticīgas sirds raizēšanos, apmulsumu un šaubas.

Kungs vēlas, lai visi Viņa dēli un meitas būtu laimīgi, mierīgi un paklausīgi. Jēzus saka: "Savu mieru Es jums dodu; ne kā pasaule dod, Es jums dodu. Jūsu sirds lai neiztrūkstas un neizbīstas." [125] "To Es jums esmu runājis, lai Mans prieks mājotu jūsos un jūsu prieks būtu pilnīgs." (Jāņa 14:27; 15:11)

Ja laimi meklē, vadoties no savtīgiem nolūkiem, ārpus pienākumu takas, tad tā ir nepastāvīga, kaprīza un pārejoša; tā ātri zūd, un dvēseli piepilda vientulība un skumjas, bet kalpošanā Dievam katrs var atrast prieku un gandarījumu. Kristietim nav jāstaigā pa nedrošiem ceļiem, viņam nav veltīgi jānožēlo un jāviļas. Ja mums arī nav šīs dzīves prieku, tad, skatoties nākotnē, mēs tomēr varam līksmoties.

Taču arī šeit kristieši var gūt prieku savienībā ar Kristu, var saņemt Viņa mīlestības gaismu un pastāvīgu Viņa klātbūtnes atbalstu. Katrs solis dzīvē mūs var vadīt tuvāk Jēzum, var palīdzēt dziļāk izprast Viņa mīlestību un tuvināt laimīgajai miera dzimtenei. Tāpēc neatmetīsim savu paļāvību, bet stipri uzticēsimies Dievam daudz vairāk kā jebkad iepriekš. "Līdz šejieni tas Kungs mums ir palīdzējis." (I. Samuēla 7:12) Vai tad Viņš nepalīdzēs līdz galam? Uzlūkosim visu to, kas mums atgādina, ko Kungs darījis, lai mūs atbalstītu un izglābtu no postītāja rokas. Pastāvīgi atcerēsimies visus Dieva žēlsirdības pierādījumus — asaras, ko Viņš nožāvējis, sāpes, ko Viņš remdinājis, atņemto nemieru, izkliegtās bailes, apmierinātās vajadzības, dāvētās svētības — tā sevi stiprinot izturēt visu, kas mūs vēl sagaida atlikušajā svešniecības ceļa posmā.

Mums nevajag skatīties uz priekšu, [126] domājot tikai par nākotnes grūtībām, bet uz nākošo mēs drīkstam raudzīties tāpat kā uz pagājušo, sakot: "Līdz šejieni tas Kungs mums ir palīdzējis." "Un kādas tavas dienas, tāds būs tavs spēks." (5.Mozus 33:25) Pārbaudījumi nebūs lielāki par spēku, kas tiks dots, lai tos izturētu. Tāpēc strādāsim tieši tur, kur atrodam darbu, ticot, ka lai kas arī nenotiktu, mēs saņemsim spēku jebkura pārbaudījuma izturēšanai.

Pienāks laiks, kad atvērsies Debesu vārti, lai ielaistu Dieva bērnus, un viņu ausis kā brīnišķīgāko mūziku uztvers Godības Ķēniņa svētību vārdus: "Nāciet šurp, jūs Mana Tēva svētītie, iemantojiet valstību, kas jums ir sataisīta no pasaules iesākuma." (Mateja 25:34)

Tad atpestītos apsveiks mājokļos, ko Jēzus tiem sagatavojis. Tur viņu biedri vairs nebūs zemiski cilvēki, meļi, elku pielūdzēji, netiklie un neticīgie, bet viņi dzīvos kopā ar tiem, kas uzvarējuši sātānu un dievišķās žēlastības spēkā izveidojuši pilnīgu raksturu. Kristus asins nopelns būs tos atbrīvojis no katras grēcīgas tieksmes, katras nepilnības, kas tiem šajā zemē sagādāja ciešanas; to daļa būs Viņa godības spožums, kas daudzkārt pārsniegs saules spožumu. Atpestītajos atklāsies morālais skaistums, Kristus rakstura pilnība, kas būs neizsakāmi vērtīgāka par ārējo godu vai slavu. Tur viņi bez vainas stāvēs lielā, baltā troņa priekšā, baudīdami eņģeļiem atbilstošu cieņu un priekšrocības.

"Ko cilvēks var dot par savas dvēseles atpirkšanu" (Mateja 16:26), ņemot vērā to brīnišķo mantojumu, kādu tiem iespējams saņemt? Viņš var būt trūcīgs, tomēr jau viņā pašā [127] ir bagātība un cieņa, ko pasaule nekad nespēj dot. Atpestīta, no grēka šķīstīta dvēsele, kas ar visām tās cēlajām spējām nodevusies kalpošanai Dievam, patiesi ir vislielākā vērtība. Tāpēc Debesīs, kur mājō Dievs un svētie eņģeļi, katra izglābta dvēsele izraisa lielu prieku, kas izpaužas svētās uzvaras un slavas dziesmās.